BORILAČKE VEŠTINE
BROJ 5
CENA 40 DINARA

NINĐA

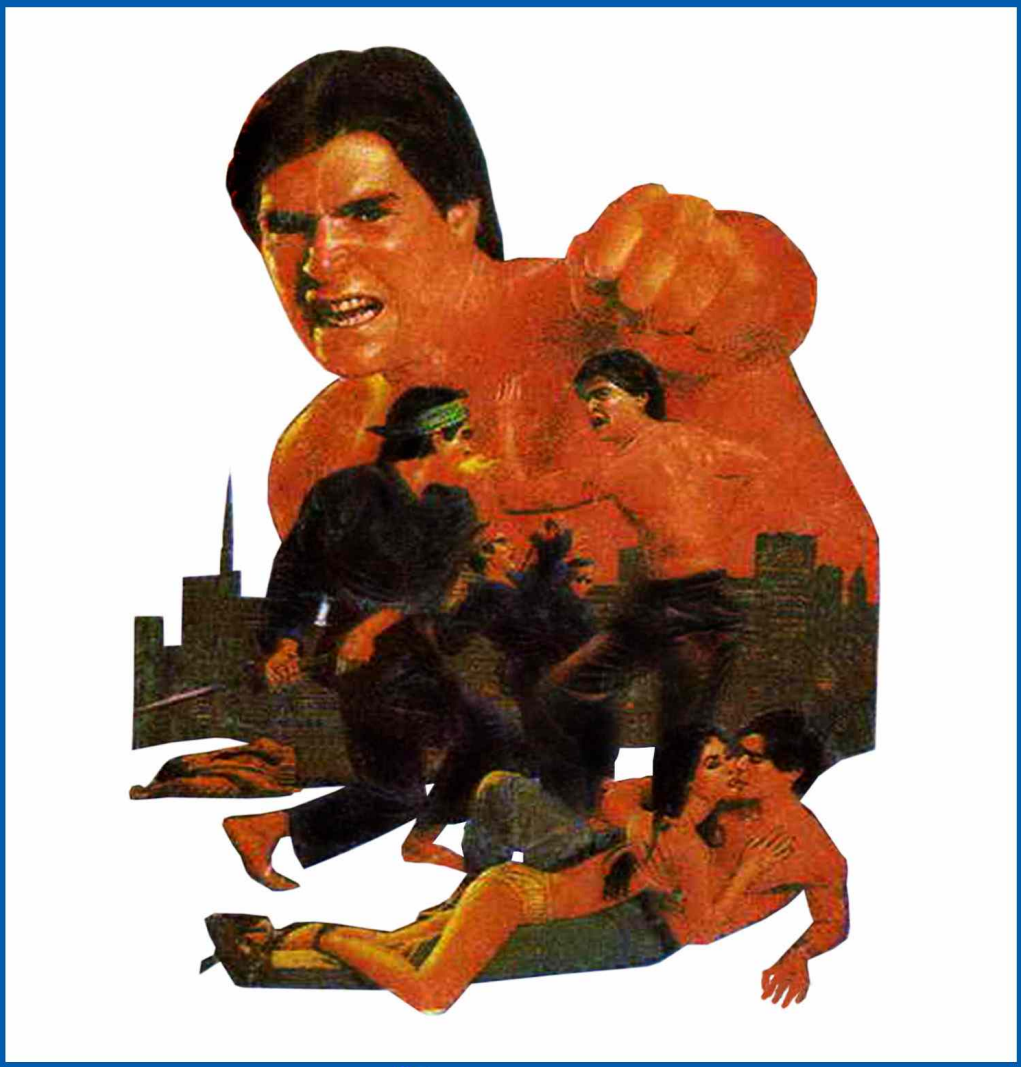

SR NEMAČKA 4,5 DM FRANCUSKA 12,00 FF SAD 3 US $ ŠVAJCARSKA 4,00 SF AUSTRIJA 30,00 Asch ŠVEDSKA 13,00 SKr

CRNI ČAROBNJAK

Vejd Barker

CRNI ČAROBNJAK

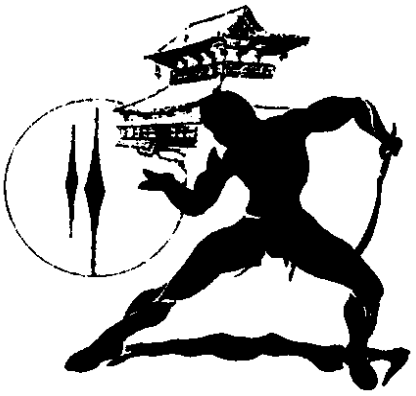

NINJA

SERIJA
Borilačke veštine

NINĐA

Naslov originala
BLACK MAGICIAN

Naslov romana
CRNI ČAROBNJAK

Prevodilac
Branka Kostić – Jurišić

Lektor
Radovinka Ristanović

Recenzent
Slobodan Lukić

Korektura
Fotoslog Dečje novine

Copyright © 1982. by Warner Books, Inc.
This edition published by arrangement with Warner Books, Inc. New York.

PONY WEST – BORILAČKE VEŠTINE – NINDJA 5 – VANREDNO IZDANJE – OKTOBAR 1983. GODINE – CENA 40 DINARA Izdaje NIRO Dečje novine. 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik Mirjana Šterijevska. Izdavački savet: Milica Bogojević (predsednik), Mileta Obradović, Vera Smrekić, Dragan Simić, Milisav Ilić, Miodrag Vučićević, Miljana Tomic, Nada Mijatović, Nikola Maslovara, Ljiljana Milovanović, Ljiljana Špajaković, Petar Jerković. Telefoni (032) 711-549 uredništvo, 711-073 i 714-250 prodaja. Teleks 13731. Štampa »Glas«, Beograd.

VEJD BARKER

CRNI ČAROBNJAK

Glava prva

– Zaista ne znam šta oni očekuju da se ovde desi – reče Edi Stivens.

Krupni policajac ugasi opušak cigarete petom čizme.

– Do đavola, Endži se baš namučila da dobije slobodno veče. Već tri nedelje planiramo večerašnji izlazak! Nabavio sam karte i sve što treba. Do đavola! – progunđa ponovo Stivens i izvadi kutiju cigareta iz unutrašnjeg džepa svog loše skrojenog sportskog sakoa.

– Stvarno mi je žao, Edi. Ali, što se mene tiče, ovo mi baš odgovara. Dobro će mi doći neka ekstrapara. Znaš, dvostruko plaćeni prekovremeni rad nije tako mala para, druže. Pored toga, ovo nam dođe i kao kompliment. Što god da se ovde dešava, sigurno je veoma važno.

– A? – rasejano upita krupni Stivens, ugasivši šibicu i povukavši jedan dobar dim iz tek upaljene cigarete.

– Da, da, sinko – reče Džejk Everet klimajući glavom. – Ovde se nešto krupno dešava.

Džejk je imao četrdeset i devet godina, i bio je dvadeset godina stariji od Stivensa.

– Foster i Evans i Kleg i Blek su dole i obilaze ceo blok, a čujem da, pored njih, ima još dežurnih timova.

– Pa šta se dešava?

– Istinu govoreći, ne znam, ali sam čuo od onih gore da je vrlo važno.

– Ko je taj tip?

– Sudeći po izveštaju koji sam do-

bio, tip se zove Aleksander Baskin. Penzionisani general Armije Sjedinjenih Američkih Država. Očigledno je da smo ovde kako bismo zaštitili tog starca. Od čega, pojma nemam. Ali, osim ako se ne radi o napadu cele jedne vojske ili o eksploziji atomske bombe, ovde ima dovoljno ljudi da to učini.

– Hmmm – promrmlja Stivens, impresioniran svojim novim statusom i onim što je čuo. – Baš me mnogo briga da li će ili kako će odapeti neki stari general! Endži je najzgodnija riba u celom kraju oko zaliva, a ja ovde stojim i cuclam cigaretu, dok se ona negde zabavlja se nekim . . Do đavola!

– Koliko je sati?

– Jedanaest. U minut.

– Dobro, hajde da obiđemo starog – reče Everet.

– Nema ni pola sata kako smo ga obišli – pobuni se Stivens. – Samo jedna vrata vode u njegov apartman, a mi stojimo ispred njih. Svu hranu mu je dostavljalo naše odeljenje posle provere. Naše odeljenje je i ovaj apartman uzelo za njega tek pošto su ga celog pronjuškali. Tip živi pod staklenim zvonom. Naravno da mu ništa ne fali. Ti si isuviše krut, ćale, a to ti ne valja.

Rekavši to, Stivens izduva dim cigarete kroz napućene usne i osmehnu se, zadovoljan što je starijem kolegi otvorio oči.

– Možda, ali to sada nije važno. Sada ću te podsetiti da imam viši čin od tebe i da smo dobili naređenje da obilazimo starog svakih pola sata do jedanaest sati. To ćemo sada i da uradimo.

Osmeh nestade sa Stivensovog lica. On baci cigaretu, ugasi je, ustade, s uzdahom se protegli i reče:

– U redu, ćale krećemo.

Stariji policajac se nasmeja čudno, kroz nos, i pođe prema vratima. Pokucao je jednom. Odgovora nije bilo. Ponovo. Odgovora opet nije bilo. Pokucao je i treći put, ali mnogo snažnije nego ranije. Međutim, niko mu nije odgovorio.

– Do đavola! – uzviknuo je Everet.

Odmakao se nekoliko koraka od vrata i grunuo na njih svom snagom i svom svojom težinom. Brava je popustila i vrata su se otvorila. Dva policajca uleteše u luksuzan apartman, sa pištoljima na gotovs.

Nigde nije bilo ni traga života. Ni zvuka ni pokreta. Dva policajca su nepomično stajala nasred sobe. Samo su im se oči pomerale, polako se privikavajući na mrak.

– Voda – prošapta Everet.

– Šta?

– Voda. Čujem da negde curi voda.

Stivens je ćutao nekoliko trenutaka, a onda je rekao:

– Da, čujem i ja. Zvuk dolazi odande.

On glavom pokaza u pravcu spavaće sobe.

Pođoše ka mestu odakle je dopirao zvuk. Everet prvi uđe u spavaću sobu. Stivens mu je bio za petama. Još nije bilo ni traga ni glasa od generala Baskina. Zvuk tekuće vode je sada bio udaljen svega nekoliko koraka od njih.

Dopirao je kroz zatvorena vrata kupatila. Svetlo u kupatilu je gorelo.

Zauzeli su mesta sa obe strane vrata. Everet klimnu glavom Stivensu. Everet duboko udahnu, još jednom klimnu glavom i ulete u kupatilo. Trenutak kasnije, vratio je pištolj u futrolu i rekao:

– Uđi.

Stivens uđe u kupatilo i pogleda u kadu. U kadi je ležalo nago telo generala Aleksandera Baskina.

– Šta je sada ovo?

– Nemam pojma – odvrati Everet. – U svakom slučaju, stari je mrtav. Taj pogled bar umem da prepoznam.

– Ali kako?

– Do đavola, ne znam ni sam – odvrati stariji policajac. – Mogu da se zakunem na majčinom grobu da niko nije ni ušao ni izašao večeras iz ovog apartmana. Obilazili smo ga svakih pola sata, počev od šest sati.

– Ali

Ništa »ali«. Negde smo zabrljali. Neka me vrag odnese ako znam gde, ali tako je!

Japanac ispi saki i zavali se u fotelju u zamračenom stanu koji je gledao na zaliv. Odatle je mogao da vidi most Golden Gejt kako svetluca na poslednjim zracima zalazećeg sunca, trenutak pre nego što će magla pokriti sve. Njegov stan u San Francisku bio je na svega pet minuta bržeg hoda od ribarskog doka. Često bi otrčao do doka samo da bi seo i posmatrao okolinu preko puta zaliva i, možda, pojeo porciju svežih kraba u nekom otvorenom bistrou. Krabe su bile jedna od njegovih slabosti. Nije ih imao mnogo, ali je obožavao krabe.

Čovek baci pogled na suprotnu stranu sobe, na sat koji je nepogrešivo obeležavao vreme svojim zelenim brojkama. Bio je kucnuo čas.

Japanac se brižljivo umi i ukloni šoljicu za saki i ceo servis. Onda je uzeo sportski sako iz plakara u pretsoblju i izašao u svežu noć.

– Evo nas, momče – reče vozač taksija grubog, kao iz kamena isklesanog lica.

Istočnjak izvadi svežanj novčanica, odbroja odgovarajuću sumu i pruži je vozaču.

– Hej, hvala vam! – reče vozač kada je video koliku mu je napojnicu ostavio Istočnjak. – Čujte, dali ste mi visoku napojnicu, red je da i ja vama otkrijem nešto. Brodvej je opasna ulica. Ovo nije turističko šetalište. A vi izgledate, bez uvrede, kao momak koga ovi tipovi mogu da smažu za doručak. Znate na šta mislim? Stranci koji dolaze ovamo da na brzinu povale nešto a da se to ne sazna. Čuj, druškane, što se mene tiče, baš me briga šta radiš. Do đavola, i ja to ponekad činim. Ali ja znam gde mi je lova i kuda treba da zbrišem ako zagusti. I još nešto – nastavi vozač, ali se sada okrete da pogleda mušteriju. – Do đavola! Gde li je nestao taj prcvoljak? – uzviknu on u čudu kada je video da je zadnje sedište prazno.

– Hoću Japanku! – insistirao je Ja-

panac u razgovoru sa Kineskinjom koja je sedela ispod table za jednim stolom. Na tabli su bile ispisane cene za masažu u trajanju od pola sata, tri četvrt sata i celog sata.

– Ona zauzeta sada. Kineskinja vrlo dobra. Vidiš.

– Hoću Japanku ili ni jednu! – uporno reče čovek.

– Filipinka bolja. Ona uradi dobra masaža. Voliš. Ona mnogo lepa.

– Ako hoćeš da se raspravljamo, potražiću neko drugo mesto. Mogla bi i da prestaneš da se izmotavaš sa tim lošim engleskim, bar kada razgovaraš sa mnom.

– Dobro, kako ti kažeš – odvrati devojka na savršenom eneleskom. – Na koliko?

– Na sat – odgovori čovek i pruži joj šezdeset dolara. – Ne želim da me iko uznemirava – nastavi on i pruži joj još pedeset dolara. – Da li sam sasvim jasan?

Devojka za šalterom se nasmeši, ali nije gledala umušteriju, već u novac.

– Bez brige. Niko te neće gnjaviti.. Ja ću se za to pobrinuti.

Čovek joj dodade novčanicu preko pulta, i ona je gurnu u svoj grudnjak.

– Mene si čekao? Suzi mi kaže da si baš mene čekao.

– Da, tražio sam da mi daju Japanku – potvrdi čovek koji je ležao nag na prostirci u jednoj sobi u salonu za masažu.

– To te podseća na kuću? – upita devojka.

– Na neki način.

Čovek ispruži ruku ka stočiću pored prostirke i uze novčanicu od sto dolara. Presavio je novčanicu po dužini i njom dao znak devojci da mu priđe. Presavijenom novčanicom dotakao je skutove njene haljine i ona je otkopča. Stajala je ravno iznad njega. Ispružio je ruke ka njoj.

– To je ono što hoću – rekao je.

Devojka se nasmeši i svuče haljinu. Pustila je da padne na pod. Sada je bila potpuno naga, samo je na nogama imala cipele sa visokom potpetikom.

– Zavali se – rekla mu je i kleknula kraj njega. – Pored mene ćeš se opustiti.

– Ima li nešto što ne bi uradila ni za novac? – ozbiljno je upita muškarac.

Devojka se nasmeja.

– Zašto me to pitaš?

– Radoznao sam. Ti si Japanka, ja sam Japanac.

– Ja sam Amerikanka – kroz smeh primeti devojka.

– Da, ali ti je poreklo japansko.

– Sada živim u Americi i živim kao oni. Dopada mi se njihov način života.

– Je li tako? Zar ti se dopada i ovakav način života? Da radiš i ove stvari?

– Naravno. Sada je dosta priče. Dopašće ti se što ti budem radila. Opusti se. Stvarno ćeš se dobro osećati.

Devojka spusti ruku na njegove grudi i poče da ga dodiruje, ali je on zgrabi za zglavak ruke.

– Moram da znam. Veoma mi je važno – rekao joj je. – Dosta sam pla-

tio, a vremena imamo napretek. Hoću da razgovaramo. Da li ti je jasno?

– Dobro dobro, razgovaraćemo – sa čuđenjem reče devojka.

– Šta osećaš prema svojoj domovini?

– Pa, dopada mi se ovde. Dobro zarađujem . . .

– Ne mislim na Ameriku. Mislio sam na Japan. Zar nemaš utisak da te iskorišćavaju Amerikanci?

– Ne, dobro zarađujem .

– Do đavola i novac! – besno je prekide Japanac. – Novac nije sve. Šta je sa čašću?

– Ne shvatam – reče devojka i oseti nelagodnost.

– I kladim se da ne shvataš. U tome i jeste problem. Gde je danas čast? Pre nego što smo počeli da spavamo sa Amerikancima, znali smo gde nam je čast. Sada govorimo samo o novcu.

Hoćeš li me ili ne? – prekide ga devojka.

Čovek duboko uzdahnu, gotovo sa gađenjem i najzad odgovori na njeno pitanje:

Da, želim te. A pružiću ti priliku da zaradiš još više novca.

Devojka se nasmeši.

Lezi na leđa tako da me gledaš – naredio joj je Japanac.

Devojka ga posluša. Čovek ustade i priđe plakaru, gde je visilo njegovo odelo. Uzeo je novčanik i iz njega izvadio još tri novčanice od sto dolara. Onda je vratio novčanik u džep sakoa i zatvorio vrata plakara. Prišao je prostirci. Kleknuo je kraj devojke i pokazao joj novac.

– Želiš li ovaj novac? – upitao ju je.

Onjega izvadio još tri novčanice od sto dolara. Onda je vratio novčanik u džep sakoa i zatvorio vrata plakara. Prišao je prostirci. Kleknuo je kraj devojke i pokazao joj novac.

– Želiš li ovaj novac? – upitao ju je.

Dče čovek, praveći se da nije čuo njenu primedbu.

– Što god hoćeš.

– Reci: »Ja sam Japanka«.

– Ja sam Japanka.

– Reci: »Ja sam žena bez časti«.

Devojka je za trenutak oklevala, ali joj je pogled opet pao na novčanice.

– Ja sam žena bez časti.

U tom trenutku, Japanac presavi jednu od novih novčanica tako da ona postade izuzetno kruta i jednim zamahom zaseče devojčin stomak baš iznad pupka. Ona ga užasnuto pogleda, a onda joj se lice zgrči od bola. Spustila je pogled i videla kako rana počinje da krvari.

Otvorila je usta da vrisne, ali ne ispusti ni glasa. Japančevi prsti su joj već bili oko vrata i stezali joj dušnik. Drugom, slobodnom rukom pritisnuo je jednu tačku na devojčinoj slepoočnici, i ona je gotovo istog trenutka izgubila svest.

Japanac je onda ponovo uzeo krutu novčanicu od sto dolara i njome urezao jedan japanski ideogram na devojčinim grudima. Onda je uzeo preostale novčanice i gurnuo ih devojci u grlo. Krv poče da šiklja. Čovek brzo ustade, odmače se od prostirke, priđe plakaru i obuče se. Obrisao je svaki predmet koji je dotakao za vreme

svog kratkog boravka u toj sobi. Onda je otključao prostu bravu na vratima, provirio u hodnik i, kada je video da nema nikoga, izašao kroz sporedna vrata.

Kada se našao na ulici, bacio je pogled ka uličnom satu i video da on pokazuje jedanaest časova i petnaest minuta. Dva prestupnika pogubljena iste večeri u približno isto vreme, pomisli Japanac.

Prilično dobro obavljen posao za tu noć.

Glava druga

– Šta se, do đavola, dogodilo? – upita poručnik Bil Rajt Džejka Evereta dok su stajali na balkonu Baskinovog apartmana, odakle se pružao pogled na ceo San Francisko.

– Zaista ne znam, Bile. Dobro me poznaješ. Sigurno se ne bih šalio kada je u pitanju ovako nešto. Edi i ja smo bili pred samim vratima. Ubica je, po mom mišljenju, mogao da uđe samo preko balkona.

– Ni slučajno. Baskinu je bilo rečeno da stalno drži razmaknute zavese na ovim pokretnim staklenim vratima kako bismo mogli da vidimo njegovu dnevnu sobu. Dva teleskopa su stalno bila uperena na ova vrata, dvadeset i četiri časa dnevno. Pored toga, balkonska vrata imaju trostruku bravu, a svaku otvara ključ iznutra. Ne, ubica nikako nije mogao da uđe preko balkona.

– Možda je u pitanju slučajnost.

– Šta hoćeš time da kažeš?

– Čuo sam da doktor Šefer kaže kako izgleda da je Baskin umro prirodnom smrću. Neko je hteo da ga ukloni. Možda je strah od smrti bio isuviše veliko opterećenje za njegovo staro srce. Znaš, takve se stvari dešavaju.

– Ali ovo nije slučajnost.

– Kako si tako siguran?

– Nisam siguran, u pitanju je predosećanje. Samo predosećanje.

– Kako ti kažeš, Bile.

– Sedi, Bile – reče policijski komesar Adrijan Hart poručniku Bilu Rajtu.

Komesareva kancelarija je mirisala na dim cigara. Rajt sede na kauč od sjajne crvene kože preko puta velikog komesarevog pisaćeg stola. Kroz prozor iza stola video se jedan parkić usred grada. Adrijan Hart otvori kutiju skupih cigara koja je stajala na njegovom stolu i ponudi jednu Rajtu. Proučnik je ljubazno odbio. Hart je uzeo jednu, vratio se za pisaći sto i seo.

– Bile, ovaj slučaj je prava ludnica – reče Hart dok je pripremao cigaru i palio je.

Gusti oblak dima ispuni sobu, kao da stavlja naglasak na ono što je rekao. U tom trenutku, interfon na Hartovom stolu zazvoni. Komesar se nasmeši Rajtu, pritisnu dugme interfona i reče:

– Da?

Drugi glas mu odgovori:

– Gospodin Osaka je stigao, gospodine.

– Neka uđe – reče Hart i pritisnu drugo dugme, a onda pogleda Rajta i nastavi: – Stigao je neko koga bih že-

leo da upoznaš.

Vrata Hartove kancelarije se otvoriše i Robert Osaka, Japanac, vitak, sjajne crne kose koja mu je pokrivala uši, uđe i zatvori vrata za sobom.

Hart, koji je, izgleda, bio na ti sa skoro svim svojim poznanicima, ustade od stola.

– Bobe – obratio se on Japancu, a onda ga upoznao sa Rajtom pa se vratio za svoj pisaći sto.

Osaka sede u fotelju od crne kože, pored kauča na kome je već sedeo Rajt.

– Robert predaje japansku istoriju na univerzitetu u Berkliju – reče Hart Rajtu dok je sedao. – Nisam baš siguran koliko toga znaš ili ne znaš u vezi sa ovim slučajem, Bile, pa ću da iznesem celu situaciju u najkraćim crtama.

– Baskin nije prvi čovek koji je umro na misteriozan način u okolini San Franciska. U stvari, on je treći po redu koji je umro pod sličnim okolnostima. Prvo, čoveku u pošti stiže karta sa rukom naslikanim japanskim znakom. Drugo, sve tri žrtve su svojevremeno bili članovi Komisije Sjedinjenih Država za rehabilitaciju Japana. Komisija je oformljena posle drugog svetskog rata, navodno da bi se pomoglo Japanu da ponovo stane na sopstvene noge. Na žalost, neki postupci i odluke te komisije nisu bili pravedni prema izvesnim japanskim porodicama. Nekoliko najbogatijih i najstarijih porodica u Japanu propalo je zbog nekih odluka Komisije u vezi sa preraspodelom ekonomske moći. Čule su se optužbe da su neki članovi Komisije primali mito da bi pojedincima dodeljivali industrijske ugovore. Te optužbe nisu nikada dokazane, pogotovo što u to vreme Sjedinjene Države nisu pokazivale neko veliko razumevanje za pritužbe Japanaca zbog prljave igre. Izvini, Roberte – reče političar u Hartu. – Tako je onda bilo. Do đavola, ja sam tada još studirao. Vremena su se promenila. Hvala bogu! Japanci su naučili da se prilagođavaju, kao i ovdašnji ljudi. Pretpostavljamo da je neko još kivan na Komisiju.

– Hoćeš da kažeš da je svu trojicu ubio neko željan osvete?

– Tako nam izgleda.

– Ali Baskin je, izgleda, umro prirodnom smrću.

– U tome i jeste stvar, Bile. Sva trojica su, navodno, umrli prirodnom smrću pošto je svaki od njih primio u pošti kartu sa ručno naslikanim japanskim znakom. Ti ljudi ne umiru prirodnom smrću, i to je sto posto tačno – reče Hart, malo se uzbudivši.

– Bilo kako bilo – nastavi komesar pošto je uspeo da obuzda gnev – zaključili smo da nam je najbolji putokaz simbol naslikan na karti koju je svaka žrtva dobila. Znak je japanski, ali niko nije znao šta znači. Pozvali smo Boba da nam pomogne – reče Hart mahnuvši u pravcu Japanca. – On poznaje japansku istoriju i kulturu bolje nego bilo ko na Zapadnoj obali, a i to je malo rečeno. Bobe, zašto sada ti ne nastaviš?

Osaka klimnu glavom i, pogledavši prvo Harta pa Rajta, preuze reč.

– Bilo je potrebno malo više truda pošto ti simboli ne predstavljaju uobičajene japanske simbole. Pošto sam nekoliko dana kopao po raznim knjigama, uspeo sam da ih nađem. Da li ste ikada čuli za ninđe, gospodine Rajte?

Rajta već dugo niko nije zvao po prezimenu, pa za trenutak nije znao kome se Osaka obraća.

– Ne, ne bih rekao da jesam.

– Malo je ljudi čulo za njih. Većina ljudi na Istoku misli da ninđe pripadaju legendi, da se o njima samo ispredaju priče i da sve to ne treba uzimati isuviše ozbiljno. Drugi, opet, smatraju da su ninđe istorijska činjenica. Neki, pak, veruju da ninđa ima i danas. Prema onima koji njihovo postojanje uzimaju ozbiljno, ninđe su najsavršeniji borci koji su ikada hodali ovom planetom. Za njih se priča da su podučavali samuraje kada bi ovi poželeli da nauče neke metode borbe. Ninđa može da bude sve: od plaćenog ubice do čitave vojske u jednom čoveku koji je život posvetio borbi protiv nepravde, kada i gde god naiđe na nju. U svakom slučaju, pravi ninđa je opasan protivnik. Da se sada ne upuštam u neke detalje za koje biste vi najverovatnije mislili da im je mesto u bajkama, mogu samo da vam kažem da je bilo slučajeva kada je jedan ninđa mogao da se obračuna sa pedesetak ljudi odjednom.

– Vi mi pričate o osobi poput Brusa Lija? – primeti Rajt.

– Ne. Razlika između vrhunskog majstora borilačkih veština i ninđe je ista kao i između igrača nekog trećerazrednog tima i Pelea. U stvari, tu poređenja i nema.

– Jasno mi je.

– Nisam baš siguran – dobroćudno reče Osaka – ali to sada i nije važno. Ovo vam pričam samo zbog toga što me je istraživanje značenja onog simbola na karti dovelo pravo do ninđa.

– Znači li to da su simboli na karti, u stvari, simboli koje koriste ninđe? Kako?

– To bi trebalo da budu tajni znaci koje su nekada znali samo ninđe. Oni su mogli da komuniciraju između sebe pomoću tih simbola. Tokom vremena se saznalo za te simbole, pa ih, baš zbog toga, ninđe više nisu upotrebljavali.

– Pošto ti simboli više nisu tajna, možda ih u ovom slučaju koristi neko drugi, a ne ninđa – primeti Rajt i okrete se više ka Osaki.

– Imate pravo. Ja ih znam, ali ih znam samo zato što znam mnogo više o japanskoj istoriji od većine ljudi. Verujte mi, te su stvari zakopane. Isto tako, nemojte zaboraviti da je troje ljudi već ubijeno, da je ubica ostavio svakome svoju posetnicu, a da policija nema ni jedan jedini trag.

Rajt je hteo da kaže kako je on policajac već četvrt veka i da to što policija nema nikakav trag ne mora da znači da je u pitanju delo nekog superkriminalca. No, takve se stvari ne govore pred policijskim komesarom, posebno ne kada je čoveku penzija u izgledu. Tako je Rajt odustao od svog komentara.

– Koliko je teško naći takvog tipa? pitao je Osaku.

– Jeste li ikada čuli za iglu u plastu sena?

– Nekoliko puta.

– E, pa, naći iglu u plastu sena bilo bi bar sto puta lakše nego naći ovog ubicu.

Niko nije progovarao nekoliko trenutaka. Svako je, na svoj način, razmatrao šta bi ninđa mogao još da uradi u ovom gradu. Najzad Rajt reče:

– Imam jedno pitanje, komesaru.

– Izvoli, Bile.

– Slažeš li se sa mnom kada kažem da niko nije mogao da prođe pored nas ili bilo koga drugog da bi došao do Baskina?

– Slažem se.

– Kako je, onda, taj ninđa uspeo da ubije Baskina?

– To ti je dobro pitanje, Bile. Biću u sosu ako to ne saznam. Hteo sam samo da ti kažem da si ti od sada, pošto si već radio na ovom slučaju, odgovoran za celokupnu istragu u vezi s tim. Ako ti bilo šta zatreba, samo me pozovi. Zato sam i hteo da te upoznam sa Bobom. On ti može biti od velike pomoći. Računam na tebe, Bile.

Drugim rečima, na meni će se slomiti kola ako ne rešimo ovaj slučaj.

Slušaj, Bile . . . – poče Hart.

Čekaj, Adrijane, polako! Ti i ja smo prijatelji još iz vremena pedesetih godina, kada smo zajedno išli u patrolu. Nemoj da me zavitlavaš. Znam kako stvari ovde stoje. Do đavola, ovo mu dođe kao neki kompliment! Ti si u sosu, a računaš na mene da te izvučem.

Hart htede da se usprotivi, ali mu onda osmeh ozari lice.

– Do đavola, kada si u pravu, onda si zaista u pravu! Potreban si mi, Bile. Ti si najbolji.

– Možda to što je za nas najbolje nije dovoljno dobro, Adrijane. Ovo mi izgleda kao da stojimo na golu vezanih očiju i pokušavamo da odbranimo udarac vrhunskog igrača. Do đavola, Adrijane, odakle ja uopšte da počnem? Tražim ubicu koji čini nemoguće stvari, za sobom ne ostavlja nikakvih tragova i ubija ljude tako da izgleda kao da su umrli prirodnom smrću. Moraš priznati, isuviše se od mene traži.

Adrijan Hart se nasmeja na Bilove reči.

– Da, da, u pravu si. Slučaj izgleda baš tako. Samo, zaboravio si jednu sitnicu.

– Da?

– Istraga mora da bude završena što pre. U toj komisiji je bilo sedam članova. Ostali su još živi i svi su u San Francisku u toku naredne dve nedelje. Ukratko, trojica su eliminisani, ostala su još četvorica.

– A, dobro. To mi je baš bilo potrebno: pritisak.

– Eto, sada imaš i pritisak. Možeš da se povučeš uz fanfare i vatromet ili . . .

– Da, znam. Nego, odakle treba da počnem?

– E, tu na scenu stupa Bob. Osim što je stručnjak za stari Japan, on je i veoma aktivan u japanskoj zajednici

ovde u gradu. On će te upoznati sa nekim ljudima koji bi, možda, mogli da ti pomognu.

– U redu – reče Rajt i duboko uzdahnu. – Pretpostavljam da nemam mnogo vremena za gubljenje. Gospodine Osaka?

– Zovite me Bob.

– I ti mene Bil. U redu, Bobe, šta misliš? Krećemo li odmah?

– Zaista misliš odmah?

– Pa, mislio sam da prvo odem do toaleta.

Osaka se nasmeši i klimnu glavom.

Komesar ustade od stola i pruži im obojici još nekoliko reči ohrabrenja. Rajt ga nije čuo. Bio je okupiran drugim mislima. Pitao se kako da uhvati senku.

Jedna lepa Japanka stajala je kod podnožja kreveta. Na sebi je imala prozirnu belu spavaćicu koja je tek dopola prekrivala vitke preplanule butine. Muškarac je ležao na krevetu, oslonivši svoju glavu na ruku. Svetlo koje je dopiralo iz dnevne sobe učinilo je da telo Japanke u belom negliżeu liči na senzualnu senku.

Japanka smaknu jednu bretelu sa glatkog oblog ramena, a onda i drugu. Spavaćica bešumno pade na pod. Žena se pope na krevet i zabaci dugu svilenkastu kosu, koja je do tada kao zavesa pokrivala njene draži.

– Pitao sam se da li ćeš uspeti da dođeš – reče Bret Valas i nežno poljubi orijentalnu lepoticu.

– Imali smo šesnaestoro gostiju koji su nešto slavili i ostali pola sata duže pošto smo zatvorili. Mislila sam da ćeš mi biti zahvalan zbog savesno obavljenog posla. Na kraju krajeva, ti si vlasnik polovine restorana.

– I jesam ti zahvalan, Rija – reče Bret, gladeći njenu crnu kosu kada je legla kraj njega. – Večeras divno izgledaš.

– Oh, hvala, gospodine – šaljivim tonom reče devojka. – Da li ste za jedno piće? Do sada sam već naučila gde se nalazi bife.

– Ne, hvala. Jedino želim da se opijam gledajući te.

– Brete Valase, takvim pričama bi mogao da zaludiš svaku devojku.

– Budi iskren, Brete. Reci mi šta je ovo. Možda mi se neće svideti. Ako mi se ne svidi, neću jesti.

– Rija, da li sam ikada spremio nešto što ti se nije dopalo?

– Ne, ali ipak .

– Ništa »ipak«. Jelo je skoro gotovo – dobaci Bret iz kuhinje. – Čega novog ima u vestima ovog jutra?

– Ne želim ni da pogledam novine. Jutro je divno, a i noć nije bila ništa manje lepa. Sunce sija, jedrilice klize po glatkoj površini zaliva, a ti hoćeš da ti kažem šta ima u novinama.

– Da.

Rija duboko uzdahnu, ali Bret to nije mogao da čuje. Onda je uzela »Hroniku« i počela da prevrće stranice.

– Izvoli – reče Bret i spusti tanjir sa porcijom jaja »benedikt« pred Riju. – Pa? – upita je kada je seo preko puta nje, rastvorio salvetu i spustio je u krilo.

Rija se naže nad svoj tanjir, omirisa

jelo u njemu i reče:

– Mmmm, ovo odlično miriše.

Nešto novo. Ne verujem da sam ovo jelo ikada ranije tebi pripremio.

– Ne. Najverovatnije si me pobrkao sa nekom od svojih lepih orijentalnih prijateljica – reče Rija u šali.

Bret se samo nasmeši, uze čašu soka od svežeg grejpfruta i otpi gutljaj.

Pa? Šta je novo u novinama?

Ništa dobro – odgovori Rija pa i sama otpi gutrljaj soka. – Kada je čovek, uopšte, mogao da pročita neku dobru vest u novinama.

Imaš pravo.

– Evo, još jedan član Komisije za rehabilitaciju Japana pronađen je mrtav prošle noći.

Ubijen?

– Ne kažu da je ubijen. Iako je na prvoj strani, vest je kratka pošto je smrt nastupila kasno noćas. Kažu da je nađen mrtav u jednom apartmanu ovde u gradu.

To je već treći član te komisije koji je umro za poslednjih nedelju dana, je li tako?

Izgleda Da, tako je. Upravo sam pročitala i poslednji pasus. Preostala četiri člana imaju stalnu pratnju.

I šta oni rade u istom gradu posle toliko godina?

Oni su gosti nekog japanskog industrijalca koji ih je pozvao da dođu u San Francisko na dve nedelje da... ovo kaže ovde, »okuse plodove svog truda«.

– Interesantno je da novine ne kažu da se radi o ubistvima – primeti Bret.

– Verovatno bi to rekli da smatraju da se zaista radi o ubistvima.

– Možda i ne bi.

– A zašto ne?

– Da li kažu još nešto u tom članku? – upita Bret, praveći se da nije čuo njeno pitanje.

– Prikazali su jedan crtež.

– Kakav crtež?

– Čekaj da vidim. U tekstu ispod crteža piše: »Ova je karta sa slikom jednog japanskog simbola stigla generalu Baskinu neposredno pred njegovu smrt«.

– Daj da vidim – reče Bret i ispruži ruku.

Rija presavi novine i pruži ih Bretu, prstom ukazujući na sliku. Bret baci samo jedan pogled na crtež i oseti kako mu je srce preskočilo.

– Šta je to? – upita Rija, primetivši kako mu se izraz lica promenio.

Bret uzdahnu, proguta knedlu i reče:

– Ništa.

– I sam znaš da znam da nije tako – reče Rija i pruži ruku preko stola da bi ga dotakla. – Šta to znači?

– Ne mogu o tome da govorim, Rija – odvrati Bret i pogleda je u oči, pokušavajući da joj stavi do znanja da se on već nalazi negde gde ona ne može da ga prati.

– U redu – uzdahnu Rija, a onda mu se osmehnu. – Pošto si ti pripremio doručak, bilo bi fer da ja operem sudove. Jesi li gotov sa jelom?

Bret baci pogled na svoj gotovo

pun tanjir.

– Nisam gladan.

– Dobro – reče devojka i poče da rasprema sto.

Kada se vratila iz kuhinje, namerno se zadržavajući duže nego što je bilo potrebno kako bi ga malo ostavila samog, Rija je zatekla Breta na terasi kako, naslonjen na ogradu, posmatra brodiće u zalivu. Njegovu pepeljastu kosu mrsio je vetar. Iako mu je pogled bio uperen u zaliv, izgledalo je da vidi nešto neprijatno i veoma daleko.

– Ćao – rekla je zagrlivši ga i spustivši svoju glavu na njegovo rame.

– Ćao – odgovori joj Bret. – Čini mi se da danas nećeš imati mnogo od mog društva. Da li ti to smeta?

– Neee – dobroćudno odvrati Rija. – Ovih dana se svi grabe za lepe orijentalke. Od kada je počeo da se prikazuje »Šogun«, svaki momak bi hteo da ima Japanku za devojku.

Bret se nasmeja, poštujući devojčin pokušaj da ga razvedri.

– Nazvaću te telefonom što pre, važi?

– Važi. Pazi se.

– Otpratiću te.

– Ne moraš. Samo kasnije navrati do restorana da vidim da li je s tobom sve u redu. Važi?

Bret je oklevao.

– Važi? – ponovila je devojka.

– Važi – najzad reče Bret.

Rija ga s ljubavlju poljubi u obraz i reče:

– Vidimo se kasnije.

Kada je čuo da se vrata zatvaraju, Bret je svoju pažnju opet posvetio novinama na stolu. Seo je za sto i još jednom pažljivo pogledao sliku japanskog simbola. Onda je odgurnuo novine i opet se zagledao u jedrilice u zalivu.

– Neka sam proklet! – prošaptao je.

Kucanje na vratima probudilo je Džefa Arčera.

– Ko je? – pospano je upitao.

– Bret.

Arčer se izvuče iz kreveta, ustade i priđe vratima svog broda-kuće u Sausalitu.

– Uđi – rekao je zevajući.

Bret uđe i sede. Džef nasu sebi čašu soka od pomorandže i ponùdi ga i Bretu, ali ovaj odbi. Mladić sede preko puta svog gosta.

– Pa, šta ima novo? Nemaš običaj da me budiš.

– Nevolje su na pomolu.

– To nije ništa novo. To nam je posao.

– Ali ovakav posao još nismo imali.

– U čemu je razlika? – upita Džef pijuckajući svoj sok.

– Razlika je u poslovnim partnerima.

– Ko može da bude tako opasan? I ranije smo imali posla sa čitavim malim armijama.

– Ko?! Drugi ninđa.

Džef nekoliko trenutaka ne reče ništa, a onda jedva procedi:

– Do đavola!

– Vidim da shvataš šta hoću da kažem.

– Kaži mi o čemu se radi.

– Čuo si za dvojicu članova jedne

vojne komisije oformljene posle drugog svetskog rata koji su nedavno na tajanstven način umrli u San Francisku?

– Jesam.

– Treći član te komisije je noćas umro.

– To mi ne zvuči baš kao puka slučajnost, ali kakve to veze ima sa ninđom?

– U današnjim novinama su doneli sliku jednog rukom ispisanog japanskog simbola koji je žrtva primila na karti nešto pre svoje smrti. To je jedan od simbola ninđa. Radi se o tajnom znaku koji gotovo niko van unutrašnjeg kruga ne zna. Dodaj tome i činjenicu da policija nema nikakvih tragova niti je u stanju da dokaže da su ta trojica umrla drugačijom smrću od prirodne, pa ćeš dobiti jasnu sliku.

– To je prosto neverovatno. Nisam ni znao da postoje ninđe dok nisam sreo tebe. Radi li se o nekoj invaziji ninđa?

– Ne Nema nas mnogo. Svega desetak u celom svetu.

– Veruješ li da on zna da si ti u ovom gradu?

– Ne znam. Zaista ne znam. Možda oseća moje prisustvo, baš kao što sam ja osetio njegovo.

– Znao si da je tu?

– Poslednjih nedelju dana imam neki čudan osećaj. Nisam bio u stanju da odredim zbog čega. Samo sam osećao.

Kakav je taj osećaj?

Teško mi je da ti objasnim. I ranije sam imao sličan osećaj. Pre mnogo godina, kada sam . . . – Bret ućuta, sklopi oči i nekoliko trenutaka ne reče ni reči.

– Šta ti je?

– Ništa. Nije važno. Došao sam da ti kažem da budeš na oprezu.

– Na oprezu? Taj tip ne traži mene, nadam se.

– Ne verujem, a nisam siguran ni da zna da sam ja ovde. Možda i zna. U slučaju da je tako, zahtevam od tebe da budeš posebno oprezan. Na kraju krajeva, u nekoliko navrata smo se zajedno borili. Ti si moj bliski saradnik. Dobar si, ali mu nisi ravan. Zato, pamet u glavu i . . – Bret je oklevao jedan tren – . . . drži se podalje od mene.

– Ali . . .

– Najbolje bi bilo da mi se niko ne približava jedno vreme.

Džef je znao da ne vredi da se raspravlja sa Bretom kada ovaj već donese neku odluku.

– U redu. Ali ako mogu bilo šta da učinim da ti pomognem, javi mi.

– Naravno, Džefe. Bolje ću se osećati ako znam da su svi moji prijatelji bezbedni. Ne sekiraj se, ovo neće večno trajati. Komisija će biti u gradu još samo jednu nedelju, a ja verujem da će se dotle sve rešiti. Vodi računa o sebi. Čućemo se.

Bret ustade i pozdravi se sa prijateljem. Onda, ne rekavši ni reči, okrete se i izađe.

Dejvid Vatanabe je tiho koračao po debelom zelenom tepihu, sa rukama na leđima i namrštenom grimasom na licu, što mu je poslednjih nedelju dana

bio stalan izraz. Njegova kancelarija, na vrhu jedne od najviših zgrada u San Francisku, zgrade koja je nosila njegovo ime, blistala je od uspeha. Njegov pisaći sto, postavljen na nekoliko metara od jednog od dva staklena zida, bio je takođe od stakla, sa blistavim hromiranim ivicama. Bujne biljke su bile svuda, u uglovima ili su visile sa zidova i tavanice. Bar u jednom uglu bio je isto tako dobro snabdeven raznoraznim vrstama pića kao i najluksuzniji javni bar u gradu. Vatanabe svojim gostima ne bi bio u stanju da kaže šta se sve nalazi u njemu niti je mogao da preporuči neko posebno piće. On nikada nije služio goste pošto je jedan konobar uvek bio u pripravnosti, niti je ikada popio piće iz svog bara. Pio je uvek samo jednu vrstu belog vina uz večeru, bez obzira koje mu je jelo posluženo. Vatanabe je bio rob navike, rutine i specifičnih sklonosti koje je stvorio tokom dugog niza godina. Život ga je naučio da ni jedno pravilo, ni jedna sklonost, ni jedan izbor ne može biti bolji od njegovog sopstvenog. Pored toga, bio je jedan od najbogatijih ljudi na svetu, a počeo je od nule. Vatanabe se borio protiv Amerikanaca za vreme drugog svetskog rata i ostao je bez prebijene pare kada se rat završio.

Ali, Vatanabe je bio promućuran, talentovan i ponekad, kada bi se ukazala potreba, nemilosrdan. Godine 1945, uortačio se sa jednim čovekom koji se bavio elektronikom. Ubrzo pošto mu je partner umro, njihova kompanija, koja je bila vlasnik patenta za jedan tip tranzistora, postigla je neverovatan poslovni uspeh. Vatanabe je sklopio takav ugovor za prava na taj patent da je mislio da će mu još za života doneti nekoliko stotina hiljada dolara. Zaradio je skoro sto miliona dolara u roku od tri godine.

Nije mu bilo potrebno mnogo vremena da taj početni kapital pretvori u bogatstvo kojim bi se i Rokfeler ponosio. Uložio je novac u japanske automobile male potrošnje, predosećajući da će sredinom sedamdesetih godina doći do izvesne nestašice nafte. Da bi njegovi poslovi bili što stabilniji kada dođe do takve krize, Vatanabe je kupio deonice u nekoliko petrolejskih kompanija. Vatanabe je mnogo puta već umnožio svojih prvobitnih sto miliona dolara kada je došlo do nestašice nafte. To ga više nije moglo pogoditi. Kao da mu to nije bilo dovoljno, Vatanabe je počeo da ulaže i ogromne sume novca u istraživanja, posebno u razvoj elektronike.

Niko nikada nije dovodio u pitanje Vatanabeovu poslovnu sposobnost niti činjenicu da je bogat. Kružile su glasine da njegov početak i nije bio bez tamne mrlje. Tu je bila umešana i Komisija za rehabilitaciju Japana. Izgleda da Vatanabeov izum, izum koji je, u stvari, bio delo njegovog partnera, nije bio i jedini na tržištu. Nekoliko drugih proizvođača je imalo slične, ako ne i bolje, proizvode na tržištu. Ali, Komisija se odlučila za Vatanabeov. Dosta se pričalo u to vreme zašto je baš njegov proizvod izabran.

Vatanabe je često izjavljivao u jav-

nosti kako je u pitanju bila puka sreća. Privatno je bilo rečeno mnogo više, a ništa od toga nije imalo veze sa srećom.

I tako, dok je tog dana nervozno koračao svojom kancelarijom, nije se osećao ni malo srećnim. Pozvao je u San Francisko Komisiju za rehabilitaciju Japana na dve nedelje razgovora. Navodni razlog za to bila je Vatanabeova želja da upozna čuvenu komisiju sa današnjim japanskim industrijalicima, da razmene ideje, da pokažu Komisiji plodove njihovog truda od pre tridesetak godina.

Neko pokuca na vrata Vatanabeove kancelarije. Ali, to nisu bila vrata koja su vodila u udobnu čekaonicu. To je bio privatan ulaz koji je vodio pravo u privatan lift. Taj se lift nije zaustavljao ni na jednom spratu osim u prizemlju i ispred Vatanabeove kancelarije na vrhu zgrade. U stvari, ni na jednom spratu nije bilo vrata za taj lift. U prizemlju su po dva Vatanabeova najbolja čoveka iz obezbeđenja čuvala vrata tog lifta dvadeset i četiri časa dnevno. Ako bi neko i uspeo da prođe pored stražara, ne bi mogao da uđe u Vatanabeovu kancelariju, pošto su se vrata na tom spratu otvarala samo pomoću specijalne šifre koja se često menjala.

Vrata s otvorište. Jedan čovek izađe i stade pred vrata kancelarije. Vatanabe pritisnu jedno dugme na svom stolu, i vrata se otvoriše. Visok čovek u svetlosivom odelu i prsluku odgovarajuće boje uđe i sede na stolicu ispred Vatanabeovog stola.

– Pa? – nestrpljivo ga upita Vatanabe dok je sedao za sto.

– Isto. Niko ne zna pravi uzrok smrti, a ona prokleta posetnica mu je stigla dan pre nego što je umro.

Vatanabe je mirno govorio, čak toliko mirno da niko ko nije poznavao visokog i mršavog Japanca ne bi ni pomislio da je uzrujan. Ali čovek s druge strane stola ga je odlično poznavao.

– Eriče, to su moji gosti. Ja odgovaram za njihovu bezbednost. Izgleda kao da sam ih doveo pravo u zasedu. Šta policija kaže na sve to?

– Isto što i pre. Razmahali su se kao patke u bari, ali ne mrdaju iz te iste bare, Dejvide. Preostala četiri člana se nalaze pod stalnom policijskom stražom.

– Misliš li da će im to pomoći? – upita Vatanabe, naginjući se napred i prekrštajući ruke preko grudi.

– Baskinu nije pomoglo, a ne verujem da će i ostalim pomoći.

– Ali to je neverovatno! – uzviknu istočnjak, ustade od stola i, okrenuvši leđa drugom čoveku, pogleda kroz prozor. – Izgleda kao da su i ta četvorica već mrtvi. Kako, do đavola, objašnjavaš sve to?

– Ni ja ne znam mnogo više nego ti – odvrati mi čovek. – ko god da to čini, podseća na natčoveka. Ne znam, ali taj je tip možda nevidljiv. I ja sam zbunjen kao i ti, Dejvide.

– Možda isto tako zbunjen, ali ne i toliko ponižen. I ne isto toliko uplašen!

– O čemu to pričaš?

– Ne budi naivan! – reče Vatanae i okrete se ka svom prijatelju. – Dosta

smo toga zajedno prošli, Eriče. Obojica znamo motiv, ali ni jedan ni drugi ne znamo kako se to izvodi.

– Ni ono prvo ne znamo sigurno . . . – zausti čovek u sivom odelu.

– Ne pričaj koješta! Ne vredi nam da se zavaravamo. Ne, Eriče, ja sam sledeći na spisku. Nepoznati ubica želi da mi ostavi dovoljno vremena da razmišljam o svojoj smrti. Čak ni to ne znam sasvim sigurno. Eriče, moramo da uhvatimo tog tipa pre nego što na mene dođe red.

Čovek u sivom odelu ustade, priđe Vatanabeu i spusti mu ruku na rame.

– Dejvide, kao što si rekao, nas dvojica smo prijatelji već dugi niz godina. Nema šta ne bih učinio za tebe. Mogu da, tu i tamo, primim poneki metak namenjen tebi, mogu da te izvučem iz vatrene linije, mogu da te zaštitim od mnogih neprijatelja, ali ne mogu da te zaštitim od aveti iz prošlosti.

Vatanabe ne reče ništa, već nastavi da zuri u grad ispod sebe kao da traži neki odgovor. Ostao je tako i kada je njegov posetilac sišao privatnim liftom u prizemlje i krenuo u grad da traži aveti.

– Šta nam taj čovek može pomoći, Bobe? – upita poručnik Bil Rajt Roberta Osaku dok su se vozili Ulicom Market.

– Raspitivao sam se već po poznatijim studijima za borilačke veštine u ovom gradu. Ime Rejmonda Akija je više puta pominjano. Njegov ujak je jedno vreme imao veze sa ninđama i u Japanu i ovde. Za detalje ne znam. Pretpostavlja se da Aki održava vezu sa ninđama i da je on njihova veza na Zapadnoj obali.

– Možda.

– I to veliko možda. Kada sam razgovarao sa momcima u studijima za borilačke veštine, priče o ninđama su mi zvučale kao priče o Supermenu. Sve mi je to bilo isto tako neverovatno. Činjenica je da ništa pouzdano ne znamo i da, najverovatnije, gubimo vreme. Ali, u svakom slučaju, vredi pokušati.

– Da – reče Rajt i duboko uzdahnu, setivši se da on rukovodi istragom u vezi sa slučajem koji mu je bukvalno eksplodirao ispod nogu i za koji nije imao nikakav opipljiv trag.

Doduše, imao je tri leša, ali još nije mogao da dokaže da su ta trojica zaista ubijeni. Ipak, ovakva koincidencija se nije mogla zanemariti.

Rajt zaustavi svoj zeleni »ševrolet« uz trotoar ispred jednog lokala sa velikim staklenim izlogom. Natpis »Dodžo Rejmonda Akija« bio je ispisan zlatnom bojom na staklu.

Zvono na vratima je zazvonilo kada je Rajt otvorio vrata i, u pratnji Osake, ušao. Lokal je delovao star, čak je i mirisao na starost. Sastojao se od jedne pravougaone prostorije, duge nekih petnaest i široke oko devet metara. Duž desnog zida su se nalazile vatrine sa najrazličitijim eksponatima: travama, bočicama sa prirodnim lekovima, starim mačevima, noževima i još nekim oružjem koje Rajt nikada ranije nije video.

– Da? Mogu li vam pomoći? – upita ih jedan prijatan glas.

Rajt se naglo okrete nadesno, odakle je dolazio taj glas, da bi video i njegovog vlasnika. Izgledalo mu je kao da se taj čovek stvorio ni od kuda. Rajt je bio siguran da ga nije čuo kako dolazi.

– Vi ste Rejmond Aki? – upita ga Rajt pošto je prvo pročistio grlo.

– Da – odgovori čovek.

Rajtu je on izgledao kao da nema više od pedesetak godina, mada mu je Osaka rekao da ima najmanje osamdeset. Čovek je imao sedu bradicu i snežnobelu košulju, bordo naramenice i sive pantalone.

– Gospodine Aki, ja sam Robart Osaka – predstavi se profesor univerziteta. – Predajem japansku kulturu, prošlost i sadašnjost na univerzitetu u San Francisku. Ovaj gospodin je poručnik Rajt, iz gradske policije. Suočeni smo sa problemom u čijem nam rešavanju, kako nam je naznačeno, vi možete pomoći.

– Uvek sam rad da pomognem policiji – reče Aki.

– Možemo li negde da sednemo?

– Pođite za mnom.

Aki ih povede u jednu malu sobu sa njihove desne strane. U njoj su se nalazile police prepune časopisa o borilačkim veštinama, kao i programa takmičenja. Slike Akija kako drži raznorazno oružje ili zauzima određene poze krasile su zidove. Aki sede za svoj pisaći sto tek pošto je smestio svoje posetioce na sofu.

Da li biste bili ljubazni da pogledate nešto? – upita ga Osaka.

– Svakako.

Osaka izvadi karte sa naslikanim simbolom i pruži ih Akiju preko stola. I Rajt i Osaka su mogli da vide kako su starčeve oči najednom zaiskrile kada je prepoznao znak na kartama. Najzad, on ih vrati Osaki.

– Da li znate šta to znači? – upita Rajt, ne mogavši da sakrije nestrpljenje.

– Da – jednostavno odgovori starac.

– Pa?

– Šta »pa«?

– Šta znači taj simbol?

– Zavisi.

– Od čega zavisi? – upita Rajt, sve nestrpljiviji i pod utiskom da starac očigledno ne želi da sarađuje.

– Zavisi od toga kako se upotrebljava.

Rajt se namršti i htede nešto da upita, ali je Aki nastavio svoju misao.

– Nož, kao takav, nije loš. Može da se upotrebi da bi se čovek oslobodio konopaca kojim je vezan, a može se upotrebiti i da se drugom čoveku oduzme život. On sam po sebi znači veoma malo. S čim u vezi su bile upotrebljene ove karte?

– Nama se čini da predstavljaju posetnice smrti. Mislimo da ih neko šalje svojim odabranim žrtvama pre nego što ih ubije.

– Vi mislite? – upita Aki.

– Nismo sasvim sigurni. Tri puta je nepoznati poslao po kartu svojim žrtvama i sve tri žrtve su ubrzo posle toga umrle. I to, po svemu sudeći, pri-

rodnom smrću. Ali ne verujemo da se radi o običnoj koincidenciji.

– Da skratimo, gospodine Aki – umeša se Osaka. – Znamo da je ovo simbol koji koriste ninđe. I sami znate da policija, kao i mnogi drugi, ne zna gotovo ništa ili baš ništa o ninđama. Još manje kako da zaustavi jednog ninđu. Tražimo nekoga ko bi mogao da nas posavetuje.

Starac se zavali i prekrsti ruke u krilu.

– Zašto mislite da ja nešto znam o ninđama?

– Nekolicina ljudi na univerzitetu u San Francisku, kao i mnogi u studijima za borilačke veštine, rekli su mi da, ako neko uopšte zna nešto o ninđama, onda ste to vi.

Aki je ćutao nekoliko trenutaka, a onda reče:

– Na neki način sam polaskan, ali nisam siguran da vam mogu pomoći.

– Ne možete, ili ne želite? – upita Rajt.

Odjednom je zavladala nelagodna tišina, koju je Osaka brzo prekinuo:

– Morate da nas shvatite. Mi smo skoro očajni, gospodine Aki. Pokušavam da pomognem poručniku Rajtu koliko god mogu. Njegova je dužnost da zaštiti živote izvesnih ljudi kojima najverovatnije preti smrt, a on ništa ne može da preduzme. Naš jedini trag su tajni simboli na kartama.

– Shvatam vas, gospodo, ali tvrdim i dalje da vam ne mogu mnogo pomoći. Mogu samo da vam kažem ono što već i sami znate. Pretpostavlja se da ninđe koriste ove simbole da bi saopštili ili naznačili da je određena akcija njihova, što izgleda da je slučaj i sa ovim za kim tragate. Mogu još da vam kažem i da ninđa nikada ništa ne čini nasumice. Ako je ove zločine počinio ninđa, onda za to mora da postoji razlog. Otkrijte motiv i počnite sa tog kraja.

– Ne verujem da imamo vremena za to, gospodine Aki – reče Rajt. – Sastanak japanskih industrijalaca treba da se završi za nedelju dana. Pretpostavljamo da je raspored već utvrđen i da mi imamo najviše nedelju dana da ga nađemo. Postoji li nešto što nam možete reći i što bi nam pomoglo da pronađemo tog tipa?

Aki se umorno nasmeši i blago zavrte glavom.

– Ne gubite vreme. To vam je najbolji savet koji mogu da dam.

– Kako to?

– Ne gubite vreme, ponavljam. Pronaći takvog čoveka skoro je nemoguće. I šta ako ga nađete? Ukoliko stotinu vaših ljudi naiđe na njega u istom trenutku i onemoguće mu bekstvo, on će se ipak izvući.

– Taj čovek kao da je neki Supermen, kako ga vi predstavljate.

– Vaš američki mit o Supermenu je nešto najpribližnije opisu pravog ninđe.

– Svašta! – promrmlja Rajt.

– Gospodine Aki, rečeno mi je da imate veze sa ninđama – reče Osaka. – Ima li nešto što možete da uradite a da o tome niste u mogućnosti da govorite?

– Pre svega, treba da shvatite da

ima više frakcija u redovima ninđa. Imati veze sa jednom frakcijom ne mora da znači imati veze i sa nekom drugom.

– Znači, ipak imate veze.

– To nisam rekao – poreče Aki mirno.

– Ne, niste, ali niste ni porekli, zar ne?

– Tako je.

– Shvatam vaš položaj, gospodine Aki – reče Osaka sa nekim novim žarom. – Shvatam, isto tako, da ne možete ništa da nam obećate niti da se obavežete, ali hteo bih, ako dozvoljavate, da vas upitam još samo jedno.

– Pitajte me što god hoćete, gospodine Osaka.

– Ukoliko postoji nešto što možete da uradite, ako postoji neko s kim možete uspostaviti vezu ili nas povezati, molim vas učinite to. Grad San Francisko će biti vaš večni dužnik. Ovde se radi o ljudskim životima. Uveren sam da policija ne može da spreči ovo što se događa ovih dana bez pomoći nekoga ko zna s kim imamo posla.

– Imaš li svoju posetnicu, Bile – upita Osaka obrativši se Rajtu.

– Naravno – odgovori Rajt i iz novčanika izvuče svoju posetnicu.

– Evo Bilove posetnice – reče Osaka i pruži je Akiju preko stola. – A evo i moje. Pozovite bilo kog od nas dvojice, u svako doba, danju ili noću, ako imate nešto za nas. Ništa nam nije važnije u ovom trenutku od toga.

Starac pogleda karte i ne reče ništa. Izgledalo je kao da se premišlja da li da nešto kaže.

– Hvala vam što ste dolazili, gospodo – ljubazno je rekao i nasmešio se.

Sva trojica tada ustadoše i Aki otprati svoje posetioce do vrata.

– Nadam se da ćemo se uskoro čuti – reče Rajt.

– Do viđenja, gospodo – reče Aki i zatvori vrata.

Gusta teška vlažna magla koja je pritisla grad zamenila je prijatan letnji dan. Vitki istočnjak je gazio lakim korakom niz Ulicu Brodvej. Znao je koji natpis traži. Kada je najzad stigao do njega, prošao je kroz ulazna vrata, razmakao otrcanu crvenu zavesu i uspeo se uz nekoliko stepenika.

– Ćao – reče mu obojena plavuša koja je sedela iza pulta.

– Dobro veče – ljubazno joj odvrati čovek.

– Dakle, vi biste da se rvete sa jednom nagom devojkom, a? – upita skoro podrugljivo devojka.

– Imate li Japanki?

– Imamo ih svakakvih, srce. Crne, bele, crvene, žute. Imamo čak i poludevojku – poludečka, ali bi vas to koštalo malo više.

– Ja bih hteo Japanku.

– Trenutno je zauzeta, srce. Može li neka Korejka ili Kineskinja? Meni one sve izgledaju isto, ali

– Koliko bi trebalo da čekam? – upita čovek, prekidajući je.

– Pa, zavisi.

– Od čega zavisi?

– Zavisi da li je u ringu na pola sata ili na ceo sat.

– Da li vi raspolažete tom informa-

cijom? – upita je, kao da se obraća detetu.

– Aha.

– Pa?

– Dobro, dobro – pomirljivo reče devojka, prevrnu nekoliko papira i okrete se da pogleda sat na zidu iza sebe. – Biće slobodna za petnaestak minuta.

– Sačekaću.

– Odlično! – reče devojka skoro oduševljeno. – Možete da sednete na onaj kauč tamo. Pored njega je i mali frižider, a u njemu flaše belog vina. Plastične čaše su na podu pored frižidera.

– Hvala – reče čovek, okrete se i pođe ka kauču.

– Ovaj, ima još nešto, srce.

– Da?

– Novac.

– Ah, naravno – odvrati čovek i ponovo priđe pultu. – Koliko?

– Koliko dugo hoćete? Evo vam jelovnika – reče plavuša i glavom mu pokaza rukom ispisanu tablu sa vremenom i cenama.

– Jedan sat.

– To će koštati pedeset i pet dolara.

– Ne bih želeo da me uznemiravaju – dodade čovek, odvoji još dvadeset i pet dolara i dade ih plavuši.

– Bez brige – reče devojka i nasmeši mu se. – Hej, trebalo bi češće da navraćate!

Čovek samo klimnu glavom i ode do kauča. Nije se poslužio vinom, ali je uzeo neki golišavi časopis sa stočića ispred kauča i sakrio lice iza njega. Nije hteo da pogleda devojku u oči i trudio se da izbegne njen pogled, posebno kada se ona raspričala.

Dva muškarca prođoše kroz zavesu od perli koja je odvajala hol od prostorija u kojima su bile devojke. Gledali su pravo ispred sebe, trudeći se da nikoga ne pogledaju u lice, a onda su brzo izašli. Povremeno bi neka devojka provirila iza zavese.

Dvadesetak minuta kasnije, jedna devojka pomoli glavu iza zavese i plavuša za pultom reče:

– Evo vaše devojke.

Istočnjakinja priđe kauču, pruži ruku čoveku koji ju je čekao i povede ga u sobu u čijim je uglovima bilo zakačeno nekoliko konopaca od crvenog somota. Oni su se tu nalazili samo radi efekta. Soba je bila dimenzija četiri sa četiri metra. U njoj je gorela samo mala lampa sa plastičnim abažurom crvene boje.

– Zovem se Suzi – reče devojka.

»Izgleda da se sve tako zovu«, pomisli čovek. On klimnu glavom.

– Skini se – reče devojka, smaknuvši svoju haljinu.

Haljina joj je skliznula na pod i ona je sada stajala potpuno naga pred njim.

On skide odelo i okači ga na vešalicu u jednom uglu sobe. Iz novčanika je izvadio nekoliko novčanica od sto dolara, a onda seo pored devojke na pod u centar »ringa«.

– Kakva su pravila? – upitao je, držeći novac u ruci.

Devojčine oči su bile uperene u novac dok mu je odgovarala.

– Izgleda da ti sam donosiš svoja

pravila, dušo.

Ah, tako. Dakle, stvar je u novcu?

– Pa, ne radim ovo iz zdravstvenih razloga.

– Ne, sigurno ne zbog toga. Ti jesi Japanka, zar ne?

– Biću što god poželiš da budem večeras, srce – reče devojka, ustade i stade ispred njega. – Za odgovarajuću lovu mogao bi da imaš što god zaželiš . . Možemo i da se rvemo, ako hoćeš. Možeš da me udariš – nastavljala je devojka, oborivši pogled i započinjući svoju predstavu. – Gde god poželiš, samo ne po licu. Mogla bih i ja tebe da udarim.

Devojka primeti da tako neće otkriti šta njena mušterija želi. Iako su njena dosadašnja nastojanja bila bezuspešna, bila je rešena da mu otkrije slabu tačku. Odavno nije videla toliku sumu novca. Ali, nije morala da se žuri. Vremena je bilo dovoljno . . . i novca.

– Pa šta bi ti želeo, srce? Izgledaš mi kao čovek koji zna šta hoće

– Hteo bih prvo da razgovaramo.

Važi, dušo. Kakve bezobrazluke znam, ne možeš ni da zamisliš – mazno je rekla. – Šta hoćeš da ti Suzi kaže, dušo?

Hteo bih da ti postavim nekoliko pitanja.

Reci.

I hteo bih da mi iskreno na njih odgovoriš.

Kunem se.

To će mi mnogo značiti – reče čovek. »A značiće i tebi«, pomislio je.

Tvoja sam, srce, čitav sat. Ono što budeš tražio, to ćeš i dobiti.

- Šta ti misliš o Japancima?

– Pa nisu loši – odgovori devojka, ne shvatajući odakle dolazi njena mušterija.

Bila je voljna da igra njegovu igru i da se pretvara da je sve to tako normalno. Njeno shvatanje normalnog i nenormalnog se dosta izmenilo od kako je, pre šest meseci, počela ovde da radi. Morala je da radi nešto da bi mogla da izdržava sebe i svog trogodišnjeg sina.

– Ti si Japanka, a ne osećaš nikakvu lojalnost prema Japanu, njegovom narodu, njegovoj tradiciji?

Devojka je za trenutak oklevala.

– Žao mi je, ali je tako.

– Zašto ti je žao? – reče čovek, ne očekujući odgovor.

– Želim da čujem samo istinu. Hoću da budeš iskrena. Ne želim da čujem nešto što ti misliš da želim da čujem.

– Dobro – složi se devojka.

Videla je sve i svašta, ili je bar mislila da je videla sve i svašta. Ovaj tip je bio nešto jedinstveno.

– Prema kojoj zemlji osećaš veću privrženost, prema Sjedinjenim Državama ili Japanu?

– Ni prema jednoj ni prema drugoj. Ni jedna nije ništa učinila za mene. Ni sam bila u stanju da nađem neki pristojan posao ovde u Americi, a Japanci koje sam ovde upoznala nikada nisu hteli da mi pomognu.

– A čast?

– Šta s njom? Čast ne plaća kiriju. Novac plaća kiriju. To je američki stil, zar ne?

Devojka se pitala da li, možda, gorčina kojom je govorila može da pokvari doživljaj ovom čoveku, ali njegove su joj oči govorile da je dobio baš ono što je hteo.

– Da li bi ikada pomogla Japanu ako bi se ukazala potreba?

Suzi duboko udahnu vazduh i pogleda istočnjaka u oči.

– Zašto bih? Japanu ne dugujem ništa. Ja sam američka kurva. »Orijentalna devojka iz snova«. Ja to znam, ti to znaš. Čast, tradicija, lojalnost, sve mi to ništa ne znači. I to je istina, a ti si tražio istinu.

– Tako je. Sada bismo mogli da pređemo na rvanje – reče čovek i pruži joj dve novčanice od po sto dolara.

Devojka mu se zahvalno nasmeši i gurnu novac u džep svoje haljine koja je ležala na podu. Čovek kleknu, pa se i Suzi nađe na kolenima, licem u lice sa mušterijom.

– Spreman? – upita ga.

– Nema zabranjenih zahvata?

– Za dvesta dolara nema zabranjenih zahvata – potvrdi mu devojka, iako nije znala šta može od njega da očekuje.

»Izgleda mi kao bezopasan, mada ekscentričan čovečuljak«, pomislila je.

– U redu, počnimo – rekla je.

Neverovatnom brzinom, čovek zgrabi devojčin zglavak i zavrnu joj ruku. Iskoristivši iznenadni bol koji je devojka osetila, on je okrete, tako da je sada ležala na leđima. Suzi vrisnu od iznenađenja. Čovek je onda uhvati za zglavke obe ruke i podiže je, a onda okrete, tako da su sada njena leđa bila uz njegove grudi. Savio je potom ruku oko njenog vrata i počeo da je stiska. Ona poseže za njegovom mišicom ne bi li se oslobodila gvozdenog zagrljaja, ali njeni napori nisu urodili plodom.

– Ponovi za mnom – rekao joj je.

– U redu – promuklo reče Suzi, pošto joj je njegova mišica pritiskala grkljan.

– Ja sam Japanka – reče čovek.

– Ja sam Japanka – ponovi devojka.

– Ja sam žena bez časti – nastavljao je istočnjak.

– Ja sam žena bez časti – ponavljala je ona za njim.

Suzi oseti kako stisak njegove ruke biva sve jači, tako da je sve teže disala. Odjednom je počelo da joj se vrti u glavi. Istočnjak naglo trgnu ruku. Začu se krckav zvuk i devojčina glava pade u stranu. Čovek položi beživotno telo devojke na pod kao da se radilo o krpenoj lutki. Onda je ustao, istrgao jedan crveni konopac iz ležišta na zidu i namestio ga tako da liči na znak koji je urezao na stomaku Japanke koju je ubio prethodne noći.

Pošto se obukao, čovek stade iznad tela svoje žrtve i duboko uzdahnu. Zatim se okrete, priđe vratima, otključa ih, proviri u hodnik i, pošto nije bilo nikoga, izađe na sporedna vrata.

Sve se odvijalo prema planu. Nije bilo nikakvih problema. Skoro da je bilo isuviše lako. Istočnjak izađe iz sporedne uličice na Brodvej. Magla je bila još gušća. On podiže okovratnik

mantila i odluči da se prošeta do nekog većeg hotela u gradu pre nego što zaustavi taksi i ode u svoj stan.

- Brete?

Rija, rekao sam ti da ću te nazvati ili svratiti do tebe večeras – reče Bret u slušalicu. – Zar mi ne veruješ?

- Bret, htela bih da se nađeš sa jednim čovekom, ali bih prvo volela da dobijem tvoje odobrenje, pa da vam onda ugovorim sastanak.

Bret je ćutao neko vreme, osećajući kako mu se malje na rukama kostreše.

– Kojim čovekom?

– On je prijatelj mog ujaka. Želeo bi da se sastane s tobom. Kaže da su on i učitelj Jamaguči stari prijatelji i da mu je Jamaguči rekao za tebe. Smatra da je važno.

Poznaješ li lično tog čoveka? – oprezno upita Bret.

– Da. Moj me ujak upoznao sa njim, a videla sam ga nekoliko puta dok mi je ujak bio živ.

- A posle toga?

– Samo još jednom.

– Kada?

On mi je najavio tvoj dolazak dve nedelje pre našeg prvog susreta.

U redu, onda. U koje vreme predlažeš da se nađemo?

– On kaže što pre to bolje. Predložila sam da se sastanete u restoranu i večerate oko sedam.

To je za, otprilike, tri sata. Važi. Doći ću. Nego, kako ti se to sve čini, Rija?

Teško mi je da ti objasnim, Brete. Imam neki čudan osećaj. Kao da nešto veoma loše proizilazi iz toga, ali nemam osećaj da je prijatelj mog ujaka izvor tog zla. Možda je glasnik, ali nikako uzrok.

Bret je ćutao dok je razmišljao o Rijinom prvom utisku o tom čoveku, a onda je rekao:

– Dobro, vidimo se u sedam.

Glava treća

Bret je stigao u restoran »Rija Don« nekoliko minuta pre sedam časova uveče. Odmah su ga odveli na sprat, gde su Rija i stariji gospodin orijentalnog porekla sedeli za stolom i pili čaj. Magla se već uveliko bila spustila, tako da je Bret kroz velike prozore video samo najviše tačke mosta Golden Gejt.

Čovek koji je sedeo sa Rijom ustade kada je Bret prišao stolu i predstavi se:

– Ja sam Rejmond Aki – reče on i lako se nakloni.

– Jas sam Bret Valas. Drago mi je što smo se upoznali, gospodine Aki.

– Zadovoljstvo je moje – reče Aki i ponovo se nakloni.

Zatim sedoše za sto. Rija upita Breta da li i on želi čaja, ali joj se Bret zahvali i odbi.

– Da li da odmah pređem na stvar? – upita Aki gledajući Breta pravo u oči.

- Samo izvolite.

– Da li vam je poznato da su neki članovi bivše Komisije za rehabilitaciju Japana ubijeni poslednjih nekoliko

dana u ovom gradu?

– Jeste – potvrdi Bret, a ono čudno osećanje koje ga je pratilo celog popodneva se pojača.

– Videli ste, pretpostavljam, fotografiju u današnjim novinama jednog rukom islikanog japanskog simbola?

– Jesam.

– Onda sigurno znate dosta toga, tako da ne moram iz početka. Isto tako, pretpostavljam da znate ko stoji iza svega toga.

– Da. Neki ninđa.

– I ja mislim da je tako. Jedan policajac, poručnik Rajt, i jedan japanski profesor, Robert Osaka, posetili su me danas po podne. Zamolili su me da im pomognem. Neko im je rekao da bih ja mogao da znam nešto više o ninđama. – Da budem, iskren zaista dosta znam o njima, ali sam star i ne mogu da im pomognem – reče Aki i zaćuta.

– A zašto bih se ja u to mešao? – upita Bret.

– Jamaguči i ja smo stari prijatelji. Znao sam za vas od prve godine vaše obuke za ninđu. Jamaguči je bio i još je ponosan na vas. Znao je na koji ćete način primeniti nove sposobnosti mnogo, mnogo godina pre nego što ste sami doneli odluku o tome. Ja sam bio taj koji je našao Riju kada mi je Jamaguči rekao da stižete u San Francisko i da će vam biti potrebne veze.

– Da li to znači da sam ja vaš dužnik, gospodine Aki?

– Vi niste ničiji dužnik, Bret–san. Siguran sam da to i sami znate. Sada vam se obraćam kao neko ko vam je doneo zadatak i na vama je da ga, sasvim slobodno, prihvatite ili odbijete. Radi se o zagonetki, izazovu. Jedna ninđa je rešio da uništi tu komisiju, a možda i druge ljude, koliko znamo. Vi znate, i ja znam, da policija nema nikakve šanse da spreči ta ubistva. Izgleda da ste vi jedini u ovoj sredini koji može nešto da učini kako bi sprečio ta ubistva.

Niko nije progovarao ni reči nekoliko trenutaka. Bret baci pogled kroz prozor, taman na vreme da vidi kako i najviši vrhovi Golden Gejta nestaju u magli.

Razmišljao je o onome što mu je starac rekao. Nije bio ni pod kakvim pritiskom da se prihvati tog zadatka, nije nikome ništa dugovao. Svakako da mu se pomisao da će spasti više ljudskih života od nepoznatog ubice uklapala u njegovu koncepciju pravde, ali je bilo tu nečega mnogo važnijeg, nečega što je bilo mnogo teže definisati.

Bret je svim srcem verovao u sudbinu. I shvatao je da on u ovom slučaju nema nikakvu mogućnost izbora. Zaista nikakvu. Novine koje su objavile njemu poznati japanski simbol privukle su mu tog jutra pažnju. Kada je upitao Riju šta ima novo u novinama, nije je pitao bez razloga. Tada to ni on sam nije u potpunosti shvatao. Međutim, sada mu je to bivalo sve jasnije.

U stvari, nije bilo drugog časnog izbora, osim da se suprotstavi tom ninđi. Bez obzira na posledice. Iako nije bio sasvim siguran da je spreman za takav sukob, setio se da mu je Jama-

ljući jednom prilikom rekao da je čoveku sam život izazov kada je spreman.

A taj izazov se uvek može prevazići.

– Ako pristanem, šta će biti?

– Ugovoriću sastanak između vas i poručnika Rajta i obezbediću garancije koje će vam biti potrebne.

– Garancije?

– Siguran sam da biste želeli da učestvujete u tome nezvanično. Želite, sigurno da ostanete anonimni. Pretpostavljam i da ćete hteti da dobijete sve informacije od policije. Da li sam u pravu?

– Jeste.

– Znači, mogu da javim poručniku Rajtu da ste spremni da mu pomognete?

– Kad dobijete te garancije.

– Odlično. Mogu li opet da vas nađem preko Rije?

– Svakako.

– U redu. Onda, da pođem – reče Aki, ustade i nakloni se prvo Riji pa onda Bretu.

Bret takođe ustade, nakloni se Akiju i reče:

– Očekujem da mi se skoro javite.

– Vrlo skoro, Bret-san. Vrlo skoro – reče Aki pre nego što se okrenuo i izašao iz sale.

– A o tome ti nisi hteo da razgovaraš sa mnom jutros – primeti Rija i spusti svoju šaku na njegovu.

Da. Ovo je vrlo opasno, Rija.

Mnogo puta do sada bio si u opasnosti.

Da, ali nikada za protivnika nisam imao drugog ninđu. U svakom slučaju, ne u borbi na život i smrt na neutralnom terenu.

– Šta to znači?

– Borio sam se protiv drugih ninđa dok sam bio u školi u Japanu, ali je to bilo sasvim drugo. U ovom času, ovde, teren za igru se mnogo proširio. Taj ninđa je majstor. To možemo da pretpostavimo na osnovu rezultata koje je do sada postigao. On možda zna, a možda i ne zna da ću se ja umešati. I ako zna i ako ne zna, malo šta se menja. Pre nego što ga zaustavim, on će saznati. Tako će doći do sukoba između nas dvojice.

– I?

– I, ne znam ništa više od ovoga što sam ti rekao. Ne znam ko je taj ninđa, ali nešto čudno osećam

– Brete, znaš da možeš sve da mi kažeš. Ako i ne razumem, mogu bar da te slušam.

Bret se bio zagledao kroz prozor, a onda je trepnuo i rekao:

– Izvini, Rija. Da li si nešto rekla?

Rija htede da ponovi, ali se predomisli.

– Idem d donesem još čaja – rekla mu je. – Zadržaću se nekoliko minuta, Važi?

– U redu. Hvala.

Bret joj se nije zahvaljivao što će doneti još čaja, već što ga je ostavljala samog.

Rija ga nežno potapša po ruci, osmehnu mu se, ustade i siđe u kuhinju.

Bret se ponovo zagleda u tminu koja se pružala pred njim. Osećao se kao da se nalazi u velikom oblaku i da

ne može da vidi dalje od nekoliko koraka kroz uskovitlana siva isparenja. I, što je duže gledao u noć, to osećanje je bivalo sve jače.

– Učitelju, osećam se tako čudno – reče Bret učitelju Jamaguču.

– Nešto se sprema, Bret-san – odvrati mu Jamaguči zabrinutog lica.

Bret nikada ranije nije video da mu lice ima tako ozbiljan izraz.

– Primetio sam da se ostali učenici osećaju nekako nelagodno. Kao da su . . . – Bret se nije usuđivao da glasno izgovori reč koja mu je bila na vrh jezika.

– Kao da su uplašeni? Jesi li to hteo da kažeš, Bret-san?

Bret, pomalo zbunjeno, odvrati:

– Da, učitelju, to sam hteo da kažem. Nikada pre nisam video strah u njihovim očima.

– Nećeš ga često ni viđati, Bret-san.

– Šta se dešava?

– Ti se tek godinu dana pripremaš za ninđu, a to je relativno kratko vreme. Ovo nije tvoj duel. Nemaš čega da se plašiš.

– Želeo bih da znam šta se dešava. Ovo je sada moj dom. Ovo su moji prijatelji, moji učitelji.

Učitelj Jamaguči ustade sa stolice i reče Bretu:

– Hajde da se prošetamo.

Njih dvojica izađoše iz Jamagučijeve sobice u okviru centra za obuku ninđa i siđoše na plažu udaljenu nekih četiri stotine metara od zgrade. Nisu progovarali.

Bio je pun mesec, letnji povetarac tek malo svežiji. Njih dvojica su koračali duž obale, uzdignutih glava, sa rukama na leđima. Bret je čekao, drugi je odmeravao.

– Upoznat si sa problemom koji je Nitobe imao u gradu prošle nedelje?

– Koliko sam ja razumeo, on se upustio u prepirku sa nekim čovekom iz obližnjeg sela i taj mu je čovek zapretio da će mu se osvetiti.

– To je samo jedan deo priče. Čovek s kojim se Nitobe sukobio jeste Mijamoto Kodžiro. Njegov brat Sekijei je veoma poznat. Možda si čuo za njega?

– Više kao o mitu nego kao o čoveku.

– On je i jedno i drugo – reče Jamaguči. Njegovu podužu crnu kosu poče blago da mrsi večernji povetarac. – Dospelo je do naših ušiju da Sekijei namerava da se osveti za poniženje koje je njegov brat doživeo od jednog našeg učenika i da nauči celu školu pameti.

– Šta mislite da će uraditi?

– Verujem da će uraditi, ili bar pokušati, baš ono što je i rekao. Sekijei ne priča tek tako.

– Vi ga poznajete?

– Upoznali smo se – kratko odgovori Jamaguči.

Bret je znao da to nije potpun odgovor, ali nikada nije navaljivao da mu Jamaguči sve kaže.

– Šta možemo da uradimo kako bismo se zaštitili? – upita Bret.

– Ništa. On je na potezu. Mi samo moramo da upotrebimo veštinu i čula,

za čije smo usavršavanje utrošili mnogo vremena i truda. Ali to nikada ne bi trebalo da bude dodatni napor. Ninđa mora da bude uvek na oprezu i spreman. Trebalo bi da se polako vratimo. Čuo sam da će večeras zaključati kapiju.

– Pametno, imajući u vidu celu situaciju – primeti Bret.

Jamaguči se nasmeši.

– Možda će se neki učenici zbog toga bolje osećati, ali zaključana kapija nije nikakva zaštita od Sekijeija.

Bret do tada nije čuo Jamagučija da na taj način govori o ninđama. Ćutali su dok nisu prošli kroz kapiju centra. Jedna učenik je zatvorio vrata za njima i poželeo im laku noć.

– Baš se čudno osećam – ponovo reče Bret Jamagučiju kada su se našli ispred vrata Jamagučijeve sobe.

– Pričaj mi o tome – reče mu učitelj.

– Osećam se kao da jedan deo mene predoseća opasnost, ali moja svest to ne može da prihvati. Znam da to zvuči smešno, ali se upravo tako osećam.

– Ako bi čovek koji je slep od rođenja i koji ne zna da je vid normalna stvar počeo iznenada da primećuje bleskanje svetlosti, određene oblike i figure, to bi mu bilo neobjašnjivo. Bret-san, počinješ da doživljavaš jedno čulo za koje nisi ni znao da poseduješ.

I ranije sam imao neka slična osećanja, poput predosećanja.

Većina ih ima. Ali ovde, za vreme obuke, uklanjaš teret koji pritiska tvoj duh i ne dozvoljava izvesnim sposobnostima da dođu do izražaja. Ti si kao veliki trkač koji je ceo život proveo u invalidskim kolicima koja su drugi gurali i kome niko nije rekao da može da hoda, a kamoli da trči. U ovoj našoj sredini čovek otkrije sve svoje sposobnosti. Većina nauči da dobro hoda. Neki nauče da trče. A neki, opet, nauče i da lete.

– Da li ću i ja naučiti da letim, učitelju?

– To sve zavisi od tebe, Bret-san. Nikada nisam imao učenika koji je bio takav kapacitet kao ti, ali taj kapacitet je kao vajarska glina. Sve dok joj umetnik ne da oblik, ona predstavlja samo bezobličnu zemljanu masu. Dosta je priče za večeras, Bret-san.

– Samo još nešto, učitelju.

– Dobro, samo još nešto – strpljivo odgovori Jamaguči.

– Da li se plašite Sekijelja?

– Ne plašim se ni jednog čoveka, Bret-san.

– Znači, vi verujete da biste mogli da ga pobedite u borbi, učitelju?

– Nisam tako rekao, Bret-san, zar ne? Treba da naučiš da čuješ, a ne samo da slušaš reči.

– Ali ne razumem baše reči.

– Sekijei je opasan, vešt ninđa. Ako bih se borio protiv njega, ne znam kakav bi ishod te borbe bio, ali nisam ništa bolje zaštićen od njega ako ga se plašim. U stvari, jednog dana ćeš shvatiti, Bret-san, da strah na neki način privlači ono čega se bojimo. Hrabrost je, u pravom smislu te reči, sama sebi štit. Mislim na pravu hrabrost, a ne na glasno razmetanje, koje je čes-

to samo maska kojom se prikriva strah. Govorim o onoj vrsti hrabrosti koja ima više veze sa razumevanjem života i sopstvenim odnosom prema njemu nego sa poznavanjem udaraca, zahvata i baratanja oružjem. Postoji razlika i između uočavanja opasnosti i straha.

– Učitelju, sve ja to razumem što se mog intelekta tiče, ali mi to sada ne pomaže mnogo.

– Hrabrost se, isto kao i istina, ne može nikada objasniti- niti naučiti iz knjige ili razgovora. No, ona se ipak može naučiti ako neko zaista želi da je nauči.

– Ja to želim, učitelju.

– Znam, Bret-san, znam. Sada je vreme za počinak.

– Da, učitelju – reče Bret.

Lako se naklonio Jamagučiju i pošao preko otvorenog dvorišta ka svojoj sobi. Kada se našao na sredini dvorišta, čudno osećanje koje je imao pre toga dostiglo je vrhunac. Pun mesec je sablasno osvetljavao dvorište centra. Bret stade, obamro od straha. Podigao je glavu i pogledao pravo u mesec. I tada je video nešto čudno.

Neka crna prilika nalik ogromnom slepom mišu ocrtavala se naspram meseca. Prilika je lako preletela preko zida centra. Kad je dotakla tle, Bret je uspeo da vidi da se radi o čoveku i da taj čovek već trči koliko ga noge nose.

Bret nije mogao ni da se pomeri. Prvo što mu je palo na pamet je bilo da pobegne i sakrije se u sobu. Onda je počeo da viče, kako bi uzbunio ostale. Međutim, prilika u crnom je već stigla do vrata Nitobeove sobe.

Jamagučl se prvi pojavio, ali su se i ostala vrata brzo pootvarala. Učenici i učitelji istrčaše u dvorište.

– On je u Nitobeovoj sobi! – vikao je Bret, te njih dvadesetak pojuriše ka sobi svog kolege.

Samo su jedna vrata vodila u Nitobeovu sobu. Gomila je, predvođena Jamagučijem, zastala kraj vrata. Stari učitelj je pritisnuo kvaku i polako gurnuo vrata. Soba je bila u mraku. Ljudi su, jedan po jedan, polako ulazili u Nitobeovu sobu. Bret je bio među prvih deset. Ono što je video u sobi nagnalo ga je da se progura kroz gomilu, istrči u dvorište i tu se sruši. Počeo je da povraća. U jednom uglu sobe sedeo je Nitobe i držao svoju odrubljenu glavu u rukama.

Odmah je počela potraga za ubicom, koji nikako nije mogao da izađe iz prostorije. Imala je samo jedan izlaz, ili su drugi bar tako mislili. Bret je znao da nije tako. Kada je ustao, primetio je da se kapija centra polako zatvara. U jednom deliću sekunde uhvatio je pogled jednog para beživotnih očiju. Zatim su se vrata bešumno zatvorila.

Osećanje koje ga je pratilo celog dana sada je bilo toliko jako da je Bret počeo da drhti.

Izgledaš kao da ti je hladno – reče Rija pošto je sela za Bretov sto i nasula mu svežeg čaja.

Bret se trže i zagleda u Riju kao da ga je tog trenutka probudila iz košmarnog sna.

– Molim?

– Primetila sam da ti se koža na rukama naježila. Da li ti je hladno?

– Oh, ne. Sasvim sam dobro – reče Bret, iako to nije bila istina.

– Mislim da sam se dovoljno dugo zadržala u kuhinji. Izgledalo mi je da ti je trebalo da budeš malo sam.

– Zahvalan sam ti zbog toga. Nego, koliko sam dugo ovako sedeo i zurio u prazno? – upita Bret, malo se razvedrivši.

– Oko dvadeset minuta, čini mi se. Znaš, Brete, možda nemam pravo da bilo šta kažem i svesna sam da ne znam sve u vezi sa ovim slučajem, ali znam da ti ne moraš da se mešaš u to.

– Da budem iskren, nemam baš neki veliki izbor.

– Ali ipak imaš – protivila mu se devojka.

Bret je oklevao da bilo šta kaže, pa je Rija nastavila sa svojim argumentima.

– Plašiš li se?

– Samo bi bog mogao da mi pomogne ako se budem uplašio kada se nađem licem u lice sa onim ništom.

– Ako se nađeš.

– Kada se nađem – ispravi je Bret, sasvim siguran da je njihov susret neizbežan.

Rija zausti nešto da kaže, ali u tom trenutku u salu uđe jedna od devojaka koje su posluživale u restoranu.

– Da? – upita Rija.

– Telefon.

– Odmah dolazim – reče Rija i hteđe da ustane, ali je devojka prekide:

– Poziv je za gospodina Valasa.

Bret i Rija se značajno pogledaše.

– On reče da ćemo se uskoro čuti, ali nisam ni pretpostavljao da će to biti tako skoro – reče Bret i nasmeši se da bi malo smirio Riju.

Bret pođe za devojkom do Rijine kancelarije, sede za njen pisaći sto i sačeka da devojka izađe iz sobe.

– Da? – upita Bret svog sagovornika.

- Dobio sam garancije – reče Rejmond Aki.

– Bogami, nešto mnogo brzo.

– Pa ništa se važnije ne dešava u gradu, bar sa tačke gledišta policije, od ovih ubistava. Svaki je trenutak dragocen. Da li ste spremni?

– Za šta?

– Ugovorio sam sastanak između vas i poručnika Rajta. On rukovodi ovim slučajem. Od sada ćete raditi s njim.

– A šta je sa onim profesorom koga ste pominjali?

– Njega će pozivati ukoliko se ukaže potreba. Što manje ljudi zna za vas, to bolje. Za sve nas.

– U redu. Gde i kada?

– Za otprilike pola sata. Znate li gde je restoran »Kod Skarlintina«, dole na keju?

– Aha.

– Kej vodi pravo ka zalivu baš iza restorana. Rajt je prosed čovek i nešto puniji u predelu struka. Na sebi će imati lak kišni mantil i pušiće lulu. Stajaće na kraju doka. Kada mu budete prišli, on će kucnuti lulom o drvenu ogradu.

– Šta ja treba da uradim? Da mu kažem neku lozinku?

– Samo mu pridite i predstavite se. Rekao sam mu samo vaše ime, i to je sve što bi trebalo da zna o vama.

– U redu. Još nešto? – upita Bret, glasno uzdahnuvši.

– Samo bih hteo da vam kažem da bi Jamaguči da je ovde, rekao kako se ponosi svojim bivšim učenikom. Da se ponosi svojim prijateljem. Još možete da odustanete ako ne želite da se prihvatite ovoga. Posle sastanka sa poručnikom Rajtom, vaš put će verovatno biti određen.

– Hvala vam, gospodine Aki, mislim da je moj put u ovom slučaju već određen usled čitavog spleta okolnosti.

– Vi razumete svoje reči i svoje srce bolje nego ja, Bret–san. Izabrali ste put borbe, put ratnika. Neka vam pravda bude mač, a istina stalni štit.

– Hvala – reče Bret i spusti slušalicu.

Koračajući duž keja po noći, Bretu se činilo kao da ga je neko preneo u neki crno-beli film strave i užasa čija se radnja, neminovno odvijala u Londonu, gde su izobličeni ljudi sa štapovima vrebali nedužne žrtve iza svakog ugla a kočijaši nemilosrdno gonili konje kaldrmisanim ulicama.

Ali ovo nije bio London i, mada je u atmosferi bilo primesa strave, ovo nije bio film. Bret se kretao kroz uskovitlanu maglu. Kragnu jakne je podigao jer je bilo sveže. Njegove cipele sa gumenim đonom gotovo da nisu pravile nikakav šum dok je prolazio pored ružičastog neonskog znaka sa natpisom »Kod Skarintina«.

I ne pogledavši na sat, Bret je znao da je stigao na vreme. Bio je neverovatno tačan. U kontaktima sa ljudima naučio je da zakašnjenje od petnaestak-dvadesetak minuta i ne predstavlja neko zakašnjenje, posebno ne u južnoj Kaliforniji.

Tačnost je imala svoje značenje za Breta. Često je dolazio do zaključka da su oni koji stalno kasne isti oni koji stalno sklapaju sporazume, a ne pridržavaju ih se. Osoba koja stiže tačno u ugovoreno vreme jeste i osoba koja ozbiljnije shvata svoje obaveze.

Bret se pitao da li će poručnik Rajt doći na vreme. Pretpostavljao je da će Rajt stići i pre ugovorenog vremena.

Bret je bio u stanju da vidi samo nekoliko koraka ispred sebe. Već je prošao restoran i ostavio ga nekih tridesetak metara iza sebe kada je primetio siluetu jednog čoveka na kraju doka. Taj čovek je na sebi imao lagan kišni mantil i pušio je na lulu.

Bret dođe do kraja doka, nasloni se na ogradu i zagleda u vodu ispod sebe koja je udarala u drvene nosače doka. Ćutao je.

Čovek u mantilu izvadi lulu iz usta i kucnu njom o drvenu ogradu doka, nepun metar od Bretove ruke.

– Zovem se Bret.

– Ja sam poručnik Rajt – reče čovek u mantilu, sklanjajući lulu u džep. – Ne možete ni da zamislite šta mi ovo znači, šta znači za moju stanicu.

– Nadam se da se u stanici nikada neće ni saznati za ovo – značajno

reče Bret.

– Budite sigurni da niko neće saznati. Oni gore traže samo da taj tip bude uhvaćen. Proklet da sam ako imam neku bolju ideju! Čak nemamo ni jedan trag!

– Pre nego što se upustimo u ozbiljne razgovore, zašto ne bismo potražili neko mestašce gde se nećemo smrzavati.

– Samo recite gde želite da idemo. Hteo sam da se sastanemo na neutralnom terenu.

– Dobro. Znam za jedna restorančić u Sausalitu koji je skoro prazan utorkom uveče. Hajdemo tamo.

– Mojim ili vašim kolima?

– Neka svako ide svojim kolima. Poći ćete za mnom.

– Važi – složi se policajac.

Bret sede za volan svog maslinasto-zelenog »mercedesa 450 SEL«, a policajac krete za njim kroz ulice San Franciska, preko mosta Golden Gejt, niz uzan drum koji je išao duž zaliva, sve dok nisu stigli pred restoran »Lepo vreme«.

Bret je parkirao automobil na jedno prazno mesto ispred lokala, a Rajt je ostavio svoja kola na parkingu preko puta. Rajt pusti da ga Bret provede kroz salu, pored nekih nezainteresovanih pivopija, do jednog separea u uglu sa prigušenim svetlom.

Konobarica, obučena u neke bezimene farmerke, ustade sa svoje stolice za šankom i priđe im. Imala je plavu kosu, izvanredan ten i nešto grublji glas.

Šta ćete da pijete, srce? – upita obrativši se Bretu.

– Jedan »perije«.

– A vi, Šerlok Holmse?

Rajt htede nešto da kaže, ali se predomisli i samo naruči pivo.

– Sve je lakše prepoznati policajca – reče Bret kada je konobarica otišla da donese porudžbinu.

– Do đavola! – s gađenjem reče Rajt.

Piće im je brzo stiglo. Pošto je spustila čaše i flaše na sto, plavuša se vratila na svoje mesto za šankom.

– Pa kako ste zamislili da to bude obavljeno? – upita Bret, pijuckajući mineralnu vodu.

– Hteo bih prvo da vam postavim nekoliko pitanja. Voleo bih da znam odakle ste.

– Zadržavam pravo da vam ne odgovorim na to pitanje.

– Shvatam.

– Dobro.

– Recite mi da li ste i vi ninđa, ili ste samo stručnjak za to.

– Šta vi mislite?

– Kao što se moglo videti, nisam baš mnogo vešt u prerušavanju, tako mi vi, iako ste lepo razvijeni i imate odličnu liniju, ne delujete kao neki mitološki ratnik.

Sledeće pitanje.

– Aha, sledeće pitanje. Da li je taj tip zaista toliko opasan koliko nam se čini, ili smo mi nešto propustili?

– Ni jedno ni drugo. On je mnogo opasniji nego što možete i da zamislite. Ne ostavlja traga iza sebe, tako da nemate šta da propustite.

Rajt ne reče ništa na to, već otpi

gutljaj piva i zamisli se.

– Recite mi šta ste preduzeli u pogledu obezbeđenja preostale četvorice članova Komisije – upita ga Bret.

– Smešteni su po različitim hotelima u gradu. Kada idu na sastanke, bukvalno su okruženi policijom. Kada nisu u svojim sobama, po jedan policajac ostaje da motri na te prostorije.

– Da li je bilo još onih karata?

– Sesil Bejts je našao takvu kartu danas po podne u svom poštanskom pregratku u hotelu.

– Kako je tamo stigla?

– Niko pojma nema. Dežurni portir u vreme kada je karta mogla da stigne kune se da je on nije tamo stavio i kaže da je jedino mogla da prođe kroz njega.

– Ah, znam sad. To nije teško da se izvede. Mogu vam odmah pokazati kako se to radi.

– Baš da vidim – izazivački reče Rajt.

Bret uze jedan podmetač za čaše i pruži ga Rajtu.

– Da li ovo odgovara težini karte sa kovertom?

Rajt uze podmetač i položi ga na dlan, a onda ga vrati Bretu.

– Možda je malo lakši, ali težina odgovara.

– Dobro. Vidite li onu policu sa pićem?

– Aha.

– Vidite li ono prazno mesto odakle je uklonjena jedna flaša?

– Aha.

– Dobro – reče Bret i gotovo neprimetnim trzajem ručnog zgloba hitnu podmetač, koji prelete nekoliko metara i zaustavi se baš na onom mestu koje je Bret pokazao Rajtu.

– Neverovatno! – uzviknu policajac.

– Evo vam situacija: portir se okrene da odgovori na telefonski poziv ili zažmuri dok kija, a to je sasvim dovoljno čoveku koga tražimo da izvede ovaj trik.

– Opet kažem da je to neverovatno.

– Pa to je sitnica za tog tipa – reče Bret i otpi još jedan gutljaj vode.

– Ipak, od vas sam za ovo kratko vreme dobio više odgovora nego što je cela policija uspela da prikupi u toku ovih nekoliko dana.

– Kada ste poslednji put kontrolisali Bejtsa?

– Baš pre nego što smo se nas dvojica našli na doku.

– Mislim da bi trebalo da budemo u njegovoj blizini. On je, očigledno, sledeći na spisku. U kom je hotelu?

– U hotelu »Hajat Ridžensi«.

– Naći ćemo se u holu tog hotela za jedan sat.

– Dobro. Kako hoćete. A zašto ne biste pošli sa mnom? Pobrinuo bih se da vas neko vrati kući, čak ako bih i ja to morao da uradim.

– Moram da obavim neke poslove pre toga.

– Vi ste taj koji odlučuje.

– Popijte na miru to pivo – reče Bret, ostavi nekoliko novčanica na stolu i ustade. – Vidimo se za jedan sat.

Prošao je skoro čitav čas od kada se Rajt rastao od Breta. Sredovečni policajac se šetao u neposrednoj blizini modernog vodopada usred ogromnog hola hotela. Hol je bio otvoren i svih sedamnaest spratova je moglo da se vidi. Stakleni liftovi su svi gledali na hol i nisu se preporučivali onima koji se plaše visine.

Rajt ugasi cigaretu i poseže u džep da uzme drugu. Uto napipa lulu. Nasmejao se u sebi. On nije pušio na lulu. To je bilo samo zbog identifikacije. Možda bi i mogao da počne da puši na lulu, pomislio je. Pušenje na lulu mu je delovalo kao... kao šta? Da, kao afektacija, zaključio je i uzeo novu cigaretu, zapalio je, bacio pogled na svoj sat, a onda opet počeo da šeta, iščekujući Breta.

– Imate li vatre, prijatelju? – upita ga jedan čovek prilazeći mu.

Neznanac je imao nešto preko četrdeset godina. Na glavi je nosio šešir ispod koga se videla proseda kosa na slepoočnicama. I brkovi su mu bili prosedi. Na sebi je imao kišni mantil tamne boje, a pantalone i cipele govorile su da se radi o imućnom čoveku.

– Svakako – odgovori policajac, izvadi upaljač pa ga pruži neznancu.

Čovek zapali cigaretu i vrati upaljač poručniku.

– Hvala, Rajte – reče čovek glasom koji je iznenadio policijskog veterana.

– Brete, da li ste to vi? – upita Rajt pošto se povratio od iznenađenja.

Čovek se nasmeši, klimnu glavom.

– Ninđe su majstori za prerušavanje – objasni mu Bret. – Mislio sam da je najbolje ako vam to i praktično pokažem.

– Neverovatno! – uzviknu Rajt i nasmeja se.

– Predlažem vam da me predstavljate samo kada morate i tada recite kako me je policija iz nekog drugog grada ustupila vama zbog ovog slučaja. Pokušajte da izbegnete radoznalce. Ja ću ćutati sve vreme, ali je neophodno da budem na licu mesta. Moram da ispitam nešto iz prve ruke.

– Pođite sa mnom – reče Rajt i pođe ka liftovima.

Ušli su u jedan lift i ubrzo se zaustavili na devetom spratu. Pošli su ka sobi na kraju hodnika ispred čijih su vrata stajala četiri uniformisana policajca i dvojica u civilnim odelima.

– Kako ide? – upita Rajt kada im se približio.

– Sve je mirno – odgovori jedan policajac u civilnom odelu.

– Kada ste ga poslednji put obišli?

– Pre petnaest minuta.

– Kako se Bejts ponaša?

– Prepao se kao baba. Možda ti matorci skiknu sami od sebe kada dobiju one karte u pošti. Preplaše se nasmrt. Verovatno dobiju srčani napad i od same pomisli šta bi moglo da im se desi.

Rajt ne reče ništa iz dva razloga. Prvo, on nikada nije obraćao pažnju na ono što je baš taj policajac govorio. Drugo, znao je da ovaj nije u pravu. Osećao je to u svojim kostima.

– Ko je to s vama? – upita isti policajac u civilnom odelu.

– Ovo je poručnik Timoti Bret iz

Detroita. I on radi na ovom slučaju.

– Zbog čega dobijamo i ljude sa strane?

– Slušaj, Brejdi, nemam nameru da stojim ovde i s tobom ćaskam. Jedino što treba da znaš jeste da je poručnik Bret stručnjak za neke aspekte ovog slučaja.

Brejdi klimnu glavom kao da je dobio pravo objašnjenje i onda reče iako ga niko nije ni slušao:

– Možda je stručnjak za srčana oboljenja.

– Hoću lično da pogledam Bejtsa – reče Rajt, potpuno ignorišući Brejdijevu opasku.

Rajt prođe kraj svojih ljudi i pokuca na vrata. Nije bilo odgovora.

– Lupajte malo jače – posavetova ga Brejdi. – I mi smo morali tako već nekoliko puta. Znate i sami šta se dešava sa čulom sluha kada čovek ostari.

– Dosta! – brecnu se na njega Rajt, kome je prekipelo zbog Brejdijeve priče.

Rajt pokuca opet, ali ni tada nije bilo odgovora.

– U redu, ko ima ključ?

Jedan uniformisani policajac hitro istupi napred, izvadi ključ i pruži ga Rajtu. Rajt stavi ključ u bravu, otključa vrata i uđe, a za njim i ostali.

– Gospodine Bejtse? – pozva Rajt starca dovoljno glasno kako bi se čulo u svim prostorijama u apartmanu.

I dalje nije bilo odgovora.

– Do đavola! – uzviknu Rajt. – Dobro pogledajte okolo, moramo da saznamo šta se ovde dešava. Ali vodite računa da ništa ne dodirnete ili pomerite.

Rajt pogleda Breta koji mu tog trenutka dade znak očima da pođe ka jednoj sobi sa desne strane.

– Poručnik Bret i ja ćemo ovamo – reče on i pokaza rukom sobu na koju mu je Bret skrenuo pažnju. Njih dvojica brzo uđoše unutra, upališe svetlo i pritvoriše vrata za sobom.

– Do đavola! – ponovo uzviknu Rajt, nasloni se na zid i duboko udahnu vazduh.

Na krevetu je ležao Sesil Bejts, ukrućen i staklastog pogleda, odeven u sportski dres i majicu. Rajt zažmure, kao da će na taj način odagnati tu sliku. Kada je ponovo otvorio oči, Bret je već bio kraj leša i vršio jedan brz, stručan pregled tela.

– Hej, čekajte.. – usprotivi se Rajt.

– Ovo će kratko trajati.

– A šta tražite?

– Ne znam. Bilo šta. Ubode igle, posekotine, modrice.

Bret je za manje od minuta obavio pregled, dok je Rajt stajao naslonjen na vrata kako bi sprečio da neko od njegovih ljudi ne uđe i ne vidi Breta kako pregleda leš.

– Pa?

– Ništa – reče Bret.

– Mora da ipak ima nešto – reče Rajt glasom očajnika.

- Trebalo bi da bude, ali izgleda da je ovaj umro »prirodnom smrću«.

– I šta to treba da znači? I vi i ja znamo da nije tako.

– Nije umro od trovanja. Nema ni

rana niti uboda na njegovom telu.

– Možda je Brejdl u pravu – reče zbunjeno policajac. – Možda neko zaista hoće nasmrt da ih preplaši, tako da oni stvarno umiru.

– Verujete li vi u to?

– Do đavola, ne!

– Ni ja. Ali biću iskren prema vama, Rajte. U ovom slučaju ne mogu ništa da vam garantujem. Ne znam na koji način taj ninđa ubija svoje žrtve. Takođe ne garantujem da ću to otkriti na vreme da spasem ijednog člana Komisije.

– Možda, ali mnogo se bolje osećam kada znam da ste vi na našoj strani. Vi u čoveku budite samouverenost, Brete. Nešto mi govori da ste nam vi poslednja šansa.

Bret poćuta nekoliko trenutaka, a onda reče:

– U pravu ste.

Erik Vortington pripremi sebi kasnu noćnu užinu, nasu nešto trideset godina starog viskija preko leda u čaši i laganim korakom se uputi kroz mračnu dnevnu sobu ka spavaćoj. Spustio je hranu i piće na stočić kraj kreveta, upalio noćnu lampicu iznad uzglavlja, legao i navukao prekrivač preko nogu. Pritisnuo je jedno dugme na konzoli iznad svoje glave i televizijski prijemnik se uključio. Jedan poznat komičar je upravo pričao neki vic o pasulju.

Ali Vortington nije slušao viceve. Jedino je čuo buku i muziku.

Erik Vortington je upoznao Dejvida Vatanabea pre skoro trideset godina, baš kada je Dejvid počeo da se penje meteorskom brzinom ka vrhu finansijskih moćnika. Potreba za obezbeđenjem se javila Vatanabeu na samom početku karijere, kada je nekolicina nezadovoljnih suparnika unajmila plaćenog ubicu da ga ukloni. On je izbegao smrt, ali je naučio lekciju.

Jedan zajednički prijatelj upoznao je Vatanabea i Vortingtona. Vortington je izašao iz drugog svetskog rata sa mnogim odlikovanjima, a njegova je specijalnost bila borba izbliza, posebno džudo i karate.

Kada nije imao za šta da se bori, Erik Vortington se osećao kao riba na suvom. Pošto je jednom iskusio borbu, ostao je do kraja gladan nje. Avantura, uzbuđenje, neizvesnost, opasnost – postali su mu neophodni kao hleb. Borba i sve što je išlo uz nju postali su deo njega i on nije želeo da živi bez toga.

Posao telohranitelja Dejvida Vatanabea omogućavao mu je da vodi život za kakvim je čeznuo. I to zato što je Dejvid Vatanabe, jedan od najuspešnijih poslovnih ljudi u svetu, bio i najomrznutiji čovek. Zato je Vatanabeova bezbednost zahtevala stalno planiranje, strategijske akcije, predosećanje i, vrlo često, direktne fizičke sukobe.

A Vatanabe nije uvek čekao da ga neko napadne. Znao je ko bi mogao da krene na njega, pa je često uzimao inicijativu. Ili, bolje rečeno, Erik Vortington je bio inicijator.

Tokom godina, Vortington je stekao reputaciju najboljeg čoveka u tom po-

slu. Iz celog sveta počele su da mu stižu spektakularne ponude čiji je cilj bio da ga odmame od njegovog poslodavca. Nedavno je primio ponudu od jednog arapskog šeika koja se odnosila na takvu sumu koja bi Erika Vortingtona načinila izuzetno bogatim čovekom, bogatijim nego što je mogao i da sanja.

On je to odbio, baš kao što je odbio i sve prethodne ponude. Tokom ovih tridesetak godina, on i Vatanabe su značili nešto jedan drugom. Vatanabe se ne bi osećao sigurnim kada Vortington ne bi bio uz njega, a Vortington se ne bi osećao mnogo lagodno ako on lično ne bi rukovodio Vatanabeovim obezbeđenjem.

Oni su se dopadali jedan drugom, zavisili jedan od drugog. Davno su postali iskreni prijatelji. Poznavali su jedan drugog od glave do pete. Vortington je sada znao da je Vatanabe zabrinut, čak i uplašen, a to ga je tištalo. Vatanabea pretnje nasiljem nisu mogle uplašiti, čak ni samo nasilje. On je obično kontrolisao sebe, bio je miran i hladan.

Naravno, Vortington je bio upoznat sa Vatanabeovim poslovima sa Komisijom za rehabilitaciju Japana. I baš je zbog tih poslova Vatanabe stvorio najveći broj najogorčenijih doživotnih neprijatelja.

Vortington ispruži ruku, uze sendvič i prinese ga ustima.

– Do đavola – glasno je rekao.

»Ova situacija zaista utiče na moje nerve«, pomislio je ustajući iz kreveta kako bi se vratio u kuhinju. Zaboravio je da stavi majoneza.

Upalio je neonsku svetiljku u kuhinji, spustio sendvič na radnu površinu, otvorio frižider, izvadio teglu majoneza i spustio je kraj sendviča. Otvorio je ladicu, izadio nož kako bi razmazao majonez i već je bio posegnuo njime u teglu, kada začu nešto neobično.

Svi Vortingtonovi instinkti za samoodržanjem odjednom su proradili. Okrenuo se sa nožem u ruci i spazio jednu priliku u crnom kako mu se polako približavala. Telohranitelj je znao da se suočio sa ninđom. Ninđa je bio u crnom od glave do pete. Samo su mu se videle tamne oči, koje su ga preteći gledale.

Vortington nije želeo da se bori sa ninđom. Simulirao je kretnju u levo i hitnuo svom žestinom nož u pravcu crne prilike. Sečivo noža je zazviždalo kroz vazduh i ostavilo za sobom trag odsjaja. Ali, smrtonosna oštrica se bezopasno zaustavila u ruci ninđe, koji je nonšalantno odbacio na pod dnevne sobe.

Vortington hitro otvori ladicu i izvuče drugi nož, mnogo oštriji od prethodnog. Ninđa nije ni pokušao da ga zaustavi pošto je znao da to neće predstavljati nikakvu razliku.

Ninđa je bio udaljen od Vortingtona svega nešto više od dva metra kada je ovaj prvi put zamahnuo nožem na njega. Ninđa se izmače u stranu i nož polete u prazno. Vortington ponovo zamahnu nožem. Ovoga puta prilika u crnom se ne samo izmače u stranu već zgrabi ruku u kojoj je telohranitelj

držao nož. Naoružan »seki-hitsuem«, ili kamenom olovkom, ninđa prikova Vortingtonovu ruku za drveni ormarić. Proterao je »seki-hitsu« kroz telohraniteljev zglavak. Vortington vrisnu od bola. Nije mogao više da se pomeri a da ne pokida mišiće svoje ruke.

Polako, smireno, ninđa se približavao svojoj ranjenoj žrtvi. Vortington pokuša da ga udari nožem, koji je držao u slobodnoj ruci, ali je svaki udarac završavao u prazno. Ninđa iznenada ispruži nogu i Vortington vide kako se jedan crni oblak kreće pravo ka njegovom srcu.

Vortington je bio mrtav pre nego što je i mogao da oseti bol. Njegovo beživotno telo se skljoka na pod. Jedna ruka mu je i dalje bila prikovana za ormarić. Ninđa izvuče mač, »ninđato«, i kleknu kraj Vortingtonovog tela. Bacio je pogled na sat na pećnici. Pokazivao je da je ponoć tek prošla. »Policija je sigurno već otkrila četvrtu žrtvu« pomislio je.

– Jeste li sasvim sigurni da niko ne odgovara iz Erikovog stana? – reče Dejvid Vatanabe u interfon.

– Da, gospodine – odvrati mu jedan ženski glas. – Pokušaću ponovo da nazovem kroz pet minuta.

– Uradite tako – reče Vatanabe i isključi interfon. Nešto nije bilo u redu. Vatanabe je to osećao. On se gotovo isto toliko brinuo za Erikovu bezbednost koliko i za svoju. Nije ličilo na Erika da kasni ma i jedan minut, a kamoli celih petnaest. I nikako mu se ne bi desilo da se na javi. Posebno kada je znao koliko se on brine zbog smrti nekolicine članova Komisije.

Vatanabe ustade od stola i poče da se šeta ispred ogromnog prozora koji se pružao od poda do tavanice. Samo dva minuta kasnije, njegov interfon je ponovo zazujao.

Vatanabe sede za sto, pritisnu dugme i reče:

– Da?

– Ovde je jedan momak sa paketom za vas, gospodine – reče sekretarica.

– Od koga je paket?

– Momak kaže da je od Erika.

– Pošaljite ga meni – reče Vatanabe, ustade ponovo od stola i pođe ka sredini sobe da dočeka donosioca paketa.

Vrata Vatanabeovog salona se otvoriše i jedan mladić u plavoj jakni sa nekim oznakama na grudima uđe u sobu i predade paket Vatanabeu.

– Izvolite – reče mladić.

– Ko mi šalje ovaj paket? – upita biznismen.

– Karta kaže da je od Erika Vortingtona – odvrati mladić pošto je izvadio dostavnicu iz džepa i još jednom pročitao ime pošiljaoca.

– Da li ste videli čoveka koji je doneo ovaj paket?

– Ne, gospodine, nisam. Neko ga je jutros doneo u poštu i ostavio meni da ga isporučim. Izgleda da je u pitanju torta. Da vam nije rođendan ili nešto slično?

– Ne. Možete ići – reče Vatanabe, usredsređujući svu svoju pažnju na kutiju. Nije ni primetio kada je mladić

izašao i zatvorio vrata za sobom.

Vatanabe je imao neko jezivo predosećanje. Palo mu je na pamet da bi u kutiji mogla da se nalazi nekakva bomba, ali je brzo odbacio tu ideju. On nije imao posla sa teroristom niti osobom koja se zaklela da će mu se osvetiti zbog ovoga ili onoga. Ne, nije se radilo o tome. Vatanabe je znao da ima posla sa mnogo opasnijom osobom. Da ta osoba poželi da ga ubije, ona bi to učinila otvoreno, licem u lice. Ne, ovo je bila samo poruka.

Vatanabe odreši kanap obmotan oko bele kutije i polako pocepa smeđi pakpapir. Podigao je poklopac sa kutije, a onda zgrabio korpu za otpatke koja se nalazila kraj njegovog stola i skljokao se na kolena.

Dok je padao, kutija je skliznula sa ivice stola i pala na pod, a krvava glava Erika Vortingtona se otkotrljala pod jednu stolicu.

Zahtevam policijsku zaštitu, i to odmah! – reče Vatanabe povisivši glas.

– Učinićemo sve što je u našoj moći, gospodine Vatanabe – reče narednik Bil Rajt – ali morate da shvatite da ni mi nismo svemoćni, posebno kada se radi o ovakvom slučaju. Pa i sam Erik Vortington je predstavljao opasnog protivnika za bilo koga. Do đavola, on je bio profesionalac! On je bio vaš telohranitelj, pobogu!

Vatanabe nakrivi glavu na jednu stranu i prođe prstima kroz kosu, kao da pokušava da tim potezom odagna sve brige i bol. Duboko je udahnuo vazduh i rekao:

– Ima li šta novo u vezi sa ubicom mojih gostiju u ovom lepom gradu?

– Ništa novo u vezi sa ubicom, ali Sesil Bejts je umro sinoć.

– Šta? – uzviknu Vatanabe i užas mu se ponovo pojavi u očima.

– To se dogodilo kasno sinoć. Ćutali smo o tome do jutros. Novine upravo dobijaju izveštaj.

– Pobogu! Šta se to ovde dešava? Policija je, izgleda, potpuno bespomoćna u ovom slučaju. Čuvate moje goste dvadeset i četiri časa dnevno, a neko ipak uspe da ih smakne kao da su nepokretne mete. Šta, do đavola, vi uopšte i radite? Verujte mi, ovo sve ne može nikome uliti poverenje u policiju. To ću morati da iznesem i policijskom komesaru.

– To vam verujem, gospodine.

Uto je zazvonio telefon i spasao Rajta od dalje Vatanabeove kritike.

– Da? – javi se orijentalni industrijalac.

– Poziv je za narednika Rajta – reče Vatanabeova sekretarica.

Vatanabe ne reče ništa, već rukom pokaza Rajtu telefon.

– Rajt je na vezi – reče policajac u slušalicu. – Aha. Aha. U redu. To sam i mislio, ali sam ipak hteo da proverim. Napravi izveštaj u svakom slučaju pa ćemo se videti u stanici za otprilike sat vremena. U redu – završio je i spustio slušalicu.

– Novosti? – upita Vatanabe pomalo sarkastično.

– Proverili smo sve u vezi sa pošiljkom koju ste primili. Devojka koja je primila paket ne može uopšte da se

noti čoveka koji ga je predao. Rekla je da misli, pazite, da misli, da se možda radilo o nekoim istočnjaku, ali, nije sigurna. Pored toga, njoj svi orijentalci izgledaju isto, bar je tako rekla. Opet smo dobili onaj dobri stari opis »debelog mršavog niskog visokog čoveka« koji može da koristi koliko i kašika brodu koji tone.

Da li je ostavio otiske prstiju na formularu koji je popunio ili na olovci kojom je pisao? – upita Vatanabe.

Verujem da ćete se iznenaditi kada vam kažem da na formularu nije bilo nikakvih otisaka. A pored tog, desetine ljudi svakodnevno koriste olovku na stolu. I još nešto, devojka na pošti nam je rekla kako joj se učinilo da je taj tip koristio sopstvenu olovku da ispuni formular.

Pa?

– Pa ništa – mirno odvrati Rajt.

– Pa šta vi uopšte možete da učinite za mene? I ja imam svoja prava. Možda čak i mnogo više prava nego obični građanin. Nemojte da ste iznenađeni što vam to kažem. Ja godišnje plaćam ovom gradu veći porez nego neko manje predgrađe. Zahtevam da me štitite.

Daćemo vam policijske čuvare, gospodine Vatanabe. U stvari, već ste ih i dobili. Ali nemojte raspuštati zbog toga i lično obezbeđenje. Da budem iskren, u poslednje vreme nismo imali baš mnogo uspeha.

Vatanabe htede nešto da kaže, ali ga izraz u Rajtovim očima spreči.

Ljubomorni sitničar«, pomisli Vatanabe. Lice mu poprimi gadljiv izraz. Iznervirano je dunuo kroz nos, ali nije rekao ništa Seo je za pisaći sto i pritisnuo jedno dugme.

– Da, gospodine Vatanabe? – začu se glas biznismenove sekretarice.

– Dajte mi Hendersona na telefon. Odmah! – zapovedio je i zavalio se u fotelju. – Poručniče Rajte, Sem Henderson je sada moj šef obezbeđenja. Tražio sam da odmah dođe. On i vaši ljudi trebalo bi da pokušaju da nekako koordiniraju svoje planove.

– To nije loša ideja – nezainteresovano reče Rajt. – Uveren sam da ovde imamo sve što nam je potrebno. Bićemo u vezi.

Rekavši to, Rajt se okrete i pođe ka vratima.

– Potrudite se da bude tako – reče Vatanabe.

Rajt gotovo i nije čuo šta je rekao dok je izlazio iz kabineta.

– Da li ste sigurni da je ovo najbolje mesto u gradu za rani ručak? – upita Bret Rajta dok su sedali za sto kraj prozora koji je gledao na zaliv sa strane San Franciska.

– Imajte poverenja u mene – reče Rajt.

– Nisam primetio da ste učinili bilo šta posebno da biste se našli na čelu reda i dobili najbolji slobodan sto.

– To vam je pitanje umne kontrole – saopšti Rajt Bretu pokazujući na svoju glavu.

– Pre bih rekao da se radi o kontroli značke – odrati mu Bret, nasmešivši se prvi put otkako su se upoznali.

- Malo protekcije tu i tamo nikome

nije naškodilo.

– Pa – reče Rajt pošto su pogledali meni – šta mislite o Vatanabeu?

– Deluje mi kao čovek koji je uplašen a nije navikao na to osećanje.

– Ne bi ni trebalo. U ovom paklu od našeg sveta ima malo stvari koje novac ne može kupiti. A to se odnosi i na ljude: lepe žene, mišićave telohranitelje, slatkorečive advokate, vešte računovođe, genijalne kompjuterske mozgove i sve ono što većina smatra srećom.

– Šta hoćete time da kažete? – upita Bret.

On je znao šta Rajt hoće da kaže, ali je želeo da to čuje iz njegovih usta. Hteo je da upozna čoveka u koga je trebalo da veruje.

– Siguran sam da znate na šta mislim. Sirotinja kao što sam ja nikada ne nauči svoju lekciju. Hoću da kažem, lako je razumeti šta mislim. Uzmite, na primer, američki san. Kola, kuća u pristojnom kraju grada, dobar posao, uvažavanje, zgodna žena i deca, svetla budućnost. Hoću da kažem da nema stvari koju novac ne može da kupi. I mislim da nema. Nekada sam verovao da se dobra žena ne može kupiti novcem, ali, druškane, pokušajte da je zadržite ako novca nemate. Neka vam je sa srećom! – reče Rajt i ućuta, shvativši da je počeo da otkriva delić svoje prošlosti. – A uvažavanje? E, to je dobar štos. Kad je grad pružio neku specijalnu priliku običnom radniku? Nikada. To je rezervisano za tipove koji se bave trgovinom nekretnina, bogate klince koji su nasledili novac i koji ne bi prepoznali pošten rad ni kada bi se suočili s njim. Uvažavanje jednostavno znači podmazivanje odgovarajućih dlanova a da se to ne sazna, ili plaćanje kada nešto treba da se zataška.

Ćutali su neko vreme. Konobarica ih je spasila nelagodne tišine. Naručili su, i ona je otišla.

– Delujete mi prilično ogorčeno, Rajte.

– Hej, prestanite već jednom da me zovete Rajt i počnite da me zovete Bil.

- Deluješ mi prilično ogorčeno, Bile.

– Kako i ne bih bio, ali nisam jedini.

– U pravu si. Nisi jedini.

– Da li je život ružičast s tvoje tačke gledišta? – upita policajac.

– Ne, Bile – reče Bret i duboko uzdahnu. – Nije ružičast. Najčešće je veoma siv. Ali, ipak, ti i ja imamo jednu zajedničku pozitivnu crtu.

– A šta bi to moglo da bude?

– I ti i ja pokušavamo da to popravimo.

– Čuj, Brete, nemoj da me brkaš sa usamljenim jahačem. Priznajem da sam nekada . . . – reče Rajt i ućuta, vraćajući se u mislima u vreme kada mu je život bio mnogo prijatniji. – Priznajem da sam nekada verovao da činim nešto da se haos oko mene sredi, ali to više nije slučaj. Više ne mislim tako.

- Dobro, onda ti to činiš za novac. Svakoga dana stavljaš glavu u torbu samo radi dolara.

– Slušaj, nisi me shvatio. Očekujem penziju. I to ne baš tako lošu. A onda ću ostaviti sav ovaj ološ za so-

bom.

Bret ne reče ništa, već pogleda policajca pravo u oči. Posle tridesetak sekundi, na njihovim licima zatitra osmeh.

Dobro, dobro – reče Rajt, pomalo postiđeno. – Možda ponekad i pomislim da postupam ispravno. Ali drugima kao da nije stalo ni do čega. Znaš, policajci su izgubili poštovanje naroda sezdesetih godina kada su ih optuživali kako idu unaokolo i mlate jadnu »dečicu« sa cvećem u kosi.

- Da li je za sve to kriva štampa?

– Ne sasvim. Poneka optužba je i imala stvarnu podlogu, ali je najveći deo napisa služio samo da raspiri vatru.

– Situacija se popravila.

– Da, donekle – priznade Rajt baš kada im je devojka posluživala ručak.

Mora da si u to vreme bio u koledžu, krajem šezdesetih godina – nastavi Rajt dok je mazao kajzericu buterom.

– Jesam.

– Pa?

– Šta »pa«?

– Da li si i ti bio dugokosi drogirani crveni sa protestnim transparentima?

– Oduvek sam mislio da sam naklonjen levici, ali bez ostalih atributa, Bile.

Rajtu se Bretov odgovor učini duhovitim.

- Baš si to zgodno rekao. Vidim da imaš smisla za humor. Na koledžu nisi izučio za ninđu. Šta si studirao?

Ne pokušavaš li da saznaš nešto više o meni?

– Ne, samo želim da te upoznam. Možeš da mi odgovoriš, a i ne moraš. Kako ti volja. A ja sam ti se ovde ispovedio kao neka zaljubljena šiparica koju je momak ostavio radi njene najbolje drugarice.

– U redu – reče Bret, nasmešivši se. – Na koledžu sam studirao filozofiju.

– O, to je vrlo tražena diploma. Trebalo bi da pročitaš kakvi se poslovi nude filozofima u Frisku. Ravnaju se sa sudoperama.

– To je i moj otac govorio.

– A šta tvoj stari misli o ovom tvom zanimanju?

– Moj otac više nije među živima – reče Bret.

Nije dodao kako su njegove roditelje i trudnu ženu ubili na svirep način i iskasapili pripadnici jedne bande motociklista. Nije mu rekao ni da je to bio presudan momenat u njegovom životu. Nije mu rekao ni da se on sam, pošto je sud oslobodio počinioce zločina zbog jedne pravne začkoljice i pored njihovog priznanja, pobrinuo da pravda bude zadovoljena. To se moglo saznati, te je ćutao o svemu.

– Žao mi je – reče Rajt.

– Bilo je to dosta davno. Ali u jednome si u pravu. Nikada ne bih ni pomislio da ću se baviti ovim čime se danas bavim. Bio sam jedan od najmirnijih i najpitomijih momaka koje si ikada u životu sreo.

– Pa šta se to s tobom desilo?

– Nije važno. U stvari, sada to nije važno. Ono što jeste važno, to je što ja radim od svog života sada. A to se

odnosi na ono o čemu smo maločas razgovarali. Svi se slažemo da svet srlja u propast, ali ono što čovek uradi kada to shvati određuje kakav će biti. Osećam da mogu da učinim nešto da bar delić te bede ispravim, da produžim ruku pravde tako da ona dotakne više ljudi. Znam da ne mogu da spasem svet, ali mogu da doprinesem da sačuvam svoj delić sveta. Negde to mora da počne.

– Ili da se negde zaustavi – ciničnо dodade Rajt.

– Dokle god bude ljudi kao što smo ti i ja, a ima nas mnogo više nego što ti misliš, postojl nada.

Rajt htede da doda još neku ciničnu upadicu, ali se predomisli. Umesto toga, podigao je čašu sa sokom i rekao:

– Pijem u to ime.

Bret kucnu svoju čašu o Rajtovu i njih se dvojica nasmešiše umorno jedan drugome.

Rajt uzdahnu.

– Bolje bi bilo da krenemo u grad, Brete, treba da rešimo slučaj ubistva.

Bret se složi, i njih dvojica požuriše da dovrše započeti ručak. Nije im bilo potrebno mnogo vremena, tako da su se ubrzo našli na ulici. Prethodno se Rajt pobrinuo za račun, a zadovoljna konobarica, koja je dobila dobru napojnicu, pozvala ih je da ponovo dođu.

Bret uđe za Rajtom u jednu ogromnu staru zgradu zvaničnog izgleda u centru grada. Izašli su iz lifta na sedmom spratu i prošli kroz prostranu sobu punu pretrpanih pisaćih stolova, pisaćih mašina i naoružanih ljudi oslonjenih o ivice pisaćih stolova, sa plastičnim čašama s kafom u jednoj i žutim kovertama u drugoj ruci. Rajt je već spuštao ruku na kvaku vrata svoje kancelarije, kada ga jedan krupan čovek u beloj košulji, sa opasačem preko ramena, u sivim pogužvanim pantalonama i sa crvenom kravatom oko vrata, pozva:

– Bile! Bile!

Rajt se okrete i sačeka svog kolegu.

– Bile, imaš li malo vremena?

– Radim na slučaju Komisije za rehabilitaciju Japana, Frede. Prilično sam .

– Znam – reče Fred, prekidajući Rajta u pola rečenice. – Baš se radi o tom slučaju. Ili se meni bar tako čini.

– U redu, uđi.

Rajt, Bret i policajac po imenu Fred uđoše u kancelariju i Rajt dade znak glavom Bretu da zatvori vrata za sobom. Sva trojica su seli i Fred znatiželjno pogleda Breta.

– On je u redu – reče Rajt obraćajući se Fredu. – On je došao iz Detroita po specijalnom zadatku. Zove se Bret. Poručnik Timoti Bret.

Bret pruži ruku Fredu i njih dvojica se rukovaše.

– Drago mi je. Ja sam narednik Fred Haskel.

– I meni je drago, Frede.

– Pošto se vas dvojica već zabavljate i pošto je očigledno da imam posla preko glave, zašto mi ne bi rekao šta ti se mota po glavi, Frede?

– Pogledaj ovo – spremno odvrati

Haskel i pruži Rajtu gomilu crno-belih fotografija.

Rajt pažljivo pregleda svaku fotografiju i onda ih dodade Bretu, dajući znak Haskelu da ćuti. Nije želeo da utiče na Bretovo mišljenje. I Bret je pažljivo pogledao sve fotografije i vratio ih Haskelu.

– Pa? – upita narednik Rajta.

– Šta misliš, Brete? – prosledi Rajt pitanje Bretu.

– Skoro da je očigledno. Znaci na devojčinom telu i raspored ovih. . konópaca. . konfiguracijom neobično podsećaju na islikane znake na kartama koje su primili članovi Komisije.

– Divnih li vesti! Možda bi trebalo da evakuišem ceo grad? – upita se Rajt i, odmaknuvši svoju stolicu od stola, podiže noge na jednu izvučenu ladicu.

Niko ne reče ništa. Haskel je prvi prekinuo tišinu.

– Šta treba da uradim? – upitao je.

– Za sada bi najbolje bilo da držiš jezik za zubima. Nemoj nikome o ovome da govoriš. Jesi li razumeo? Baš nikome!

Bretu se činilo da bi Haskel želeo da se usprotivi Rajtovoj odluci, ali pošto je ovaj imao viši čin, odlučio je da ćuti.

– Fotografije ostavi meni – reče mu Rajt. – Da li još neko zna za ovo?

– Ne – reče Haskel i spusti sve fotografije na Rajtov pisaći sto.

– Ima li još ovakvih fotografija u stanici?

– Nema.

– Uzmi negative i donesi mi i njih.

– U redu – složi se poslušni narednik.

– Slušaj, Frede. Nemam nameru da odložim ovo u stranu. U stvari, ovo nam je jedini trag na koji smo dosad naišli. Ja ću ga, budi uveren, iskoristiti do maksimuma. Ali neću biti u stanju da bilo šta preduzmem ako se novine dočepaju tvog otkrića. Posejaće takvu paniku u gradu da čovek neće moći svojim očima da veruje da je tako nešto mogućno.

– Od mene to neće procuriti, poručniče.

– Dobro. To bi bilo sve. I odmah mi donesi negative. Ja ću sada izaći. Ali, pre nego što krenem, daj mi sve što znaš o ubistvima tih prostitutki. Sve! Iz ovih stopa!

Haskel je gotovo skočio sa stolice i izleteo u prostranu sobu u čijoj se sredini nalazila Rajtova kancelarija.

– Šta misliš o ovome? – upita Rajt Breta, paleći cigaretu.

– Izgleda da naš momak proširuje posao.

– Da li postoji mogućnost da se u gradu nalaze dvojica suludih ninđa?

– Ne znam.

– Samo sam hteo da čujem tvoje mišljenje.

– A moje je mišljenje da je gotovo neverovatno da dvojica ubica koje policija ne može da uhvati ostave za sobom tajne simbole ninđa kao putokaze koje policija treba da otkrije.

– Znači, u pitanju je jedan te isti momak.

– Rekao bih da je tako.

– To bi onda moglo da znači da si

sva ova ubistva povezana na neki način.

– Možda.. a možda i nisu.

Fred Haskel pokuca na vrata. Rajt mu dade znak glavom da uđe.

– Ovo je sve što imamo, poručniče.

– Jesi li siguran? Nema ni jedne zaturene fotografije?

– Sasvim sam siguran. Nigde nema ni jedne zaturene fotografije. Evo i negativa.

– Odlično. Hvala ti što si me lično obavestio, Haskele.

– Drago mi je ako sam pomogao.

– To je sve, Frede – reče Rajt i otpusti narednika. – Dobro, krećimo – dodao je obrativši se Bretu.

– Gde? – upita Bret.

– Samo pođi sa mnom.

Da li si nekada već bio ovde? – upita Rajt Breta kada je zaustavio svoj neobeleženi zeleni »ševrolet« u Ulici Brodvej, ispod znaka na kome je pisalo: »Rvanje sa nagim devojkama«.

– Sigurno sam ovuda prošao desetak puta, ali to nije mesto gde imam običaj da navraćam.

– Nikad se ne zna – reče Rajt okrenuvši leđa Bretu i popevši se uz nekoliko stepenika do recepcije.

Plavuša je bila zauzeta čitanjem nekog časopisa sa mnogo fotografija kada su joj Rajt i Bret prišli. Na licu joj se momentalno pojavio osmeh i ona poče svoju uobičajenu priču.

– Preskoči to, srce – reče Rajt i izvadi svoju legitimaciju iz džepa.

– Baš izgledate kao žace – primeti devojka i njenog osmeha gotovo da nestade.

– Hvala – reče Rajt.

Njegovu žaoku plavuša nije ni primetila, ali ni žaca nije pokušavao da napravi štos.

– Pretpostavljam da i vi želite da me pitate nešto u vezi sa Nensinom smrću.

– Da.

– Aha. Pa, to sam već milion puta od jutros ispričala.

– A pošto si ti tako slatka, ispričaćeš nam celu priču još jednom.

– Znaš šta, svi ste vi panduri isti.

– Tako je. Svi smo prilično nemilosrdni. Češće grubi nego nežni, ali većini smeta što smo glupi. Znaš kada moraš da ponoviš svaki prokleti detalj bar sto puta. Ali šta se može? Ne plaćaju nas dovoljno da bismo mogli da imamo pametne momke. Jesi li sada spremna da pričaš, dušo?

Plavuša uzdahnu iz dubine duše, a Bret se okrete u stranu kako ne bi primetila osmeh na njegovom licu.

– U redu, ali ispričaću vam sve ukratko. Koncizno, znaš. Samo činjenice, kako to vi, momci, kažete.

– Mi momci to ne kažemo. To kažu žace u filmovima i na televiziji.

– E, baš si mi ti neki pametnjaković.

– Učini da budem još pametniji, srce. I nemoj da mi protraćiš ceo dan. Moram još da jurim i saobraćajne prestupnike.

– Dobro, dobro. Ovako. Taj tip ulazi sinoć ovamo i kaže da hoće Japanku.

– Nije rekao da hoće neku orijentalnu devojku? – umeša se Bret.

– Ne. Pa šta sam vam maločas rek-

la? Rekla sam da je hteo Japanku. Do đavola, vi stvarno prevazilazite sve granice!

– Pa rekao sam ti da smo glupi – reče Rajt. – Ali nemoj da patiš zbog toga. Nastavi.

– Elem, taj tip se pojavljuje i traži Japanku. Rekoh mu da je zauzeta i da će morati da sačeka. Nije imao ništa protiv. Seo je na onaj tamo kauč i prelistavao žurnale sve dok Nensi nije bila spremna.

– Još nešto?

– Ne. Ali. .

– Da?

– Ako vam budem nešto rekla, obećavate li da to nećete staviti u svoj izveštaj?

– Zavisi.

– Od čega?

– Zavisi od toga da li moje odeljenje treba da zna za to ili ne.

– Slušajte, ja jedino ne želim da moj gazda sazna šta ću vam sada reći.

– Imaš moju reč.

– Zakuni se.

– Kunem se.

– Dobro. Taj mi je tip dao pedeset dolara da ga niko ne uznemirava. To mi je čudno. Obično ti tipovi ne daju napojnicu devojkama na recepciji. Čuvaju pare za... znate.

– Da. U slučaju da hoće još nešto ili da ponove celu stvar – dodade Rajt.

– Aha.

– Pa šta misliš o tome?

– Ne znam sasvim sigurno. Tip se postarao da ga niko ne uznemirava. Sada znamo i zašto.

– Aha. Imaš li nešto protiv da pogledamo sobu u kojoj je devojka ubijena?

– Ne. Pođite za mnom – reče plavuša i povede ih u sobu sa bordo plišanim konopcima na podu. Bilo je očigledno da su momci iz laboratorije već pročešljali tu sobu.

– Ja ne bih ostala s vama ako nemate ništa protiv. Moram da pazim na radnju.

– Hvala – reče Rajt. Kada je devojka izašla, nastavi: – Šta misliš?

– Možeš li da brojiš do deset pa da to ponoviš nekoliko puta normalnim glasom? – upita Bret i, kada Rajt klimnu glavom, izađe iz sobe.

Posle nekoliko minuta, on se vrati u sobu.

– Veoma zanimljivo – reče.

– Šta?

– Sasvim sam dobro čuo tvoj glas iz susedne sobe. Ako je neko bio tamo u vreme zločina, sigurno je čuo šta se ovde dešavalo.

– Hajdemo.

Bret i Rajt se vratiše u hol i ponovo se obratiše plavuši za pultom.

– Da li je neka devojka radila u sobi pored one u kojoj je Nensi ubijena?

– Samo časak. Odmah ću ti reći – kaza plavuša i prevrte nekoliko listova u svojoj svesci. – Jeste.

– Ko?

– Zove se Šeri. Crnkinja je.

– Da li je ovde sada?

– Nije. Pauza joj je, ali treba da se vrati za koji trenutak.

– Sačekaćemo je. Da li su je policajci jutros ispitivali?

– Nisu. Došla je na posao tek pošto

su oni otišli.

Bret i Rajt sedoše na kauč, a devojka se posveti novoj mušteriji.

– Čudi me da se policija jutros nije setila i ovog detalja. Baš je očigledno.

– Brete, treba nešto da shvatiš – reče Rajt, vadeći cigaretu i paleći je. – Do trenutka kada je Haskel otkrio da postoji neka veza između ovoga ubistva i ubistava članova Komisije, devojčina smrt je tretirana kao jedno od mnogih ubistava prostitutki. Drugim rečima, ništa posebno. Razumeš li šta hoću da kažem?

Njih dvojica su tako razgovarali nekih dvadesetak miuta. Petorica muškaraca su ušli u lokal u tom periodu i Bret je razmišljao kako bi se osećali da su znali da u čekaonici sedi policajac koji im ljubazno klima glavom kada ulaze u prostorije straga da prekrše zakon.

Najzad je stigla Crnkinja koju su čekali. Plavuša joj nešto šapnu i pokaza rukom na njih dvojicu. Crnkinja im pridje i sede u jednu ofucanu fotelju pored kauča. Imala je kratku kosu, velike grudi, tanak struk. Govorila je kao uličarka. Nije joj ovo bio prvi razgovor sa predstavnicima zakona.

– Tražio si me, dušo – obratila se Rajtu.

Rajt izvadi legitimaciju, pokaza joj i vrati je u džep.

– Odmah ću preći na stvar. Bila si u sobi pored one u kojoj je ubijena Nensi u isto vreme kada se to desilo.

– Pa?

– Jesi li čula nešto?

– Možda.

– Slušaj, Šeri, mogli bismo da te nateramo da pričaš.

– Nisam sigurna da bi mogao tako nešto da uradiš, momče. Niko ne zna da li sam nešto čula ili ne. Samo ja to znam. A ja ne rekoh da sam nešto čula. Ako hoćeš nešto da dobiješ, moraš da platiš. Ja ništa ne dugujem toj curi.

Rajt pomisli da bi mogao da je natera da govori, ali shvati da je ona u pravu. Znao je da i ona to zna. Pogledao je Breta. Bret izvadi novčanik i spusti novčanicu od pedeset dolara na stočić ispred kauča.

– Na pola si puta, srce.

Bret izvuče još jednu novčanicu od pedeset dolara i gurnu obe novčanice u pravcu Crnkinje. Ona ih uze, ugura izmedju svojih punih grudi i nasmeši se.

– Pa? Šta si čula?

– Ne mnogo.

– Slušaj, nemoj da se igraš sa mnom, kučko! Plaćeno ti je da propevaš. Pričaj, ili ću te uhapsiti!

– Polako, polako. Nisi me pustio da završim. Rekla sam »ne mnogo«, ali sam ipak nešto čula. Najveći deo nisam mogla da razumem. Hoću da kažem, da budem iskrena, da pokušavam da ne čujem što se dešava u drugim sobama. Ne želim da čujem ničije neživljene snove. Razumeš li šta hoću da kažem?

– Do sada te baš nisam shvatio. Požuri da nam ispričaš ono glavno pre nego što ostarimo toliko da će nam biti svejedno.

– Sve su žace iste – reče Crnkinja sa izrazom gađenja na licu.

– Nisi prva koja mi to kaže – uzvrati joj Rajt istom merom.

– Bilo kako bilo, jedino što sam razgovetno čula bila je reč »Japanka«. On joj je nešto bio rekao i ona je to ponovila. To isto je uradio još jednom ili dvaput, više se ne sećam tačno kako je bilo.

– Možeš li da se setiš šta je on tačno rekao? – umeša se Bret.

– Ne baš tačno, ali gotovo sam sigurna da je rekao nešto kao »Ja sam Japanka« i da je devojka to ponovila. Posle su govorili nešto o časti i nečemu bez časti, ali više nisam toliko sigurna šta su govorili.

– I to je sve?

- To je sve.

– Pa nije baš mnogo za sto dolara.

– Šta ćeš, takav ti je život – odvrati devojka i sleže ramenima.

Sada je bio red na Rajta da napravi gadljiv izraz lica.

– Još nešto? – ponovo im se obrati devojka.

– Za sada ne ali bićemo u kontaktu.

– Ja ionako nikuda ne idem – odvrati devojka, ustade i nestade u zadnjem delu lokala.

Glava četvrta

Kada su se ponovo našli u kolima, Bret i Rajt su se zamislili nad najnovijim informacijama.

– Odeljenje će ti vratiti novac – reče Rajt.

– Molim? Izvini, nisam te čuo. Bio sam se zamislio.

– Rekoh da će ti Odeljenje vratiti novac.

– Nema potrebe.

– Imaš li neku ideju o svemu ovome?

– Možda. Prema izveštaju koji imaš u svojoj kancelariji, prva devojka koja je ubijena takođe je bila Japanka, a službenica na recepciji u salunu za masažu izjavila je kako je taj tip odbio ponuđenu Kineskinju govoreći da zahteva jedino Japanku. A onda ova Crnkinja čuje delove razgovora u susednoj sobi, gde jedan tip govori nešto o Japancima toj Japanki. Kao i nešto u vezi sa čašću.

– Nastavi. Pratim te.

– Komisija za rehabilitaciju Japana postala je ozloglašena zbog toga što je pokvarila stari Japan životnim stilom Zapada.

– Aha...

– Članovi Komisije, Dejvid Vatanabe i ove jadnice iz salona za masažu imaju nešto zajedničko. Svi su oni bili nelojalni bar po mišljenju nekih – prema Japanu. Izgleda mi kao da je neko uzeo na sebe da kazni one koji su za to krivi.

– Zvuči mi lepo i jasno. Samo, opet nemamo ni jedno ime. Ali, ipak je dobro. Bar imamo jednu teoriju više. Imaš li još neku ideju?

– Samo jednu, ali će za to biti potrebno malo više ljudi.

– Da čujem.

– Imaš li spisak svih salona za masažu u San Francisku?

– Aha.

– Nazovi svaki i proveri koji od njih zapošljava Japanke. Onda pošalji svoje ljude u salone koji imaju takve devojke i reci im da budno motre na svakog, a posebno na Japance koji troše galantno novac i traže isključivo japanske devojke. Neka svi budu povezani radiom, tako da, ukoliko jedan policajac da znak za uzbunu, bar stotinak drugih mogu da mu priteknu u pomoć u roku od nekoliko sekundi. Veruj mi, nisam siguran čak ni da bi hiljadu policajaca uspelo da ga uhvati.

– Hmmm... – glasio je Rajtov odgovor.

– Da li je izvodljivo tako nešto?

– Jeste. Samo, neće baš sve biti glatko.

– To nam je, zasad, jedina mogućnost.

– Pa, pošto se radi i o komesarevoj glavi, možda ću moći da dobijem toliko ljudi.

– Najkasnije do večeras, ako je ikako moguće. Ubio je dve devojke za dve večeri. Nema razloga da to ne učini i večeras.

– Postaraću se da sve bude u redu. Ti i ja bismo mogli da pratimo celu operaciju. Ako budemo imali sreće, možda bismo mogli da budemo i prvi na licu mesta, ali.

– Šta?

– Nešto mi smeta u svemu tome. Ubistva ovih prostitutki su se odigrala u otprilike isto vreme kada i ubistva članova Komisije.

Bret nije odmah odgovorio.

– U ovom trenutku, moramo da pratimo svaki trag na koji naiđemo – najzad je rekao.

Rajt klimnu glavom i još jednom se podseti svih detalja. Tako je razmišljao sve dok nije stigao do policijske garaže.

Vlaga je u San Francisku te noći bila toliko velika da se građanima činilo da hodaju u mokroj odeći. Istočnjak podiže kragnu svog sportskog sakoa od tvida kada je izašao iz taksija koji ga je dovezao do kluba »Kondor« na Brodveju.

Uputio se niz ulicu, prolazeći pored mnogih sličnih klubova koji su obećavali mnogo, a pružali gotovo ništa. Odjednom, jedan krupan Crnac zgrabi istočnjaka za ruku, nesvestan da ga svega nekoliko koraka deli od trenutne smrti.

– Hej, čoveče! – reče Crnac. – Baci jedan pogled!

Crnac drugom rukom razmače jednu crvenu zavesu. Jedna Kineskinja se provokativno oslanjala o zid unutra. Na sebi je imala crnu haljinu sa šlicem na desnoj strani, crne cipele sa visokom potpeticom, a duga crna kosa joj je u slapovima padala preko ramena sve do početka proreza na haljini. Ten joj je bio tako beo da se istočnjak ne bi iznenadio da su mu rekli da devojka nije videla sunca u toku celog svog života.

Devojka podiže haljinu i okrete šlic unapred. Nije nosila gaćice, tako da se ono što je nudila moglo vrlo dobro videti. Nasmešila se onako kako se smeškaju žene kada novac igra glavnu ulogu, a onda hitro spustila haljinu,

gladeći je svojim veštim rukama.

– Pa, čoveče, šta misliš? Ovo je prvoklasna roba. I sve je to tvoje, čoveče. Šta kažeš? Imaš li love za to? – izrecitova Crnac glasom koji je govorio da je to pričao nebrojeno puta.

– Ne, pustite me da prođem – reče istočnjak i pođe dalje.

– Ali, čoveče! – zaustavi ga Crnac i još jače steže za mišicu.

To mu je bio pogrešan potez. Istočnjak brzo zgrabi Crnčeve prste i jednim pokretom, na izgled lakim i jednostavnim, savi ih unazad. Visoki Crnac zaurla kao ranjena životinja i sruši se na kolena.

– Rekao sam ne! – ponovi istočnjak.

– U redu! U redu! – vikao je Crnac bolnim glasom.

Istočnjak napusti Crnca i nastavi put. Najzad je stigao do svog odredišta. Na ulazu je stajao natpis: »Orijentalna kuća uživanja«. Zvonce je zazvonilo kada je Orijentalac ušao i prišao recepciji. Krupan belac je sedeo za pultom i radoznalo posmatrao pridošlicu.

– Šta želite?

– Imate li Japanke? – upita ga istočnjak.

Čovek za pultom žmirnu kao da su mu te reči nešto značile, ali je taj utisak brzo nestao.

– Naravno. Imamo Kineskinje, Filipinke, Korejke i Japanke.

– Ja tražim isključivo Japanku.

– Imamo je! – reče belac. – Na koliko?

– Jedan sat.

– To košta pedeset dolara.

Istočnjak izvadi novčanik i iz njega izvuče novčanicu od pedeset dolara. Čovek za pultom je hitro ubaci u ladicu.

– Evo još jedne pedesetice. Ne želim da me iko uznemirava. Pod bilo kojim izgovorom.

– Ništa ne brini, drugar. Za pedeset dolara bih te odbranio od čitave čete cajkana.

– Tako valja.

Službenik lokala ustade od pulta i povede orijentalca u jednu malu prostoriju.

– Ovde se ostavlja odeća. Devojka će stići za koji trenutak. Ovo je tuš-kabina, za osvežavanje.

– Hvala. Možda kasnije.

– Dobro – reče belac i izađe.

Kada se vratio za svoj pult, belac je podigao slušalicu i okrenuo jedan broj.

– Poručnik Rajt? – prošaputao je u slušalicu.

– Rajt ovde.

– Poručniče Rajte, možda imam nešto za vas. Neko je danas po podne navraćao do nas i upozorio nas da tražite jednog tipa koji traži isključivo Japanke.

Rajt odjednom živnu.

– Da?

– Jedan takav tip je baš ušao ovamo.

– Je li orijentalac?

– Aha.

– Gde se nalazite?

– 18209, Zapadni Brodvej.

– Koliko je dugo tu?

– Samo što je ušao u sobu.

– Stižemo – reče Rajt i spusti slušalicu. – Haskele – obrati se on policajcu koji je stajao kraj njegovog stola – saznaj ko se nalazi u blizini ove adrese i reci im da odmah odu tamo. Odmah!U redu – reče Haskel i izjuri iz Rajtove kancelarije.

– Kako se zoveš? – upita Japanka još sa vrata.

– Ja nemam imena. Kako se ti zoveš?

– Linda.

Orijentalac otvori šaku i pokaza devojci dve novčanice od po sto dolara. Devojka se upilji u novac i široko se osmehnu.

– Šta može da se dobije za dvesta dolara?

– Upravo si kupio ceo meni.

– Reci mi.

– Ne mogu. Možda si žaca. Reći ću ti kada da staneš.

– Prilično obazrivo.

– Moram da budem oprezna. Već su me hapsili, a ja imam svojih obaveza. Ako nisi žaca, obećavam ti da ćeš se lepo provesti. Ne brini, srce – reče devojka i približi se stolu za masažu na kome je nag ležao orijentalac.

Devojka poče da mu masira telo, spuštajući svoje ruke sve niže i niže.

– Kako je?

– Dobro, ali ja bih hteo da razgovaram s tobom.

– Za to me niko ne može uhapsiti. Mogu da pričam koliko ti duša želi.

– Ali hoću da čujem istinu od tebe. Dobar sam u proceni nečijeg karaktera. Znaću ako me budeš lagala. Moraš da mi kažeš suštu istinu. Bez obzira da li se to meni svidelo ili ne. Razumeš?

– Naravno.

– Ti si Japanka, zar ne? Čistokrvna Japanka?

– Da.

– Jesi li ovde rođena?

– Ne. Rođena sam u Nariti, ali je moj otac radio za jednu avionsku kompaniju, pa smo došli ovamo kada mi je bilo četiri godine.

– Da li se osećaš Japankom ili Amerikankom?

Devojka je ćutala, premišljajući se šta da odgovori.

– Pazi, rekao sam ti da hoću istinu. Ne pokušavaj da dokučiš šta bih ja voleo da čujem.

– Pa, dobro. Ne osećam se ni jednom ni drugom. Ja sam državljanin sveta. Ni prema jednoj zemlji ne osećam lojalnost. Zarađujem kako god znam i umem. A to je ono što pokreće ovaj svet. Novac.

– Skini haljinu! – prekinuvši je, naredi orijentalac.

Devojka ga bez oklevanja posluša. Haljina joj bešumno skliznu preko ramena i pade na pod. U međuvremenu, orijentalac je zaparao presvlaku stola za masažu od imitacije kože svojim zaoštrenim noktom na kažiprstu. Materijal se raspolovi, baš kao da ga je zasekla oštrica nekog noža.

– Priđi mi bliže – govorio je dalje devojci. – Približi svoje lice mome.

Devojka prinese svoje lice na nekoliko santimetara od lica orijentalaca.

– Sada ponavljaj za mnom! – glasila je sledeća naredba.

Linda klimnu glavom.

– Ja sam Japanka – reče orijentalac.

– Ja sam Japanka – kao opčinjena ponovi devojka za njim.

Kažiprst sa zaoštrenim noktom je bio sve bliži devojčinom grlu.

– Ja sam žena bez časti.

– Ja sam žena bez časti – ponovi Linda.

Zaoštreni nokat, smrtonosno oružje, klizio je ka devojčinom vratu .

Ulazna vrata lokala se naglo otvoriše. Orijentalac je začuo glasove više ljudi i zvuke teških koraka.

Istog trenutka je skočio na noge i navukao svoje crne pantalone, crni džemper, crne čarape, ali ne i sako i cipele.

Neko je zakucao na vrata.

– Hej, govori vam upravnik. Policija je ovde. Hteli bi da razgovaraju sa vama. Izađite, i niko neće stradati!

Orijentalac ne reče ništa. Pogledao je devojku i stavio prst na usta, opominjući je da ćuti. Ona se sakrila ispod stola, vidno se tresući od straha.

– Ovo je policija – reče jedan drugi glas. – Hol je pun policajaca, a ceo lokal je opkoljen. Izađite sa rukama iznad glave i niko neće stradati.

– U redu – reče orijentalac. – Ne razumem o čemu se radi – nastavio je nevinim glasom. – Samo nemojte da pucate. Vi imate pištolje. Ja se plašim pištolja. Nemojte me povrediti, molim vas!

Orijentalac zažmuri, pokuša da se koncentriše pa otključa vrata i otvori ih.

– Podigao sam ruke. Nemojte pucati! – rekao je gotovo plačljivim glasom. Kada se našao u hodniku, spustio se na kolena. – Oh, bože! Moja porodica! O čemu se radi? Ja sam nevin. Ja sam nevin!

– Do đavola! – uzviknu jedan od policajaca. – Naleteli smo na pogrešnog tipa. Ovo je neki jadnik koji je slučajno uleteo u našu zamku. Do đavola! – ponovio je.

Ostali policajci odahnuše na te reči i vratiše pištolje u futrolu.

U tom trenutku, Istočnjak, još na kolenima, pogleda mladog vođu policajaca. Pogledi im se susretoše i odjednom se strah u istočnjakovim očima pretopi u najhladniji pogled koji je policajac ikada video. U tom momentu shvatio je da je već mrtav. Posle se sve odvijalo kao na ubrzanom filmu. Zaoštrenim noktom na kažiprstu orijentalac je uspeo da probode srce mladog policajca. Ovaj se zateturao, hvatajući se za grudi. Drugom rukom, ninđa izvuče nekoliko novčića iz džepa. Prebacio je dva novčića u okrvavljenu šaku, tako da su mu u drugoj ostala još dva. Bacio se ulevo, a onda izvio nadesno, oborivši dvojicu policajaca nogama. Kada se zaustavio, obema rukama je bacio po jedan novčić. I jedan i drugi novčić se zariše posred čela drugoj dvojici policajaca. Preostala dva novčića su našla slične mete. Jedini preostali policajac je uzeo ninđu na nišan i upravo se spremao da

opali, kada ninđa ponovo skoči. Prvo ulevo, pa udesno, a onda pravo na naoružanog policajca. Još dok je bio u vazduhu, nogama je zgrabio policajca za vrat. Onda se okrenuo, polomivši čoveku vrat. Ninđa se dočeka na noge, taman na vreme da vidi kako upravnik lokala beži kroz ulazna vrata.

Napolju, u sporednoj ulici, tri crnobele jedinice su čekale, naoružane i spremne. Šest policajaca je čučalo iza svojih automobila, pištolja uperenih ka sporednom ulazu salona za masažu.

– Imamo ga! – začuše glas koji je dopirao iza vrata.

Trenutak kasnije, vrata se otvoriše i jedan policajac izađe napolje.

– Gotovo je – reče i vrati se unutra.

Šestorica policajaca odahnuše, vratiše pištolje u futrole pa pođoše ka sporednom ulazu u salon. Kada su stigli do vrata, onaj policajac koji im je javio da je prolaz slobodan nonšalantno izađe napolje, malo spustivši kačket na lice. Laganim korakom se uputio niz uličicu i nestao u tami.

– Kako ste, do đavola, pustili tog tipa da vam pobegne? – besneo je poručnik rajt, koji je, u pratnji Breta, stigao na lice mesta baš u vreme kada je ninđa izašao na sporedna vrata.

– Ne znam. Izgleda da je skinuo uniformu sa jednog od naših ljudi i prošao kraj nas neprimećen.

Bret nije sačekao da čuje šta se desilo. Instinktivno je potrčao kraj policajaca koji su se unezvereno muvali po hodniku i izjurio na ulicu.

Dok je trčao kroz tamu ka udaljenoj uličnoj svetiljci, srce je počelo brže da mu kuca. Trčao je sve brže dok nije izbio na slabo osvetljenu sporednu ulicu. Odjednom je stao kao ukopan. Naglo je okrenuo glavu udesno.

Jedna prilika odevena u crno zastade i okrete se ka Bretu. I tu, u tami, iako ih je delilo pedesetak metara, pogledi dvojice ninđa se susretoše. Bretova se svest odjednom ispuni slikom punog meseca i jedne prilike u crnom kako se ocrtava na mesečevom disku, kao veštica na metli iz dečjih bajki.

Ni jedan ni drugi se ne pomeriše niti rekoše reč. Sada su obojica bili sigurni. Predosećanja koja su obojica imali o prisustvu drugog sada su se potvrdila. Desetak sekundi, koliko su njih dvojica stajali jedan naspram drugog, kao da se proteglo u večnost.

Onda, gotovo isto tako brzo kao kada se okrenuo da pogleda Breta, drugi ninđa graciozno nestade u tami.

Bret se takođe prenu i potrča za ninđom, ali već je znao da samo gubi vreme. Kada je stigao do kraja uličice, od ovoga nije bilo ni traga ni glasa.

– I ti si video tog tipa? Zaista si ga video? – uzviknuo je Rajt kada su se on i Bret ponovo našli u njegovoj kancelariji.

– Aha. Delilo nas je, možda, pedesetak metara.

– Odlično. Kako, do đavola, izgleda taj prokletnik?

– Kako god mu padne na pamet. U to si se i sam večeras uverio.

– Ali nekako moramo da dođemo

do njegovog opisa.

– Ne vredi, Bile.

– E, to ne mogu da ti poverujem, Brete. Možda i živim u nekoj bajci ovih dana, ali tako nešto prosto ne mogu da verujem. Ona devojka u salunu za masažu nam je dala prilično dobar opis pošto se malo primirila; u svakom slučaju, bolji od golog podatka da je tip orijentalac. Srećom, i ona je orijentalka, tako da njoj ne izgledaju svi isto.

Telefon na Rajtovom stolu zazvoni.

– Da? – ljutito reče u slušalicu. – Šta? Do đavola!

Rajt spusti slušalicu i okrete se Bretu.

– Ejveri Kroket je upravo dobio, sa ostalom poštom, onu istu kartu i načisto je poludeo.

– Kako je stigla?

– Specijalnom poštom.

– Bile, imam jedan plan. Trebalo bi da se i ti složiš, ali čini mi se da će upaliti.

– Reci.

– Dopusti mi da budem uz Kroketa. Neću ga pustiti iz vida ni danju ni noću.

Policajac je ćutao dok je odmeravao dobre i loše strane Bretovog predloga.

– U redu – rekao je najzad. – Zašto da ne? Reći ću Haskelu da te odmah tamo odveze.

– Gospodine Krokete, smirite se. Uzmite ovo – reče policajac u civilu i pruži starijem čoveku čašu vode i jednu crveno-belu kapsulu.

– Kunem se da više ništa neću staviti u usta! – reče Kroket.

Ejver Kroket se bližio sedamdesetoj. Bio je visok, punijeg struka, odeven u pantalone smeđe boje i sportsku košulju sa znakom aligatora. Imao je veliku glavu i veliki nos i uši, a kratko podšišana kosa još je više isticala veličinu njegovih crta.

– Pokušajte da se smirite, gospodine Krokete – molio ga je policajac u civilu.

– Ja sam poručnik Bret.

Policajac koji je nudio čašu vode i pilulu svom štićeniku, spusti čašu na stočić, i rukova se sa Bretom.

– Drago mi je što ste došli. Rajt nam je javio da stižete. Nisam ni pretpostavljao da će to biti tako brzo.

– Tako brzo! – ljutito uzviknu Kroket. – Zaboga, radi se o mom životu! Očekivao bih da ste malo tačniji.

Kroket se besno okrete, priđe kauču i sede.

– Ja nadalje preuzimam staranje – reče Bret svom navodnom kolegi, koji rukom dade znak dvojici uniformisanih policajaca da izađu iz sobe a onda pođe za njima.

– Bićemo pred vratima – reče i zatvori vrata za sobom.

– Ko ste vi, do đavola? – upita Kroket. – Supermen?

– Na neki način. Ja sam jedini supermen koga imate, Krokete, i zato nemojte da me gnjavite. Razumete li?

Starac nije navikao da mu se neko tako obraća, pa je u prvom trenutku bio izbačen iz ravnoteže. Onda mu lice ozari osmeh.

– Možda ste u pravu.

– Možda – reče Bret i sede na stolicu nasuprot kauču na kome je bio Kroket.

– Šta se ovde dešava. Poručnik Bret, je li tako beše?

– Zovite me Bret. I, da budem iskren, ne znam baš tačno šta se dešava. Ali došao sam da to otkrijem. Znate, verujem da postoji nešto što biste vi mogli da mi kažete i što bi donekle objasnilo stvari.

– A šta bi to moglo da bude?

– Hoćete li biti iskreni prema meni?

– Možda.

– Čujte, Krokete, nemojte se igrati sa mnom. Ja svoj život stavljam na kocku time što pokušavam da spasem vaš. Nešto se čudno dešava i niko nije uspeo da shvati šta. Meni se čini da znam, ali bih hteo da mi vi pružite detalje.

– Šta vi to znate? Ili šta mislite da znate?

– Pretpostavljam da ovo sve ima veze sa nekom vrstom osvete članovima Komisije, koja je posle drugog svetskog rata jednostavno prodala neke najuglednije japanske porodice. Verujem da je i Vatanabe, koji je imao dosta koristi od odluka Komisije, jedna od meta.

– Pa. – promrmlja Kroket, ali izbeže Bretov pogled.

– Možda bi to pomoglo da se izvučete iz ove opasnosti, Krokete. Možda bi pomoglo da spasete svoj život i živote prijatelja.

– A ko mi garantuje da vi niste neki reporter?

– Uozbiljite se, Krokete. Mislite li da bi me policija pustila nasamo sa vama pošto ste večeras dobili onu poruku? Čujte, vi treba da ste mi zahvalni što sam uopšte došao.

– Ma nemojte! To vam je dužnost.

– Ne lupetajte! Ja nisam ni policajac ni reporter.

Kroket se naglo uspravi na kauču.

– Vi niste policajac? Pa šta ste onda...?

– Ja sam vaša poslednja šansa, Krokete. A sada da čujem!

Kroket se premišljao, duboko udahnuo i zavalio se na kauč.

– U redu, ispričaću vam u glavnim crtama. Komisija je bila dosta moćna u to vreme, odmah po završetku rata. Bili smo kao kraljevi, bar što se ticalo japanske industrije.

– Bilo kako bilo, u našim je rukama bila finansijska sudbina japanskih biznismena. Iskušenje je bilo veliko. Niko od nas nije bio imućan. Iz rata bismo izašli sa malo slave, nekim položajem i ne mnogo gotovog novca. Slava bi izbledela tokom godina a položaj bi se umanjio još i brže. Nema mnogo nepotrebnih stvari, ali je vojska u miru jedna od tih.

– I tako, imali smo pravo da određujemo koja će firma dobiti koji ugovor. Rušili smo indsutrijske gigante jednim potezom naših zvaničnih pisaljki. Verovalo se da ćemo zadržati status kvo i daće najveći ugovori ići starijim uglednijim firmama. Japanski industrijalci su nam se izrugivali i omalovažavali putem štampe. Kada se sada osvrnem na to, čini mi se da razumem

zašto.

– Elem, neke manje mlađe firme odlučile su da stvari uzmu u svoje ruke. Neke su nam otvoreno nudile mito, druge su, pak, nudile udeo u dobiti. Imali smo mnogo, mnogo ponuda, ali nijedna nije bila kao primamljiva kao ponuda jednog čoveka koji nam je pružao mogućnost da se obogatimo toliko da o tome može samo da se sanja. On je tako bio smislio svoj plan da novac koji bi smo dobili nikada ne bi mogao da dođe u vezu s njim. Neću se upuštati u detalje, već ću vam samo reći da nekoliko vlasnika deonica u nekim najvećim kompanijama Dejvida Vatanabea koriste lažna imena kada primaju ili ulažu čekove od dividende.

– Znači, Vatanabe je potkupio Komisiju.

– Da. Postoji još jedna sitnica u vezi sa prvobitnom transakcijom koja bi vas mogla zanimati, ali vam to samo Vatanabe može reći.

– Zašto mi vi ne možete reći?

– Jednostavno, ne mogu. A to nećete izvući od mene.

– Dakle, radi se o osveti Komisiji i Vatanabeu.

– Izgleda da je tako. Ali ko bi to mogao biti?

– Najverovatnije da je u pitanju plaćeni ubica – odgovori Bret, ne upuštajući se u sve one detalje za koje je sada bio siguran da su tačni.

– Pokušajte das se opustite i odspavate malo – dodade Bret.

– Da se opustim! Vi se šalite.

– Pokušajte. Trebalo bi da vam bude lakše sada kada sam ja ovde. Opružite se na kauču. Ja ću sedeti ovde i čuvati stražu.

– Bilo bi lepo kada bih mmogao malo da se odmorim. Ovo me potpuno iscrpilo.

Visoki starac leže na kauč i ispruži se. Nije prošlo ni dvadesetak minuta, a on je već dremao.

Bret se takođe zavalio u stolicu, dopola sklopio oči i kao kroz san video par hladnih tamnih očiju koje su zurile u njega na razdaljini od pedesetak metara.

– Šta mislite o mojim sposobnostima, učitelju? – iskreno upita Bret.

– Bret–san – reče Jamaguči – nemam običaj da ocenjujem učenike.

– Ali ja ću vas uskoro napustiti i postati samostalan. Već duže vremena hoću to da vas pitam. Ako ne želite da odgovorite, razumeću vas.

Sedeli su u Jamagučijevoj skromno nameštenoj sobi, za drvenim stolom, i pili čaj koji je Jamaguči upravo napravio. Ćutke su ispijali, a Jamaguči je razmišljao o zahtevu svog učenika.

– Ti si veoma, veoma dobar u onome što radiš, Bret–san. Koliko dobar, to se ne može znati sve do određenog trenutka. Ti si sada u elitnoj klasi. Još četvorica ninđa su u sličnoj klasi. Svaki od vas poseduje sposobnosti koje čak i druge ninđe teško mogu da shvate. Vaši duševni stavovi i sposobnost da se disciplinujete potpuni su. Vi ste svi potpuni ninđa-ratnici.

– Po mom mišljenju, svaki od vas je toliko dobar da bi bilo teško predvideti pobednika ukoliko bi se jednog dana

dvojica od vas sukobili.

– S jedne strane, možeš da smatraš za kompliment činjenicu da pored tebe postoje još samo četvorica ratnika tvojih sposobnosti u celom svetu. S druge strane, moraš stalno da imaš na umu da nisi jedini.

– Da li znam nekog od te četvorice? – upita Bret posle kraće pauze.

– Da. Jednog od njih. Video si ga one noći kada je Nitobe ubijen.

– Učitelju, kako je Sekijei uspeo da preleti zid naše škole te noći? – upita Bret, a telom ga prođe jeza. – Znam da ninđe mogu mnogo toga što deluje neverovatno, ali ipak nisu nadljudi. Oni ne mogu da lete.

Jamaguči se nasmeši.

– Ne, Bret–san, oni nisu nadljudi. Sekijei je te noći koristio zmaja, koga je, verovatno, na drugom kraju držao njegov saučesnik. Zna se da su ninđe izrađivale takve zmajeve, a vetar je te noći bio povoljan, tako da nije imao mnogo problema da uzleti. Osim toga, specijalna odeća bi mu poslužila kao padobran kada bi se odvojio od zemlje.

– Sada mi je jasno – reče Bret.

– Video si ga još jednom prilikom.

– Još jednom?

– Da, Bret–san. Ali, tebi je taj slučaj bio veoma bolan, možda najbolniji od kako si došao ovamo.

– Nije valjda slučaj sa Takedom? – užasnuto upita Bret.

– Tako je.

– Kako je moguće da je i to bio Sekijei?

– Sekijei je čovek sa mnogo lica, Bret–san.

Bret se u mislima vrati nekoliko godina unazad, kada su se on i njegov najbolji prijatelj Takeda–san šetali ulicama obližnjeg sela. Bret se tog vremena sećao sa bolom u duši.

– U to nema nikakve sumnje? – upita Bret, još ne želeći da poveruje u ono što je čuo od Jamagučija.

– Nema ni najmanje sumnje. Sada znaš.

– Da sam znao.

– Da si znao, sigurno bi krenuo protiv tog protivnika, koji bi te, isto tako sigurno, ubio.

– Ali rekli ste da sam, možda, dobar kolikok i on.

– Sada jesi, ali onda nisi bio.

– Osećam da treba da odem i osvetim smrt svog najboljeg prijatelja – strasno reče Bret.

– Sada nije trenutak za to, Bret–san. Kada bude kucnuo čas, jednoga dana, susrešćeš »crnog čarobnjaka«, kako zovu Sekijeija, licem u lice. Kada do toga bude došlo, znaj da je on vredan protivnik. Ali, isto tako, trebalo bi da znaš da ti nisi ništa manje vredan.

»Jednoga dana ćeš se susresti sa »crnim čarobnjakom« licem u lice«.

– Aaaah! – zakrklja i viknu visoki čovek na kauču pa se uhvati za grudi.

Bret se u magnovenju prenu iz svojih prisećanja i u jednom skoku se nađe kraj, Kroketa.

– Šta vam je? – upitao je starca.

– Ah, taj bol! Moje srce! Oh, bože! – mrmrljao je Kroket i previjao se od bola.

Onda je, odjednom, prestao da se miče. Bret je pokušao da primeni nekoliko tehnika akupresure ne bi li oživeo srce, ali sve je bilo kasno. Kroket je bio mrtav.

Bret se uspravi, priđe vratima, pozva policajce i reče im da jave poručniku Rajtu da je Kroket mrtav.

– Do đavola, šta se to desilo noćas? – prosikta Rajt, sedajući za svoj sto. – I gde si, pobogu, bio jutros? Nikako nisam mogao da te nađem.

– Pre svega, tebe se ne tiče gde sam bio – mirno odvrati Bret. – Drugo, nisi mogao da me nađeš pošto ti nisam ostavio nikakvu poruku gde ću biti. Drugim rečima, nisam želeo da me bilo ko uznemirava.

– Lepo bogami. Preostala su još samo dva člana Komisije. Uskoro ni njih više neće biti, i ti ćeš ostati sâm.

– Slušaj, Bile – reče Bret, povisivši glas kako bi privukao Rajtovu pažnju. – Uopšte me nije briga šta ćeš ti da misliš o meni i mojoj lojalnosti. Trudim se koliko mogu. Bio sam umoran. San mi je bio potreban kako bih razbistrio mozak, iako nisam imao mnogo vremena. Ali spreman sam da nastavim. U slučaju da si to zaboravio, da nije bilo mene, ti i tvoji glupani bi se još vrteli ukrug tražeći čoveka koji ubija ljude na prirodan način. To je, moraš priznati, veoma teško, ako ne i nemoguće. Tvoji su ga ljudi saterali u ćošak u onom salonu za masažu, a on je ipak mirno izašao odande. Zbog svega toga, molio bih te da me ne gnjaviš. Bile.

Rajt nije bio navikao da neko s njim tako razgovara. Podigao je obrve, zabacio glavu i nasmešio se.

– U redu, u redu. Ne zameri mi što sam nervozan. Zaista ne znam odakle da počnem. Žao mi je.

– U redu je, Bile. Samo ne želim da zaboraviš kakvi su naši odnosi.

– Dobro – reče Rajt i odahnu. – Šta ćemo sada?

– Ne znam.

– Da li da nastavimo sa akcijom u salonima za masažu?

– Ne. Čini mi se da smo tu uprskali. On sada zna da smo mu postavili zamku. On je veoma lukav, ali ne verujem da će se izlagati nepotrebnom riziku.

– Znači, ostaje nam da čekamo? – razočarano upita Rajt.

– Na žalost, tako je. Imamo još tri mogućne mete, preostalu dvojicu iz Komisije i Vatanabea. Trebalo bi da uspostavimo direktnu vezu sa ekipama koje ih čuvaju i da budemo spremni za pokret u svakom trenutku. U međuvremenu, ja bih otišao do onog salona za masažu i porazgovarao sa nesuđenom žrtvom.

– Već smo razgovarali sa njom.

– Ja nisam.

Mlada orijentalka je ušla u spavaću sobu odevena u crnu prozirnu spavaćicu. Svetlo koje je dopiralo iz kupatila jasno je ocrtavalo njeno savršeno izvajano telo. Hodala je onako kako je čovek koji ju je posedovao želeo da hoda, dovoljno da zavrti glavu svakome ko bi je video. Noge su joj bile

duge, preplanule i glatke.

Večeras se posebno doterala za svog čoveka. Namirisala se njegovim omiljenim parfemom, očešljala kosu onako kako on voli. Imala je devetnaest godina i izgledala je tako. Međutim, kada je čovek doveo u svoju kuću, imala je osamnaest godina, a izgledala kao da joj je petnaest. Brzo je starila. Znala je da mora da se još više trudi. Večeras je uložila veliki trud.

Prigušila je svetlo i polako prišla krevetu. Kleknula je kraj kreveta i rekla maznim glasom:

– Zdravo, dušo.

Čovek u krevetu promrmlja nešto pa se okrete na drugu stranu. Devojka jednim potezom smače spavaćicu i leže u krevet kraj svog ljubavnika.

– Srce, šta je? Zašto si tako zabrinut u poslednje vreme?

Dejvid Vatanabe duboko udahnu vazduh, pa ga glasno ispusti.

– Draga, ovo nema nikakve veze s tobom.

– Da li je u pitanju druga žena.

Vatanabe se nasmeja.

– Kamo sreća! Na žalost, u pitanju je posao. Zato nemoj da se sekiraš, Teruko.

– Ali ipak se brinem. Volim te, Dejvide – reče Teruko i privi se uz Vatanabea. – I dobro te poznajem. Nikada ne misliš na posao kada smo u krevetu. Ne, u pitanju je nešto krupnije od posla.

– Baš si oštroumna. Ipak ti ne mogu reći šta me muči. Ionako će se sve to uskoro okončati. Uostalom, ti ne možeš tu ništa pomoći, pa zašto da oboje brinemo?

– Tu sam – reče devojka i zagrli ga.

– Znam – odvrati Vatanabe. – Ponekad mislim da te ne zaslužujem. Ti si nešto posebno, Teruko, veruj mi. Prilično dobro mogu da procenim čoveka prema pogledu, držanju, pokretima, boji glasa, izboru reči. Mogao bih da se nazovem stručnjakom za to. Eto, baš je juče izjutra bio neki tip u mojoj kancelariji sa policijom. Čini mi se da se zvao Bret, ili nešto slično. Sve vreme nije ni reči progovorio, ali je bilo nečega u njegovoj pojavi što ga je izdvajalo od ostalih. Tačno šta, ne znam, ali sam srećan što je na mojoj strani. Siguran sam da zna šta se dešava, i to mnogo više od policije.

– Šta hoćeš time da kažeš? – upita Teruko, pogledavši ga u oči.

– Tebi je zaista stalo do mene – zaključi Vatanabe i pomilova devojku po kosi.

Teruko pogleda Vatanabea i primeti kako mu u očima blistaju suze. Brzo je okrenula glavu, znajući da on ne bi želeo da ona vidi njegove suze.

– Hej, ja sam gladan. A ti?

Teruko nije bila gladna, ali je, svejedno, klimnula glavom i osmehnula se voljenom čoveku.

– Tražiću da nam pripreme nešto lako – reče Vatanabe. Htede da ustane, ali se okrete devojci. – Bože, koliko te volim, Teruko!

Zatim je pritisnuo jedno dugme na konzoli kraj kreveta i rekao:

– Edi, pripremite nešto hladnih narezaka, malo sira, paradajza i dve čaše belog vina.

Vatanabe pusti dugme, ne čekajući odgovor. Znao je da Edi dežura, spreman da u svako doba posluži svog gospodara. Kada ne bi bilo tako, Vatanabe ga ne bi kaznio, već bi mu jednostavno pokazao vrata.

– Požuri – reče mu Teruko.

Vatanabe joj se nasmeši. Ustao je, ogrnuo elegantan kućni mantil i pošao hodnikom iz sobe ka kuhinji. Edi je upravo završavao prirpemanje hrane. Vatanabe bi sam dolazio da uzme hranu pošto nije želeo da mu posluga ulazi u spavaću sobu, osim u izuzetnim slučajevima. A večeras je osećao da će mu ta mala šetnja prijati.

Vatanabe se vratio u sobu noseći poslužavnik. Pažljivo je nogom zatvorio vrata.

Teruko? – pozvao je kada je primetio da je nema na krevetu.

Odgovora nije bilo.

– Teruko? – ponovo je pozvao pošto je spustio poslužavnik na sredinu kreveta i skinuo mantil.

Odgovora nije bilo.

Vatanabea odjednom uhvati panika. Osećao je opasnost u vazduhu.

– Teruko! – uzviknuo je.

U tom se trenutku Teruko pojavi na vratima kupatila, ali nije bila sama. Vatanabe htede da ustane i pritekne devojci u pomoć, ali čovek u crnom iskrivi devojčinu ruku i ona vrisnu od bola.

– Ne mrdajte! – naredi čovek u crnom.

Vatanabe ostade da nemoćno sedi u krevetu. Čovek koji je držao Teruko imao je na glavi kukuljicu kroz koju su se mogle videti samo oči. Bile su to prastare oči, hladne i preteće, oči ubice.

– Priredićemo vam jednu malu priredbu, gospodine Vatanabea – reče nepoznati i gurnu nagu Teruko na pod.

– Ti, đubre! – povika Vatanabe i jurnu na uljeza, ali ovaj savi devojci prste i ona ponovo vrisnu.

– Kao što rekoh, vreme je za priredbu – ponovi nepoznati i uspravi prestravljenu Teruko. – Predstavi se!

Teruko je i dalje cvilela. Pogledala je Vatanabea, a užas u njenim očima ga probode kao nož.

– Ona s tim nema nikakve veze! – molio je Vatanabe. Vi tražite mene. Pustite je, molim vas! Pustite je!

– Rekao sam ti da se predstaviš – reče čovek u crnom, ne obazirući se na Vatanabeove reči.

Vatanabe više nije mogao da izdrži, već se ustremi na neznanca. Ovaj zgrabi devojku za kosu jednom rukom, a kažiprst druge ruke uperi devojci u stomak.

– Jedan korak napred, i devojka je mrtva! Kunem se!

Vatanabe se zaustavi u mestu i povika:

– Kučkin sine! Platićeš ti za ovo, pa makar to bilo poslednje što ću u životu uraditi!

– Malo ste se prevarili. Vi ste taj koji treba da plati. Odavno je trebalo da vratite dug.

Rekavši to, on se obrati devojci:

– Predstavi se. Maločas si sve dobro rekla. Govori!

– Ja... ja sam japanska kurva – promucala je kroz suze.

– Glasnije!

– Ja. ja...

Vatanabe oseti kako mu suze zamagljuju pogled. Najveća je ironija u svemu tome bila što jedina Teruko od svih žena sa kojima je živeo nije bila u pravom smislu reči.

– Glasnije!

– Ja sam japanska kurva – odmereno i jasno ponovi Teriko.

– Tako je već bolje. Ne bih želeo da se bogati i moćni Dejvid Vatanabne razočara. On nije navikao da sedi na najjeftinijim mestima. Počni sada. Sećam se?

Shvativši da drugog izlaza nema, Teruko ga je poslušala:

– Ja nemam časti. Ja spavam sa jednom svinjom.

– Ja nemam časti. Ja spavam sa jednom svinjom.

– Vaša dama nije baš tako fina ženska – reče čovek Vatanabeu.

Vatanabe ga nije više ni gledao. Kroz suze je netremice posmatrao Teriko. Tiho, samo za njeno uho, Vatanabe reče:

– Ona je jedna divna dama.

– Dobro, hajde onda da vidimo šta ta vaša divna dama ume kada joj se pruži prilika. Ovo što budete videli, gospodine Vatanabe, jeste sudbina onih koji okrenu leđa svom rodu. To je sudbina onih koji bi ubili i prodali i rod rođeni samo da zarade još jedan dolar. Sve što ste uradili biće vam vraćeno. Možda ne razumete simboliku, ali ću vam ja reći da ste vi ovo isto učinili Japanu.

Rekavši to neznanac raskopča pantalone i naže se ka devojci. Vatanabe nije znao šta pre da uradi. Da li da pokrije oči da ne gleda ponižen je koje je doživljavala njegova voljena ili da pokrije uši da ne sluša devojčine krike i jecaje.

– Ubiću vas zbog ovoga! – uspeo je da procedi.

– Nećete. Pokušajte da mi se približite i devojka će umreti pre nego što uspete da me udarite.

Vatanabe se ugrize za usne i steže pesnice u nemoćnom besu.

– Zašto? – povika Vatanabe, ne mogavši da suzdrži gnev koji ga je razdirao. – Zašto morate tako da mi se svetite? Ona vam ništa nažao nije učinila.

– Zašto? – ponovi čovek za njim. – Zato što je volite. Zato što vam ona nešto znači. Da dignem u vazduh neku vašu fabriku, vi biste izgradili novu. Da vam ukradem novac, ne bi vam ništa značilo; vi ga imate tako mnogo. Da vas udarim, ništa vam ne bi značila polomljena kost, zarasla bi. Ovo je nešto sasvim drugo. Ovo ćete pamtiti dok ste živi, baš kao što i japanski narod trpi nedaće koje ste vi prouzrokovali. Deo moje osvete je i u tome što ću vas oboje ostaviti u životu. Kada je pogledate u oči, užas koji ćete u njima videti progoniće vas do kraja života.

– Đubre! – uzviknu Vatanabe.

Čovek u crnom se odmače od devojke, zakopča pantalone i stade iznad nje. Potom se okrete Vatanabeu

i zagleda mu se u oči.

– Vidite, gospodine Vatanabe, vi ste đubre. Da niste učinili ono što jeste, ja danas ne bih bio ovde.

– Ko ste vi?

– O tome ćemo razgovarati drugi put.

– Drugi put! – povika Vatanabe. – Ne pomerio se s ovog mesta ako dozvolim da dođe do još jednog susreta. Vi ste gotovi!

– Ne, varate se. Ponovo ćemo videti – reče čovek i jednim potezom pokida žice interfona i telefona. – Do tada.

Nepoznati se lako nakloni i izađe iz sobe. Vatanabe potrča za njim ali kada je stigao do kraja hodnika, više nikoga nije video. Iako je žarko želeo da stigne tog čoveka i uhvati ga, misli su mu se stalno vraćale ka Teruko koja je, izmrcvarena, ponižena, unezverena, ostala na podu spavaće sobe kao odbačena igračka. Vratio joj se, uzeo joj glavu u krilo i pogladio je po kosi.

– Sve će biti u redu, dušo. Sve će biti u redu – govorio joj je, ali je znao da laže.

Kada je Bret otvorio vrata, zazvonilo je zvonce. Čovek za pultom je odložio novine i već se spremao da počne sa ponudama. Tada je prepoznao Breta.

– Da li je Linda tu? – upita Bret.

– Aha. Strašna je ženska, zar ne?

– Je li zauzeta?

– Trenutno nije. Hoćete da razgovarate sa njom?

– Aha.

– Sačekajte trenutak – reče čovek za pultom, ustade i nestade iza zavese. Minut kasnije, vratio se Bretu.

– Kaže da će razgovarati s vama. Ovuda molim. Prva vrata desno.

– Zdravo – reče Linda kada je Bret ušao.

– Kako si? – upita je Bret, primetivši da je malo povratila boju.

– Bolje – odvrati devojka i osmehnu se.

– Hteo bih da malo porazgovaramo o tipu koji je bio ovde sinoć.

– Pa sve sam rekla policiji. Možete da pročitate iz zapisnika.

– Tako je, ali, ponekad nije isto pročitati nešto i čuti priču svedoka.

Devojka se nasloni na zid, a šlic na njenoj haljini se malo razmače.

– Šta je u vezi sa tim na čoveka ostavilo najdublji utisak?

– To je bar lako. U pitanju su njegove oči.

– Šta je s njima?

– Jeza me je hvatala od njih. Bile su kao mrtve. Smešno će vam izgledati, ali imala sam utisak kao da gledam u oči neke životinje. Da li ste ikada pogledali neku životinju u oči? Životinje mogu da budu umiljate i drage, ali ako ih pogledate kada zure u vas, koža da vam se naježi. Shvatate šta hoću da kažem?

– Čini mi se da shvatam. Ima li još nešto?

Devojka se zamisli za trenutak pa reče:

– Zapanjilo me je kako se tip brzo promenio kada je policija zakucala na

vrata. Do tog trenutka je bio siguran u sebe, naređivao mi je šta da radim, a onda je odjednom postao manji od makovog zrna. Bilo je isuviše uverljivo da bi se radilo o običnoj gumi. Izgledalo mi je kao da je on stvarno postao druga osoba. Međutim, tu mi je nešto bilo čudno. Iako je u trenutku postao pravi mekušac, imala sam utisak da i dalje ima potpunu kontrolu nad situacijom. Znate, bio je to čudan osećaj.

– Da, znam.

– I kada je napao one policajce u hodniku, opet je došlo do potpune transformacije ličnosti. Nikada nešto slično nisam videla. Nešto kao doktor Džekil i mister Hajd, samo vremenski mnogo brže. Nisam sigurna da vam ovo uopšte koristi...

– Zaista mi koristi.

– Ah, da. Ima još nešto... ali nisam sigurna da li sam u pravu. Može biti da sam ja to sve posle izmislila. Znam da ne bi trebalo pružiti ubici mogućnost da se sumnja u njegovu krivicu, ali vam ipak to moram reći. Sećate se da sam rekla kako me je pitao da li sam čistokrvna Japanka, šta osećam prema Japanu i da li sam verna toj zemlji?

– Da.

– Imala sam utisak da bi me ostavio na miru i da me ne bi povredio da sam mu pružila zadovoljavajuće odgovore. Zar to nije čudno?

– On nije uvek imao takav osećaj za pravdu – reče Bret tiho, kao da govori za sebe.

– Poznajete li ga?

– Ne.

U tom trenutku neko pokuca na vrata, a onda se pojavi glava upravnika.

– Imaš mušteriju, srce.

Devojka upitno pogleda Breta.

– To bi bilo sve što sam hteo da čujem. Puno si mi pomogla.

– Samo izvolite – reče devojka i provokativno se osmehnu.

– Mogu li da ostanem ovde nekoliko trenutaka? – upita Bret upravnika. – Možda ću primetiti nešto što nam je prethodne noći promaklo.

– Naravno. Nema problema – reče ovaj i zatvori vrat kada je devojka izašla.

Kada se našao sam u polutamnoj sobi, Bret je zatvorio oči i počeo da se priseća.

»On nije uvek imao takav osećaj za pravdu.«

Glava peta

– Nemamo uvek priliku da dođemo u selo, Bret-san. Šta bi želeo da radimo?

– Već mi je dobro što sam promenio okolinu. Bilo šta da predložiš, složiću se.

Dvojica mladića su šetali kaldrmisanim ulicama primorskog mesta Šinto, tridesetak kilometara udaljenog od centra za obuku ninđi. Bret i Takeda su se tokom godina sprijateljili i postali najbolji prijatelji. Obojica su došli u centar u približno isto vreme. I jedan i drugi su se bližili tridesetoj godini i obojicu je Jamaguči uveo u tajne ninđi.

Stroga disciplina, koja je, inače, bila

prisutna u njihovom svakodnevnom životu, bila je odbačena i svako je mogao da se opusti i lepo provede.

– Reći ću ti šta bih ja voleo da uradim – reče Takeda.

– Da? – upita Bret i nasmeši se.

– Hteo bih da popijem nešto.

Bret se osvrte oko sebe i, šeretski se osmehujući, pokaza na rezervoar za kišnicu.

– Imaš sreće. Eno tamo ima vode.

– Možda tvoju žeđ može da zadovolji kišnica – kroz smeh reče Takeda. – Ali što se mene tiče, ja sam radije za malo toplog sakija.

– Aha. Odstupaš od obuke? – reče Bret i ponovo se nasmeja.

– Tako je. Hoćeš li mi se pridružiti, ili ću sam da zgrešim?

– Za šta služe prijatelji? – reče Bret, pljesnu svog prijatelja po leđima i povede ga ka najbližem lokalu.

Kada su ušli, zauzeli su mesto u uglu, najdalje od ulaznih vrata. Bilo je kasno po podne i ljudi su tek bili počeli da dolaze. Bilo je sedmoro ljudi, dve žene i pet muškaraca, u baru kada je kelnerica donela Bretu i Takedi treću turu sakija.

– Šta ćeš da radiš kada odeš iz centra za obuku? – upita Bret.
Moj ujak već ima mesto za mene u svojoj kompaniji.

– Kakvoj kompaniji?

– Teško je to objasniti, ali se može opisati kao privatna organizacija CIA.

– Pričaj mi o tome.

– Takve kompanije nisu neobične u današnjem svetu. Mnoge velike korporacije u svetu imaju svoje službe za prikupljanje informacija.

– Da li tvoj ujak zna da si ninđa?

– Moj je ujak uticao na to da postanem ninđa. Naša veština infiltracije, na primer, daleko je iznad svega što se o tome uči u svetu.

– Šta bi ti učinio kada bi ti poslodavac naredio da ubiješ nekoga?

Takeda je ćutao nekoliko trenutaka. Onda je rekao:

– To ti je dobro pitanje, Bret-san. Odgovoriću ti, ali ćeš i ti isto učiniti. Važi?

– Važi.

– Kao ninđa, naučio sam da je čast najverovatnije najvažnija stvar koju čovek može da poseduje. Čovek ne može da ponese sa sobom u grob svoj mač, svoju ženu, decu, bogatstvo. Stvar koja je bitna uopšte i nije stvar, već časni i nečasni postupci u njegovom životu.

– I smrt mora biti časna. Jer, ako bi čovek proživeo častan život, a umro nečasnom smrću, to bi bilo isto kao kada jedan ribar lovi ribu od zore do mraka i uhvati mnogo lepe velike ribe. U trenutku kada se sprema da pođe kući i odnese ulov ženi i deci, on se saplete i ispusti svu ribu u more.

– Nego, sigurno ti je dosadilo ovo moje filozofiranje. Mora da mi je saki razvezao jezik.

– Ne verujem. Razumeo sam te potpuno.

– Kada bi trebalo da ubijem jednog nečasnog čoveka, čoveka koji je naneo zlo mom poslodavcu, onda bih se osetio pozvanim da izravnjam račune. Ali, pružio bih toj osobi priliku da umre

časnom smrću. Prvo bih to uradio. Ali ako se ne odluči za to, svakako ću ga ubiti. Ponekad me to veoma brine.

– Šta te to brine, Takeda-san?

– Brine me što je u svetu sve manje časti. Brine me što je sve manje poštovanja drugih. Izgleda mi kao da su bogove iz prošlosti zamenili bogovi novca i materijalnih dobara.

Bret ne reče ništa, već samo klimnu glavom.

– Ali, prijatelju moj, sada je na tebe red da odgovoriš na isto pitanje. Rekao si da ćeš to uraditi ako ja prvi tebi kažem. Da li bi ubio nekoga ako bi ti tvoj poslodavac to naredio?

– Pre svega – reče Bret – ja neću raditi ni za koga, osim za samog sebe. Odgovoriću ti, svejedno. Verujem da čovek sam mora da izgradi osećaj za ono što je ispravno i za ono što nije, šta je časno, šta ne. Društvo ima zakona za koje većina ljudi smatra da predstavljaju najviši kriterijum za dobro i zlo, ali svaki čovek koji misli svojom glavom shvata da su ti zakoni proizvoljni, pošto se razlikuju od društva do društva. Kada su mi roditelji i žena ubijeni pre nekoliko godina, to je bila prekretnica u mom životu. Mnogo sam naučio. Pre toga sam bio zaista miroljubiva osoba. Čak i kada se prvobitni gnev stišao, bio sam spreman da prihvatim časnu pravdu. Međutim, nije ispalo tako. Počinioci zločina su sve priznali, ali je to priznanje izbačeno iz suda zbog neke pravne začkoljice, pa su ih oslobodili. Svi su znali da su krivi, ali se zakon u našem društvu može interpretirati i na način kojim se takvim ljudima dopušta da počine zlodelo, da to i priznaju, a da ne budu kažnjeni. I tek sam se tada izvukao iz svoje ljušture. Bilo je očigledno da su takvi sistemi proizvoljni i da nemaju poslednju reč. Ono što mi je tada bilo važno, a i sada je, bilo je da ostanem veran svom shvatanju časti i ispravnosti. Na kraju, to je sve što čovek i može da učini. Bio sam suočen sa dilemom da li da budem veran zakonima društva, za koje sam verovao da su pogrešni, ili svom zakonu, za koji je društvo smatralo da nije u redu. Jedino što sam mogao da uradim a da mi bude mirna savest bilo je da ostanem dosledan svojim uverenjima. Pošto je bol koji sam osećao počeo polako da biva podnošljiv, osvrnuo bih se oko sebe i primetio da ima mnogo nepravde u svetu. Nisam mogao da ispravim svaku nepravdu, ali sam ipak mogao da doprinesem da ih bude manje. I zato, moj bi odgovor bio potvrdan. Mogao bih da ubijem čoveka ukoliko bih smatrao da je to časno. Posebno ako bi taj čovek neizazvan naneo veliku nepravdu nekome.

Takeda je ispio ostatak sakija, dosuo nekoliko preostalih kapljica iz većeg suda pa rekao:

– To je lepo smišljen odgovor, Bret-san.

Bret samo klimnu glavom i nasmeši se svom prijatelju.

– Nemoj da izgubimo vezu jedan sa drugim. Kada budemo napustili centar, svako će otići na svoju stranu. Trebalo bi da budemo u vezi. Važi? – upita Takeda i pruži Bretu ruku preko

stola.

– Važi – reče Bret, i on pruži ruku, pa se njih dvojica rukovaše da učvrste dogovor.

– Mora da se i ljudi u vojsci ovako osećaju, znaš, drugovi po oružju.

– Sigurno.

– Nema više sakija, a ne čeka mi se na kelnericu. Odmah se vraćam – reče Takeda, ustade i pođe prema baru.

– Ti, kurvo! – vikao je jedan belac u blizini bara i udarao kelnericu koja je izgledala kao da ima blizu pedeset godina.

– Ne! Ne! – vikala je žena. – Znala sam da si ti! Znala sam da si ti! Kunem se!

– Propalice jedna! Nisi znala o kome se radi. Znala si samo da sam ja muškarac.

– Nemoj da me povrediš molim te! Preklinjem te! – kroz suze je govorila žena.

– Muka mi je od tebe, ženo! Evo ti, na! – reče nasilnik i udari je nogom u stomak. – Toliko ti je stalo da zadovoljiš sve muškarce, neka sada vide šta propuštaju!

Rekavši to, nepoznati zgrabi ženinu bluzu i pokida je, otkrivajući joj grudi. Žena se skljokala na kolena. Klečala je tako, plačući i pokrivajući grudi rukama.

– Dosta! – reče Takeda i pođe da pomogne ženi.

– Vi se u ovo ne mešajte! – reče mu čovek. – Zažalićete!

– Već mi je žao što se nisam na vreme umešao da poštedim ovu jadnu ženu poniženja – galantno reče Takeda.

Bret ustade od stola i priđe svom prijatelju.

– Moraćete i mene da uzmete u obzir – reče Bret, sada već rame uz rame sa svojim prijateljem.

– Gospodo, grešite. Vrlo grešite – reče im čovek.

Dok je govorio, prošao je prstima kroz kosu, onda rukom dotakao usne. Kada je Bret primetio sićušnu otrovnu strelicu, već je bilo kasno.

Čovek pogodi strelicom Breta u vrat. Bret se zakašlja, pokuša da izvuče minijaturni projektil, baci, ali više nije mogao da se kreće. Pao je paralisan na pod. Mogao je da vidi i čuje, ali ni prstom nije mogao da makne.

Takeda je napao nepoznatog odgurnuvši ženu u stranu, da je ne bi povredili. Nepoznati je lako odbio napad i odbacio je Takedu takvom silinom da je ovaj pao preko jednog drvenog stola.

Obojica su onda izvukli svoje mačeve i počeli da kruže jedan oko drugog. Takeda je prvi krenuo. Nepoznati je bez muke izbegao udarac i sam zamahnuo mačem. Udarac je pogodio Takedu u zglob, i šaka mu je odsečena.

Krvi je sada bilo posvuda. Ona je kapala i na nepomičnog Breta. Bret je opet pokušao da ustane, ali uzaludno.

Oslabljeni Takeda pokuša da se dovuče do svog mača i uzme ga u nepovređenu ruku. Međutim, kada je rukom hteo da ga dohvati, stopalo njegovog protivnika je bilo na maču. Nez-

nančev mač još jednom fijuknu kroz vazduh i odseče Takedinu drugu ruku. Bretov prijatelj se srušio u lokvu sopstvene krvi koja je bivala sve veća i veća. Bret je užasnut gledao šta se dešava i mrzeo je samog sebe što je dopustio da ga nepoznati prevari. Ovako je nemoćno morao da gleda kako mu ovaj na njegove oči kasapi prijatelja.

Čovek nogom prevrte Takedu na leđa i svojim blistavim, krvavim mačem raspori mu stomak. Bret zatvori oči. Već je isuviše video, i ta će ga slika proganjati celog života. Ipak, nije se usuđivao da podigne kapke i ponovo spazi užas pred svojim očima. Njegova poslednja svesna misao pre nego što je izgubio svest bila je da neće osetiti nikakav bol kada nepoznati ubica zamahne i na njega svojim mačem.

Glava šesta

Kada se probudio, prvo što je video bile su blage oči učitelja Jamagučija.

– Kako se osećaš? – upitao ga je učitelj.

Bretove se oči ispuniše suzama kada se setio užasnih okolnosti pod kojima je ubijen njegov prijatelj Takeda. Prineo je ruku licu i počeo da masira slepoočnice. Kako je to učinio, shvatio je da ponovo može da se pokreće.

– Ko je ubica? – upitao je Bret.

– Ne znam, Bret-san – reče Jamaguči.

Međutim, to je bila laž. Jamaguči je znao ko je ubica, ali nije hteo da mu kaže. Jednoga dana, kada Bret bude spreman, da. Ali ne sada.

– Zašto me je ostavio u životu?

– Ne znam, Bret-san. Kako je izgledao Takeda, a i lokal pošto je ubica pobegao, ti si srećan što si pošteđen.

– Kako sam se vratio u centar?

– Jedan seljanin je prepoznao mačeve koje ste nosili ti i Takeda, oznake na njima, pa je znao odakle dolazite. Poslali su glasnika sa vestima, te smo ja i još nekolicina došli po tebe i Takedu.

– Pustio me je da gledam. Nije me ubio, već me je prisilio da gledam. Skoro da poželim da me je ubio, ali zažaliće što me je ostavio u životu – reče Bret, stišćući zube. – Osvetiću smrt svog prijatelja. Kunem se! – reče Bret kroz suze. – Kunem se!

Neko je pokucao na vrata i otvorio ih. Bret se hitro okrete, spreman za akciju.

– Poručnik Bret? – pozva ga upravnik salona za masažu, provirujući kroz vrata.

– Da?

– Zovu vas na telefon. Neki poručnik Rajt.

Bret ustade i pođe za njim do telefona na pultu.

– Bret ovde.

– Treba da se nađemo u zgradi Vatanabe Park Tauers. Odmah. Reći ću na recepciji da vas odmah odvedu gore.

– Neka nevolja?

– I te kakva!

– Polazim – reče Bret i spusti slušalicu.

Čim je stigao u zgradu, straža ga je sprovela do poslednjeg sprata, gde se nalazila Vatanabeova privatna rezidencija. Tu ga je sačekao Haskel.

– Pođite sa mnom – rekao je Bretu kada je ovaj izašao iz lifta.

Pošli su jednim hodnikom koji je, opet, vodio u drugi, da bi, na kraju, prošavši gotovo ceo lavirint koji je Vatanabe nazvao domom, stigli do prostorije u kojoj se nalazila Vatanabeova spavaća soba.

Rajt je spazio Breta onog trenutka kada ga je Haskel uveo u sobu. Ustao je iz fotelje naspram Vatanabea, koji je još bio u kućnom mantilu.

Bret im priđe, i Rajt mu ukratko ispriča šta se desilo. U pozadini su se čuli jecaji mlade Japanke, koju su baš u tom momentu izvodile iz kupatila dve bolničarke i koju su odvele iz sobe pošto je Vatanabe poljubio u čelo.

– Hoću da vidim glavu tog prokletnika – reče Vatanabe pošto se vratio i seo u fotelju naspram Rajta.

– Nisam baš siguran da ćemo uspeti da uhvatimo tog tipa – primeti Rajt.

– Do đavola, šta to treba da znači?

– Šta vi mislite da treba da znači? – umeša se Bret.

Vatanabe hladno pogleda Breta i upita Rajta:

– Ko je ovaj čovek?

– Pomaže nam u ovom slučaju. Dobar čovek.

– To sam i mislio. Vi nećete da mi kažete.

– Ako vam to smeta, ja mogu i da odem – reče Bret, blefirajući bogataša.

– Ne, ne! – hitro se usprotivi Vatanabe. – Vi ste, verovatno, jedini od svih nas koji zna šta se dešava. Video sam vas juče u svojoj kancelariji. Znao sam još onda da niste policajac. Kakvi su mi izgledi?

– Ne baš dobri – iskreno reče Bret. – Kako ja to vidim, preostale su još tri osobe. Dva člana Komisije i vi. Zbog pitanja simetrije i zato što sigurno želi da se još malo preznojavate, vi ćete biti poslednja žrtva.

– Znate li ko je taj čovek? – upita ga Vatanabe.

– Znam da je ninđa – reče Bret.

Ova reč kao da je ošamarila Vatanabea, iako je izgledalo kao da ju je očekivao.

– Pretpostavljao sam da je tako.

– Što se tiče njegovog identiteta, ponešto već nagađam, ali to vama neće pomoći. Zašto se okomio na vas, to ja ne mogu da odgovorim. Možda postoje samo dve ili tri osobe koje to znaju. Sam ninđa, osoba koja ga je unajmila i vi.

– Očigledno je da to ima veze sa mojim poslovima sa Komisijom – reče Vatanabe, ustade, uze cigaretu, zapali je i ponovo sede. – Više od godinu dana nisam pušio. Čuvam jednu kutiju kako bi me podsećala na moju čvrstu volju.

– Ali ima i nešto više od vaših poslova sa Komisijom, zar ne? – upita

Bret.

Pitanje je dirnulo Vatanabea u bolnu tačku, ali se nije dao lako pregaziti.

– Nisam siguran da znam o čemu govorite.

– A ja sam siguran da znate. Razgovarao sam sa Kroketom neposredno pred njegovu smrt.

Vatanabe samo što nije počeo da negira, ali se predomislio i rekao:

– Pa šta? Napravio sam jedan poslovni sporazum koji se ne razlikuje mnogo od sporazuma koje sklapaju velike korporacije gotovo svakodnevno.

– Vidite, ja mislim da je to samo deo priče – reče Bret. – Kroket mi je kazao da ima još nešto, nešto što ni jedan član Komisije ne sme da kaže. Verujem da je u pitanju nešto mnogo ozbiljnije od običnog podmićivanja Komisije.

– Sada sam potpuno siguran da ne znam o čemu pričate.

– Siguran sam da znate, ali isto tako sam siguran da neću uspeti da od vas saznam šta krijete. Uostalom, to je vaš pogreb – reče Bret.

– Nadajmo se da nije – odvrati Vatanabe, kome je bilo neugodno. – I na čemu smo, onda?

– Pa, ne znam – reče Rajt. – Onolika neprekidna straža nije mnogo pomogla članovima Komisije. Tip je prošao pored vašeg savršenog obezbeđenja bez po muke. A tu su bili i moji ljudi. Taj čovek kao da može da stigne gde god mu se prohte.

– Vi ste mi potrebni – reče Vatanabe Bretu. – Novac nije problem. Želim da budete kraj mene neprestano, sve dok se ovo ne okonča.

– Vi meni niste potrebni – reče Bret. – U slučaju da me niste razumeli, ja ne radim ni za koga. Slobodan sam umetnik.

– Obogatili biste se. Pomozite mi sada, i tražite što god želite. Čujte, očajan sam.

– I trebalo bi da budete, ali nekako ne mogu da vas sažaljevam.

– Ljudi su uvek ljubomorni na velike bogataše – reče Vatanabe.

– Nije u tome stvar. Bogati ljudi, zaista bogati ljudi, nisu nikakva novost za mene. U pitanju je nešto drugo. Vi znate da je tako. Ja znam da je tako. I zato, ne igrajmo se.

– Ovo nije igra – reče Vatanabe uzbuđeno. – U pitanju je moj život, zaboga! Pomozite mi!

– Uradiću onoliko koliko mogu, i to je istina. Pokušaću da sprečim tog čoveka da vas ubije, ali ne zato što mi je stalo do vašeg života.

– Zašto onda?

– Ima jedan drugi razlog – reče Bret i pogleda nervoznog Vatanabea pravo u oči, stavljajući mu do znanja da je to jedini odgovor koji će dobiti.

– Dobro – reče Rajt i ustade. – Verujem da više ništa ne možemo da uradimo u ovom trenutku, kao i da se napadač noćas neće vraćati. Moji su ljudi na krovu, reflektori osvetljavaju sve četiri strane zgrade, po četvorica su na svakom ulazu a čitava armija u predvorju. Preporučujem vam da ostanete u svom stanu ovih nekoliko dana.

Vatanabe klimnu glavom i okrete se ka ogromnom prozoru sa koga se pružao veličanstven pogled na grad.

– Hajdemo – reče Rajt Bretu. – I Bandi je dobio kartu.

– Gospodine Bandi, ja sam poručnik Bret.

– Da, rekli su mi da vas očekujem. Izvolite sedite, raskomotite se.

Bret zatvori vrata i nađe se u luksuzno opremljenoj dnevnoj sobi Bandijevog stana.

– Nije loše, zar ne? – reče Bandi, pokušavajući da zapodene razgovor.

– Aha – potvrdi Bret i spusti se na poveći kauč. – Kako se držite?

Bandi je imao nešto preko sedamdeset godina, bio je visok, vitak, preplanuo. Kosa mu je bila gusta i seda.

– Valjda sam dobro, ne znam. Istini za volju, plašim se.

– To je sasvim razumljivo.

– Ponekad pomislim kako smo bili obeleženi da umremo. Kao da nas je neka nevidljiva ruka dotakla kad se nismo nadali...

– Šta? Šta ste rekli? – trže se Bret.

– Rekao sam kao da nas je neka nevidljiva ruka dotakla kad se nismo nadali.

– Do đavola! – uzviknu Bret. – Da li su u jednom trenutku svi članovi Komisije bili zajedno, pre nego što je ovo počelo da se dešava?

– Čekajte.. Da, tako je. Prve večeri po dolasku, priređen je bio banket u »Savoju«. Baš lepo mesto. ...

– Recite mi – prekide ga Bret. – Da li je neko od posluge koja vas je služila bio orijentalac?

– Ne mogu da se setim.

– Razmislite! – naredi mu Bret. – Ovo je veoma važno.

Starac je ćutao jedno vreme, pokušavajući da se seti.

– Verujem da je bio jedan orijentalac – rekao je najzad. – Jedan prilično neupadljiv čovek. Uopšte nije štrčao u gomili, ako ste na to mislili.

– Naravno da nije. On bi se bolje stopio sa okolinom nego ijedan kameleon.

Bret naglo ustade i stade kraj Bandija.

– Brzo, lezite na pod! – opet naredi Bret.

– Šta?

– Uradite kako vam kažem. Odmah! Pokušavam da vam spasem život. Ako ne legnete, možda će biti suviše kasno. Možda i jeste već kasno. Do đavola, čoveče, lezite već jednom!

Bret je uspeo da primora Bandija da legne. Odmah poče da primenjuje tehniku akupresure, koju je naučio dok je bio Jamagučijev đak. Masirao je predeo oko srca i Bandijeve slepoočnice približno petnaest minuta. Nekoliko minuta Bandi je bio bez svesti.

Kada je Bret ponovo počeo da masira predeo oko srca, Bandi je dobio grčeve. Bret je hitro primenio neophodnu prvu pomoć, a onda se vratio akupresuri. Za nekih tridesetak minuta, sve je bilo gotovo.

– Još mi nije jasno šta se dešava – reče Bil Rajt Bretu dok su se vozili liftom u hotelu »Golden Gejt«.

– Sve ću ti objasniti kada se pobri-

nem i za poslednjeg člana Komisije, Keringtona. Slušaj, dok ja budem s njim, ti pokušaj da saznaš ko je dostavio hranu za taj banket i gledaj da nabaviš spisak svih koji su služili te večeri. Vidi da li su, možda, imali neku zamenu za to veče, posebno da li je ta zamena bio neki orijentalac.

– Ninđa?

– Samo se potrudi da sve to saznaš. Posle ćemo slagati mozaik – reče Bret. U tom trenutku se otvoriše vrata lifta i njih dvojica požuriše ka Keringtonovoj sobi. Rajt je telefonirao ranije, tako da su svi očekivali njihov dolazak.

– Tamo – reče jedan policajac u uniformi, pokazujući glavom ka spavaćoj sobi.

Bret uđe u spavaću sobu, reče svim prisutnima da izađu i uze kontrolu u svoje ruke.

– Lezite i opustite se, gospodine Keringtone.

– Ko ste vi?

– Ja pokušavam da vam pomognem. Prvo ću primeniti tehniku akupresure da se opustite. Nemojte mi se odupirati.

– Ali...

– Razgovarali ste sa poručnikom Rajtom, zar ne?

– Da.

– I on vam je rekao da uradite tačno ono što vam budem kazao?

– Tako je.

– U redu. Zato, nemojte da se sada preganjamo. Spasiću vam život, ali vi mi morate pomoći.

– Ali ja nisam dobio nikakvu poruku.

– Nema veze. Neko vas je gađao pre nedelju dana, i metak samo što nije stigao do svog cilja.

– Ne razumem.

– I nećete nikada razumeti ako nastavite da pričate.

Čovek zatvori oči i duboko udahnu vazduh, kao neko ko se sprema da skoči sa visoke zgrade.

– U redu – rekao je najzad.

– Odlično. Opustite se sada.

Bret poče da mu masira slepoočnice. Primenio je sličnu tehniku koju je primenio i na Bandiju, pa su i rezultati bili gotovo isti. Posle nekih dvadesetak minuta masaže, Kerington je dobio grčeve, ali ne tako jake kao u Bandijevom slučaju. Posle pola sata, Bret je izašao iz Keringtonove sobe i našao se u sobi prepunoj policajaca.

– Sve će biti u redu – rekao je Rajtu kada mu je prišao, – ali ga ipak prebacite u bolnicu na pregled.

– U redu! – gotovo razdragano reče Rajt i pljesnu Breta po ramenu.

Rajt dade znak Haskelu da telefonira i pokrene odgovarajuće mehanizme. Rajt priđe još bliže Bretu i šapnu mu:

– Uspeo si, drugar. Zaista si uspeo!

Bret ga umorno pogleda i reče:

– Nije još sve gotovo, Bile. Nismo još van opasnosti.

Glava sedma

Telefon je zazvonio baš kada su Bret i Rajt ulazili u Rajtovu kancelariju. Bret zatvori vrata, a Rajt podiže slušа-

licu.

– Rajt ovde. Aha, aha. Do đavola! A ime? Hvala – reče Rajt na kraju i nasmeja se kada je spustio slušalicu.

– Pun pogodak, Brete. Javio se vlasnik agencije za pružanje kelnerskih usluga Segal. Jedan od njegovih stalnih ljudi se iznenada razboleo, pa je poslao svoju zamenu, nekog orijentalca, Edvarda Tojotu. Ha, ha! Nema svrhe ni da ga tražimo.

– Nema.

– Dobro. A sada mi sve ispričaj.

– Izgleda da je ninđa, ili Edvard Tojota za gospodina Segala, bio jedan od kelnera na banketu koji je priređen u čast članova Komisije prve večeri po njihovom dolasku u grad. Na tom banketu ninđa je imao pristup svakom članu Komisije. Gotovo sam siguran da je na svakog spustio »dodir smrti«.

– »Dodir smrti«? Pa to mi zvuči kao naslov nekog filma sa Brusom Lijem – primeti Rajt i nasmeši se.

– Nemoj da se smeješ. Ono što se tom prilikom dešava je obrnuti postupak od akupunkture i akupresure. Ako poznaje ove tehnike, čovek može da otkloni blokade energije i da ponovo uspostavi slobodan protok energije kroz razne organe u telu. Ako se te blokade ne otklone, postepeno dolazi do oboljenja datog organa. Elem, ninđa je stvorio bolokade energije, koje se ponekad javljaju i kao ugrušci krvi, tako što je svakog člana Komisije lako dotakao na određenom mestu. I tako su, po redu kako su bili »dodirivani«, jedan po jedan i umirali, navodno prirodnom smrću. Tako nešto može da izvede samo najveštiji ninđa, i sada mi je jasno da imamo posla sa takvim čovekom.

– To je neverovatno! Nisam siguran da mogu da poverujem u to. Ali šta ćemo sa Vatanabeom?

– Mogao bih i sa njim slično da postupim – ponudi Bret.

– Ne možeš. Vatanabe nije prisustvovao tom banketu. Ne znam šta ćemo dalje.

– Šta ćemo? Ne znam ni ja. U međuvremenu, neka stalno bude okružen stražom. Postavi i stražare kod Bandija i Keringtona. Imamo nekoliko časova prednosti, ali ninđa će vrlo brzo saznati šta sam uradio. Otići ću kod Vatanabea malo kasnije. Prvo bih hteo do bolnice, da malo popričam sa Bandijem. Ti budi sa Vatanabeom dok ja ne dođem.

– Važi. Kada da te očekujem?

– Kad me vidiš.

Bolničarka je odvela Breta do sobe u kojoj je ležao Bandi. Bandi se prenu kada je čuo da se vrata otvaraju, ali izraz straha na njegovom licu pretvori se u izraz zahvalne dobrodošlice kada je ugledao Breta.

– Kako se osećate?

– Odlično, zahvaljujući vama. Uđite i sedite, molim vas.

Bret se zahvali i sede.

– Hteo bih da vam postavim nekoliko pitanja i želeo bih da dobijem poštene odgovore. Smatram da na to imam pravo.

– U pravu ste – ozbiljno odvrati Bandi.

– Kroket mi je ispričao sve o poslo-

vima koje ste imali sa Vatanabeom. Rekao je da ima još nešto pored toga i da to nešto ne sme da mi saopšti. Pošto je on znao za to nešto, pretpostavio sam da svi članovi Komisije to znaju. Hoću da mi vi kažete šta je to u pitanju.

Bandi duboko udahnu vazduh i okrenu glavu.

– Stidim se i da pričam o tome.

– Sada se stideti, posle toliko godina, nije na svom mestu, Bandi. Na to je trebalo da mislite mnogo ranije.

– U pravu ste. Ali vi ste došli da čujete nešto drugo. Dejvid Vatanabe nam se obratio sa jednim predlogom, kako ste već čuli. Njegova kompanija je imala jedan izum koji je predstavljao ključ našeg ugovora. Kada su sva dokumenta bila izrađena, a naš tajni posao priveden kraju, Vatanabe nam je izložio jedan problem. Njegov partner, stvarni vlasnik patenta, nije hteo da pristane na Vatanabeove mahinacije i davanje mita. Mi smo već bili tako daleko otišli da povratka više nije bilo. Trebalo je da štampa narednog dana objavi da je Vatanabeovoj firmi dodeljen taj ugovor. To nam je stvaralo veliki problem, a nismo znali kako da ga rešimo. Najednom se Vatanabeovo ponašanje promenilo i on je rekao da zna kako će ga rešiti.

– Sledećeg jutra smo saznali da je Vatanabeov ortak poginuo u saobraćajnoj nesreći te noći, i da je jedini zakoniti vlasnik patenta Vatanabe.

– Niko ga nikada nije pitao ono što je svima bilo očigledno. Mi smo, jednostavno, zažmurili i nismo hteli da znamo da je počinjeno ubistvo. Da sam bio čovek onda, danas bi jedan pošten čovek bio živ i uživao plodove svoga rada. Ovako, ubica se uspeo do samog vrha preko leša svog partnera.

Bret ne reče ništa. Hteo je da »svari« tu informaciju.

– Ipak, ima tu nešto čudno – pričao je Bandi dalje. – Keringtonu i meni se čitava stvar smučila, u stvari smučili smo se sami sebi, pa nismo hteli da imamo nikakvog udela u daljim transakcijama sa Vatanabeom. Do dana današnjeg nismo primili ni jedan cent od njega. I baš da nas dvojica budemo pošteđeni smrti!

– Hvala vam što ste mi ovo sve rekli – reče Bret ustajući.

Reflektori su obasjavali sva četiri staklena zida zgrade »Vatanabe Park Tauers«, kao što je nekada bilo u Holivudu za vreme svečane premijere nekog filma.

Tridesetak policajaca se šetalo oko luksuzne stambene i poslovne zgrade. Drugih dvadeset policajaca i Vatanabeovo privatno obezbeđenje čuvali su stražu unutra.

Zgrada je imala dvadeset spratova. Reflektori su osvetljavali poslednji sprat. Niko ne bi ni mogao da se uzvere uz njene zidove pošto su bili od stakla i čelika.

Neki stari pijanica prođe pored policajaca koji su rasterivali gomilu posmatrača ispred zgrade. Imali su sve više problema sa radoznalcima.

Narednik Erikson je upravo hteo da telefonira i zatraži još policajaca, kada

je čuo neko komešanje napolju. Kada je stigao na lice mesta, nekoliko ljudi je pokušavalo da ugasi vatru koja je sukljala iz kante za smeće.

– Šta se to dešava? Ko je zapalio vatru?

– Ne znam, gospodine – javi se mladi policajac Eriksonu. – Neko reče da je jedan stari pijanac bacio opušak od cigarete u kantu.

– Gde je sada?

– Ne znam, gospodine. Nestao je u masi.

– Kad smo već kod mase, lezi na sirenu i pozovi još ljudi da nam pomognu, gubimo kontrolu nad gomilom.

– U redu, gospodine – reče mladi policajac i pođe da izvrši naređenje.

Glava osma

Stari pijanac je video kako se gomila skuplja oko kante za smeće. Brzo je skinuo navlake sa cipela i otkrio, pri vrhovima prstiju, specijalne sisaljke za penjanje uz glatke površine. U roku od nekoliko trenutaka, stari pijanica je postao čovek-pauk koji se, uz pomoć specijalnih cipela i sličnih naprava na rukama, već peo uz glatke zidove Vatanabeove zgrade. Stigao je do trećeg sprata, zaustavio se na ispustu i jednim pokretom ruke izvadio iz džepa spravu za sečenje stakla.

Svega tri minuta je prošlo od početka njegovog uspona pa do ulaska u jednu prostoriju na trećem spratu. Ninđa skide svoj kaput i sisaljke sa cipela, i ostade u policijskoj uniformi. Iz dubokog džepa svog kaputa izvadio je šapku pa je stavio na glavu. Zatim je prišao vratima, otškrinuo ih i, pošto nikoga nije bilo na vidiku, izašao u hodnik.

Na dvadesetom spratu, Vatanabe je nervozno šetkao po sobi. Zastao bi pored ogromnog prozora i bacio pogled na masu u podnožju zgrade.

– Ovo postaje pravi cirkus – primetio je.

– Ljudi se skupljaju na mestu nesreće.

– Ovo nije nesreća. Jedan manijak hoće da me ubije – reče Vatanabe sa gađenjem u glasu. – Jeste li sigurni da je Teruko bezbedna?

Rajt prevrte očima. Ni sam više nije znao po koji mu je put Vatanabe postavio isto pitanje.

– Slušajte – reče Rajt. – Idem po kafu. Zadržaću se petnaestak minuta. Poslaću vam nekog da vam pravi društvo dok se ne vratim.

– U redu, idite, ali nema potrebe da mi nekoga šaljete. Hteo bih da znam kada će stići poručnik Bret.

– Rekao mi je da ga očekujem kada ga budem video.

– Mnogo se bolje osećam kada je on ovde.

– Poslaću ga vama čim stigne. Jeste li sigurni da nećete da pozovem nekoga od svojih ljudi?

– Sasvim siguran. Nema potrebe.

Rajt izađe i Vatanabe ostade sam sa osećanjem da je napušten od svih.

Zvono na stanu broj 1901 zazvoni i jedan muškarac u bordo smokingu ih otvori.

– Da, narednice?

– Ja sam narednik Džejms Li – reče orijentalac. Vaš se stan nalazi tačno ispod stana Dejvida Vatanabea, je li tako?

– Jeste.

– Kako se zovete, gospodine?

– Plejt. Evin Plejt – reče krupni, sredovečni čovek.

– Mogu li da uđem, gospodine Plejt? Obavešteni smo da je na ovom spratu primećen nepoznat čovek i sada kontrolišemo svaki stan.

– Izvolite uđite – reče uz osmeh debeljko.

Kada je ušao u dnevnu sobu, orijentalac nije pošao da razgleda stan, već je prišao vlasniku i tiho mu rekao:

– Nemojte mi se odupirati i neće vam ništa faliti.

– Hej, šta se to dešava?

– Lezite na pod.

Pošto je debeljko oklevao, ninđa mu izbi tle pod nogama i ovaj se stropošta na pod svom svojom težinom. Brzo mu je ruke vezao kaišem, a jednu maramu, koja je stajala na stolu, ugurao mu u usta. Onda je počeo da mu masira slepoočnice i debeljko je ubrzo utonuo u san.

Bret je primetio Bila Rajta kako u blizini ulaza u zgradu stoji i pije kafu iz plastične čaše.

– Šta ima novo?

– Brete! – uzviknu policajac. – Baš se radujem što si stigao. Možda ne toliko srećan kao što će Vatanabe biti kada te vidi.

– Znači, još je živ?

– Bio je pre desetak minuta, kada sam ga ostavio. Prestravljen je, ali živ.

– Da li se već nešto desilo?

– Za sada nije, osim što nam ova masa radoznalaca stvara probleme. Imali smo i jednu paljevinu u blizini...

– Kakvu paljevinu? – upita Bret.

– Kažu da je neki stari pijanac u prolazu bacio opušak u kantu za smeće...

– Gde je on sada?

– Ko zna? Sigurno se izgubio negde u masi. A možda i spava u nekom budžaku.

– Hajdemo! – reče Bret i potrča ka liftovima u predvorju zgrade.

– Misliš li da je to bio ninđa?

– Ne znam, ali znam da bi on tako nešto uradio.

– Do đavola! – uzviknu Rajt. – Ipak verujem da je Vatanabe u redu. Nema ni deset minuta kako sam ga ostavio.

Orijentalac je mogao da vidi svetlo koje je dopiralo kroz rešetku iz Vatanabeovog kupatila. Sve je bilo prema planu. Njegova kratka noćna poseta planskom birou urodila je plodom.

Izvukao je nož i rasekao finu mrežu kako bi mogao da se provuče kroz otvor za ventilaciju.

Nedaleko odatle, Dejvid Vatanabe je nervozno šetkao i pogledavao na sat. Bio je sve uplašeniji. Rajt je rekao da će se vratiti za petnaestak minuta. Bilo je skoro već vreme. Prišao je krevetu i umorno se spustio. Zatvorio je oči.

Košmarne, užasne slike mu se najednom pojaviše pred očima. Progoni-

le su ga svuda, nikuda nije mogao pobeći. Otvorio je oči, ali nije mogao ništa da vidi. Na trenutak je pomislio da je oslepeo, ali su se vrata kupatila onda otvorila i Vatanabe prepoznade siluetu koja se na njima ocrtavala.

Hteo je da vrisne kada je crna prilika ušla u sobu, u jednom skoku se našla kraj ulaznih vrata, zaključala ih i navukla komodu na njih. Ali glas mu je zastao u grlu.

– Oh, bože! – jedva je uspeo da šapne.

– On ti više ne može pomoći, Dejvide – reče crna prilika, prišavši mu i strgnuvši masku sa svog lica. – Odrekao si se oproštaja još one noći pre trideset i pet godina.

– Ne! – uzviknu Vatanabe kada su mu se oči privikle na tamu. – Ne. To je nemoguće! Nemoguće!

– Da ti se ne priviđaju duhovi, Dejvide? A da li je ovo bilo vredno svih onih života i patnji koje si prouzrokovao?

– Ne! Ne! Ne! – bilo je sve što je izbezumljeni Vatanabe uspeo da kaže.

– Sada bar znaš zašto ćeš umreti, a to je mnogo više nego što ološ kao ti zaslužuje. Ti nisi pružio priliku da to sazna tvoja žrtva...

– Molim vas nemojte me ubiti! Daću vam što god zaželite! Ja sam bogat. Recite šta hoćete!

– Ništa mi nije potrebno od tebe. Hoću samo da završim svoju misiju. Tada će sve biti gotovo. I za mene i za tebe.

Vrata lifta su se otvorila na dvadesetom spratu i Bret i Rajt izleteše u hodnik, trčeći pravo ka Vatanabeovoj sobi. Kada su stigli nadomak sobe, znali su da su zakasnili.

– Do đavola! – uzviknu Rajt kada je video kako njegovi ljudi pokušavaju da provale vrata u sobu. – Šta se desilo?

– Čuli smo neko komešanje u sobi – reče jedan od policajaca – pa smo pokušali da uđemo. Vrata su bila zaključana, a kada smo hteli da ih razvalimo, nešto ih je iznutra blokiralo.

Bret je dodao i svoju težinu prilikom guranja, ali je, čim je primetio tamnocrveni potok koji se slivao ispod vrata, znao da je to uzaludno.

Nekoliko trenutaka kasnije, uspeli su da razvale vrata, pa svi grunuše u sobu. Zastali su kao ukopani kada su videli Vatanabea. Ninđa mu je rasporio trbuh i razbacao unutrašnje organe po celoj sobi. Prostorija je sada ličila na klanicu.

Svi s gađenjem okrenuše glave da ne gledaju krvavi prizor.

Rajt se prvi prenu. Izvukao je pištolj iz futrole i jurnuo u kupatilo.

– Do đavola! Ušao je kroz cev za ventilaciju! Neka niko ne napušta zgradu dok ja to ne kažem. Ni starci, ni žene, niko!

– Ovog puta smo zaista uprskali. I meni i komesaru će otići glava zbog ovoga.

– Pa nisi ti kriv – reče Bret.

– U redu, ali kako to objasniti. No, hajdemo. Možda ćemo uspeti da uhvatimo tog prokletnika.

A u stanu broj 1901, ninđa je već

bio ponovo obukao policijsku uniformu kada je čuo da je komoda u stanu iznad popustila i da su policajci našli Vatanabea. Edvin Plejt je još bio bez svesti. Ninđa ga preskoči, priđe vratima, proviri u hodnik i izađe. Uputio se ka liftu i odatle spustio u prizemlje. Kada su se vrata otvorila u predvorju, on je već igrao svoju ulogu.

– Brzo na devetnaesti sprat! – povikao je. – Vatanabe je ubijen, a ubica je sateran u ćošak na devetnaestom spratu. Treba nam pojačanje. Brzo!

Policajci koji su se nalazili u prizemlju, postupiše po njegovim instrukcijama i pojuriše ka liftovima. Ninđa se neopaženo prikrao ulaznim vratima, izvukao malu kapsulu i hitnuo je na zid. Kada je eksplodirala kapsula, cela se prostorija najednom ispunila dimom.

Za nekoliko trenutaka, ninđa je bio na ulici i rasterivao masu koja je pohrlila da vidi šta se dešava. Zatim ga je progutala tama.

Glava deveta

– Hvala ti na vožnji – reče Bret Rajtu kada ga je ovaj iskrcao ispred Rijine kuće.

– Pozovi me oko devet sutra.

– Važi. Vidimo se sutra.

– U redu – složi se policajac i zevnu.

Rija je živela u gornjem stanu jedne kuće sa dva stana. Bret se pope uz stepenice i otključa vrata. Svuda je vladala tišina. Nije ni bilo čudo pošto je neki sat upravo otkucao tri časa izjutra.

Bret se raskomotio u dnevnoj sobi i tiho krenuo ka spavaćoj. Kada je stigao do sobe, oči su mu se već bile privikle na tamu, tako da je mogao da vidi da u krevetu nema nikoga. Istog trena je upalio svetlo. Krevet je zaista bio prazan, ali je neko prethodno spavao u njemu. Još je bio topao. Rija je ustala neposredno pred njegov dolazak. Ali kuda bi ona išla u tri časa ujutro? U taj mah pogled mu pade na jastuk. Dobro poznata karta sa japanskim simbolom ležala je na njemu.

Bret oseti kako mu krv jurnu u glavu, srce poče brže da kuca i on očajnički zari lice u šake.

– Oh, Rija – šapnuo je kroz suze.

– Moraš nešto da pojedeš – molio ga je Rajt dok su sedeli za stolom u uobičajenom restoranu.

– Neću sebi nikada oprostiti ako joj se nešto desi, Bile.

– Kako možeš sebe da kriviš?

– Sada mi je jasno da stojim Sekijeiju na putu. Saznao je da sam spasao Bandija i Kerlngtona i smislio način kako da mi se osveti. Samo, on me je preduhitrio. Pratio me je a da ja nisam ni znao gde se nalazi.

– Čuj, Brete. Ako on zaista hoće tebe, zašto bi bilo šta nažao učinio Riji?

– Nisam siguran. On je hteo da ubije Vatanabea, a vidi šta je uradio sa njegovom ljubavnicom. Hteo je i tako da mu se osveti.

– Nemoj da brineš, Brete. Činimo sve da je nađemo. I naći ćemo je, živu i zdravu.

Bret je bio svestan da Rajt to govori zato što ne zna šta drugo da kaže. Rajt nije mogao da zna da li će naći Riju ili ne i da li će biti sve u redu ako je nađu. Međutim, to ni Bret nije znao. Samo je u jedno bio siguran: neće se smiriti dok je ne nađe.

Bret je ostatak dana proveo tragajući za duhovima. Kako je vreme odmicalo, osećao se sve nemoćnijim. Najzad je video da samo gubi vreme, pa je rešio da ode kući da se okupa i presvuče, kako bi iznova krenuo u potragu.

Čim je otvorio vrata koja su iz garaže vodila u kuću, znao je da unutra nekog ima. Nečujno je ušao u dnevnu sobu. Nikoga nije video niti čuo. U tom trenutku je začuo prigušen jecaj iz spavaće sobe. Polako je prišao vratima i širom ih otvorio. Ono što je video u isti mah ga je i obradovalo i rastužilo.

Rija je ležala na krevetu, naga, ruku vezanih na leđima i zapušenih usta. Bret oprezno uđe u sobu, spreman da uzvrati udarac ako bi Sekijei napao.

Pošto se uverio da je Rija sama, brzo ju je oslobodio veza i ogrnuo svojim kućnim mantilom. Devojka je drhtala u njegovom naručju. Onda su joj grunule suze.

– Oh, Brete! – obratila mu se pošto ju je smirio. – Mislila sam da će me ubiti.

– Nije te ubio i neće – reče Bret. – On neće tebe, već mene. Reci mi šta je uradio.

– Oteo me je prošle noći i doveo pravo ovamo. Izgleda da zna mnogo više o nama nego što smo i pretpostavljali.

– Da li je...

– Ne, nije. Nije me ni dotakao, ali me je nasmrt preplašio. Oh, Brete.. – drhtavim glasom reče i ponovo zaplaka.

– Smiri se, sada je sve gotovo – tešio je Bret, držeći je u naručju.

– Ne, nije gotovo. Bar za tebe nije. Rekao mi je da te ne bi izazivao da se ti nisi umešao i spasao poslednja dva člana Komisije. Sada mu ti predstavljaš prepreku koju on mora da ukloni... Brete, tako se plašim. On hoće da se sastane s tobom.

– Gde?

– Na vrhu planine Tamalpais.

– Zašto tamo?

– Zato što me je pitao da li imaš neko mesto gde odlaziš kada želiš da budeš sam. Neko mesto gde se osećaš sigurnim. Ja sam mu kazala. Imam utisak da ne želi da pomisliš kako ti sprema zamku.

– Kada treba da se nađemo?

– Večeras. U ponoć. Zašto to ne kažeš poručniku Rajtu? Policija bi mogla da mu postavi zamku i uhvati ga.

Bret se nasmeši i gorko nasmeja.

– Ne bismo uspeli. On je već uspevao da pobegne iz zgrada koje si bile opkoljene, a kako ne bi na brisanom prostoru? Ne, nema šanse da uhvatimo Sekijeija. Ja sam se dugo pripremao za ovaj naš susret. Sekijei i ja se moramo sukobiti.

Rija je znala da je uzaludno prepirati se s njim, već se privila uz njega i čv-

rsto ga zagrlila, nemoćna da odagna misao da je možda poslednji put s njim.

– Mogli bismo da napadnemo iz helikoptera – predlagao je Rajt kada je nešto kasnije razgovarao sa Bretom.

– Ne vredi, Bile. Sumnjam da bismo ga i tada uhvatili. Nemoj ništa da preduzimaš. Pozvao sam te da ti samo javim da je Rija na sigurnom i da je dobro, tako da možeš da obustaviš poteru.

– Ali...

– Još nešto. Voleo bih kada bi poslao nekoliko ljudi do Rijine kuće noćas. Što je sigurno, sigurno je.

– Za to ne brini. Ja ću je lično čuvati.

– Hvala ti. Ako sve bude kako treba, videćemo se noćas oko jedan.

– Računam na tebe, ti ludi kučkin sine.

Bret se nasmeja i prekide vezu.

Iako je u gradu i okolini bila magla, kada se Bret približio vrhu planine Tamalpais, noć je bila vedra, a mesec je sijao poput reflektora. Te večeri je, dok je ostavljao automobil na parkingu blizu vrha, osećao kako mu moć nadolazi kao plima. Nije više mislio na Riju. Nije više mislio ni na Rajta, ni na silna ubistva počinjena u poslednjih nekoliko dana. Ništa više nije postojalo, osim borbe. Ništa na celom svetu, osim njega i Sekijeija.

Bret skide košulju, pantalone i cipele i spusti ih na zadnje sedište svog automobila. Sada je na sebi imao crni džemper sa rol-okovratnikom, crne rastegljive pantalone i meke cipele slične baletskim. Izvukao je svoj samurajski mač ispod sedišta i zavukao ga za pojas. Zatvorivši vrata automobila, pošao je stazom koja je vodila ka vrhu, ka zaravni pokrivenoj svežom mladom travom. Zastao je da udahne sveži noćni vazduh. Nije čuo nikakav zvuk, ali je znao da mu Sekijei stoji iza leđa.

– Sekijei – reče Bret umesto pozdrava.

– Ti znaš kako se zovem – čuo je Bret glas drugog ninđe. – Trebalo je da znam.

Bret se okrete, i Sekijei mu priđe. Te oči! Bret ih je video samo tri puta. Jednom u centru za obuku, drugi put kada je njegov prijatelj stradao i treći, poslednji put u jednoj sporednoj ulici San Franciska. Sekijeijeve oči su bile hladne. Bile su tamne. Ali, začudo, iskra neprijateljstva im nije davala život.

– Ti si čuven, Bret-san – reče Sekijei. – Beli ninđa. Jedan od petorice najvećih ninđa na svetu. I jedini koji nije orijentalac. Imaš li nešto protiv da porazgovaramo pre nego što te ubijem?

– Nemam ništa protiv da razgovaramo pre nego što počnemo da se borimo.

– Zašto se boriš na strani svinja i ubica? Da nisi branio čast tih istih svinja, nikada te ne bih progonio.

– Sekijei, naši su se putevi i ranije ukrstili, a sudbina je htela da se to opet desi. Pravi razlog zašto sam ovde leži u događaju koji se zbio u jednom japanskom selu pre nekih sedam

godina.

Ćutke su se gledali jer im reči nisu bile potrebne za ovu vrstu višeg komuniciranja.

– Sećam te se sada – reče orijentalac. – Tebe sam paralisao otrovnom strelicom da bih te uklonio dok sam ti ubijao pratioca.

– Ti ga nisi samo ubio već si ga iskasapio kao goveče. I to nije bio moj pratilac, već najbolji prijatelj. Moj najbolji prijatelj – ponovi Bret, potiskujući slike koje su mu se vratile u naletu. – Ležao sam nepomično, nemoćan da mu priteknem u pomoć, i gledao kako ga kasapiš kao životinju na klanici.

– Pravo je da me mrziš, Bret-san. To što sam tada uradio nema opravdanja. To se desilo u jednom divljem periodu mog života. Tek sam bio otkrio kakvim moćima raspolažem, pa sam tražio svaku priliku da se pokažem. Bio sam opijen svojom moći, a drugi jedan otrov mi nije dopuštao da se otreznim. Bila je to mržnja u svom najčistijem obliku. Žena koju je tvoj prijatelj branio u baru bila je moja majka.

– Tvoja majka? – s nevericom ponovi Bret.

– Setićeš se da sam tog dana imao šminku belca. Izgledao sam kao nešto stariji čovek koji je svratio u bar da popije neko piće. Godinama sam tražio svoju majku. Ostavila je sestru i mene kada mi je bilo četrnaest godina. Bile su mi trideset i dve godine kada sam je našao u onom baru. Postala je kurva belog čoveka. Čuo sam to, ali nisam mogao da verujem. Morao sam i sam da se u to uverim. I tako, pošto sam je našao u tom baru, prišao sam joj prerušen i ponudio novac za njene usluge. Ona je pristala, i ja sam potpuno poludeo.

Iako mu Sekijei to nije rekao, Bret je shvatio zašto se okomio na japanske devojke u salonima za masažu.

– Kakve to veze ima sa Dejvidom Vatanabeom?

– Svakakve veze – reče Sekijei. – Da nije bilo njegove podvale ništa se od svega ovoga ne bi desilo. Da budem iskren, možda nikada ne bih ni postao ninđa.

– Reci mi sve.

– Imaš pravo da znaš, pošto ćeš i ti večeras postati jedna od žrtava Vatanabeove gramzivosti.

– Pre nego što nas je napustila, majka je sestru i mene zadojila tolikom mržnjom da nam ona više nije bila potrebna da je podgrejava. Od kad pamtim, moj se rečnik sastojao od nekoliko glavnih reči. Ime Dejvida Vatanabea je bilo među njima. Mržnja i osveta su bile druge dve najčešće upotrebljavane reči.

– Osveta?

– Da, osveta. Dejvid Vatanabe je ubio mog oca. Ja sada dosta ličim na oca od pre trideset i pet godina, kada je ubijen. Dejvid Vatanabe je mislio da sinoć vidi duha. Moj otac je bio njegov partner. Bio je dobar, pošten čovek, i nije hteo da se složi sa Vatanabeom da Komisiju treba potplatiti. Smatrao je da su tu praksu doneli ljudi sa Zapada koji nemaju morala. Rekao je Vatanabeu da on tako vara svoj narod i

odbio da učestvuje u Vatanabeovom dogovoru sa Komisijom. Kao što sigurno znaš, odgovor je već bio postignut tako da odstupanja nije moglo biti. I tako je Vatanabe ubio mog oca i ostavio moju majku, moju sestru i mene bez gotovo ikakvih sredstava za život. Bilo mi je tek tri godine u doba kada se to desilo, ali sam odrastao slušajući neprestano istu priču, kao što deca slušaju bajku pre spavanja. Dejvid Vatanabe je bio zločinac i na javi i u snu. Pošto je majka imala nekih veza, omogućeno mi je da se obučavam za ninđu. Ispunjen mržnjom i gnevom, odlično sam se snašao na novom terenu.

– Kada je majka otišla, vratio sam se da bih se brinuo o sestri. Ona je umrla godinu dana posle majčinog odlaska. Vratio sam se školi za ninđe i najzad pronašao majku. Razmišljao sam da li da je ubijem, ali sam je ipak ostavio da trune u sopstvenom paklu.

– Možda si je od tada već mnogo puta ubio – reče Bret.

– A možda smo nas dvojica već dosta razgovarali – reče Sekijei i izvuče »ninđa-to«, samurajski mač kakav je Bret imao.

Sekijei je prvi napao. Bret ga je lako izbegao. A onda, zapanjujuće brzo, Sekijei je promenio luk oštrice i Bret je morao da skoči nekoliko stopa uvis da bi ga izbegao.

Sekijei je prilazio polako, oprezno, kao mačka načujno. Stade nekoliko koraka od Breta i napući usne. Bret je znao šta će se desiti, ali je već bilo kasno.

Plamen suknu iz usta »crnog čarobnjaka«. Bret se okrete, ali ne na vreme da izbegne da mu plamen oprlji kosu i obrve. U istom trenutku je osetio kako se Sekijeijeve noge zapliću u njegove. Bret pade na tle i poče da se prevrće u travi kako bi ugasio i najmanju varnicu u kosi i kako bi se odmakao od Japanca.

Dok se Bret uspravio, Sekijei je već trčao ka njemu. Na nekoliko metara od Breta, Japanac napravi salto u vazduhu, bacajući se visoko u vazduh nadomak Breta. Dok je leteo iznad Bretove glave, zgrabio ga je nogama i povukao ka zemlji. Bret odmah opusti svoje telo dok je padao i dočeka se na ruke, pa se prevrte unazad i uspravi se pravo ispred Sekijeija.

Sekijei je potcenio svog protivnika. Orijentalac izvuče tri šurikena iz pojasa i hitnu ih, jedan za drugom, u pravcu Breta. Otrovne zvezde samo što nisu pogodile Breta, dve je uspeo da izbegne, a treću, usmerenu ka njegovim grudima, morao je da uhvati. Čim je video šta mu se sprema, Bret je skočio u vazduh, napravio salto i, u letu, uhvatio treću zvezdu.

Bret se spusti na tle i dočeka na ruke, u položaj kao kada se rade sklekovi, napravi jedan kolut i ustade u borbenom položaju.

Borci su sada bili na svega nekoliko koraka od ivice padine. Imala je oštar ugao i bila načičkana polomljenim stenama. Bret je bolje poznavao okolinu do protivnika. Znao je da odmah iza trave dolazi provalija.

Sekijei je već počeo da se nervira.

Nikada pre nije naišao na takvog protivnika. Nikada pre njegov život nije bio u opasnosti. Krenuo je u završni prednji napad mačem. Bret je izbegao udarac, ali je, istovremeno, povukao Japanca na zemlju. Nekoliko puta su se prevrnuli, a onda se zaustavili. Šakama su stezali vrat jedan drugom. Ruke su im gotovo visile u vazduhu.

Bret pusti Sekijejev vrat i uspe da se oslobodi stiska. Desnom rukom Bret zgrabi svoj mač, ispruži ruku nad padinu i zari mač u čvrstu zemlju. Uverivši se da mač čvrsto stoji, Bret taman na vreme podiže ruku da bi se odbranio do ubojitog malog noža koji je drugi ninđa u međuvremenu izvukao i usmerio ka njegovom vratu.

Bret duboko udahnu, prikupi svu snagu i zgrabi Sekijeija za ramena obema rukama. Sekijei se tako namestio da Bret nikako ne bi mogao da ga gurne sa stene. Ali, nije mogao da računa da će ga Bret povući, a ne baciti.

Kada je Sekijei shvatio šta se dešava i osetio kako u Bretovim rukama pada preko ivice stene, olabavio je svoj stisak. U tom trenutku Bret je zgrabio svoj čvrsto zabodeni mač jednom rukom, a drugom gurnuo Sekijeija.

Bretu se činilo još dosta dugo da mu u ušima odjekuje Sekijejev krik dok je padao sa stene. Uloživši i poslednji delić snage, Bret uspuza uz stenu i skljoka se na meku vlažnu travu.

– Skoro je dva sata – primeti Rija, šetkajući po dnevnoj sobi. – Toliko se plašim. Da li je stvarno rekao da će se vratiti oko jedan?

Bil Rajt najpre ne reče ništa. Voleo bi da može da joj da neki drugi odgovor, ali nije mogao.

– Aha, tako je rekao.

Rija je i dalje koračala, dok je Rajt po ko zna koji put prelistavao isti časopis i pogledavao na sat.

Odjednom, Rija prestade da šeta, a Rajt da čita. Oboje su istovremeno čuli nešto.

– Ostanite ovde! – naredi Rajt Riji i hitro ustade iz fotelje.

Prišao je ulaznim vratima. Rija ga je, uprkos njegovom naređenju, pratila. Vrata se otvoriše. Rajt poseže za pištoljem. Rijino srce zastade za trenutak, gotovo da nije disala.

– Brete! – povikala je iz sveg glasa i, protrčavši pored Rajta, bacila mu se u zagrljaj.

– Kučkin sine! – reče Rajt srećno se cereći. – Uspeo si!

Bret umorno klimnu glavom.

– Najzad je sve gotovo – reče Rajt i vrati pištolj u futrolu.

– Da – reče Bret i uze Rijino lice u šake i zagleda joj se u oči. – Najzad je sve gotovo.

Kraj

NINĐUTSU – SISTEM POTPUNOSTI

Togakureriju ninđutsu se češće opisuje kao životna filozofija nego kao jedinstvena borilačka veština. Ovde su dati detalji tog filozofskog shvatanja. Ovaj članak uzet je iz knjige Stivena K. Hejza »Ninđa: duh senke ratnika«, za potrebe časopisa »Crni pojas«. Međutim, zbog ograničenog prostora, neke informacije sadržane u pomenutoj knjizi morale su da se izostave. Za čitaoce koji bi želeli da pročitaju ceo tekst, knjiga može da se nabavi kod OHARA PUBLICATIONS, 1845 W. Empire Avenue, Burbank, CA 91504.

Jedan od važnijih ciljeva u proučavanju ninđutsa jeste razvijanje svesti o kai--ai, koja mu omogućava postizanje harmonije sa »sistemom potpunosti«. Jednostavnije rečeno, učenik koji proučava ninđutsu mora da postane potpuno prirodno biće. Sistem svesti bazira se na mističnom poznavanju svemira, kako su to učili pre više vekova japanski jambaši (planinski sveštenici-ratnici), a za borbu razvijali senin giodža, ratnici-askete koji su lutali divljinom poluostrva Kii.

Nema ničeg neobičnog, nestvarnog ili izmišljenog u mističnim učenjima ninđutsa. Misticizam je jednostavno studija metoda koji je primenjen kako bi se direktno osetila svest o prirodnim zakonima i svemiru. Posmatrajući prirodu neizopačenim duhom, čovek počinje da shvata svoj svet i odnose prema njemu, a samim tim počinje da shvata i samog sebe.

Potičući od tibetanskog tantričkog učenja, doktrina »makio«, ili »tajno saznanje«, uči da svi fizički aspekti postojanja vode poreklo od istog izvora i da mogu da se klasifikuju u sledeća glavna ispoljavanja elemenata:

KU – »praznina«, ili izvor podatomske energije; »ništavilo« od kojeg sve stvari dobijaju svoje oblike;
FU – »vetar«, ili elementi u gasnom stanju;
KA – »vatra«, ili elementi u stanju otpuštanja energije;
SUI – »voda«, ili elementi u tečnom stanju;
ČI – »zemlja«, ili elementi u čvrstom stanju.

Kao jedan od načina posmatranja stvaranja svemira, ovde se uči da je KU (»praznina«) postala preopterećena polaritetima koji su se kasnije pretvorili u razne vrste elektromagnetnog naboja. Ovi naboji stvorili su atome koji su stvorili hemijske gasove stanja FU, što se pomešalo i izazvalo reakcije na nivou KA. Posle toga, molekuli su postali pare stanja SUI, a kasnije su očvrsli i stvorili čvrste materije na nivou ČI. Ova progresija opisuje se kao silazni razvoj elemenata. Da bi se proučavao čovekov odnos prema ostalom svemiru fizički, emocionalno, intelektualno ili duhovno – elementarne manifestacije se preokreću i prate u uzlaznom poretku, počevši od čvrstog stanja ČI, koje je možda najjednostavnije za identifikaciju.

Kombinacije atoma, sa njihovim jezgrima i delićima koji se okreću oko njih smatraju se modelima svemira, sa njegovim obrtnim sunčevim sistemima i galaksijama. Na isti način može da se posmatra i čovekovo telo kao minijaturni model prirode. Zbog toga, proučavajući odnose tih elementarnih manifesta

cija u prirodi, ninđa uči kako postati prirodnije i uravnoteženije biće, svesnije svoje snage i odgovornosti.

U ljudskom telu, ČI (»zemlja«) odgovara kostima, zubima, mišićima i drugim čvrstim telesnim tkivima. SUI (»voda«) predstavlja telesne tečnosti, i one aspekte tela koji daju savitljivost i elastičnost. KA (»vatra«) posmatra se u procesu metabolizma, i predstavlja telesnu toplotu. FU (»vetar«) odgovara ciklusu disanja; kretanje vazduha prvo u telo, zatim napolje i u disajne sisteme drugih. KU (»praznina«) manifestuje se kao zvuk, govor i sposobnost komuniciranja.

Fizički elementi tela manifestuju se po obrnutom poretku pošto nestaju u procesu smrti. Posle umiranja, prvi element koji odlazi jeste svest i sposobnost komuniciranja sa ostalima. Disanje je sledeća funkcija koja prestaje. Sledeća elementarna manifestacija koja iščezava jeste vatra, pošto mrtvo telo gubi toplotu. Kasnije nestaje i voda, i telo postaje kruto i isušeno. Na kraju, istroši se čak i zemlja, i kosti i zubi pretvaraju se u prašinu ili kamen.

Sedam elementarnih manifestacija koje se pojavljuju kao fizičke stvari oko nas takođe imaju paralelne stupnjeve sa stvaranjem ličnosti u nama. Mi se svi izdižemo ili padamo od uticaja jednog elementa do drugog, a efekte naših promenljivih svesti nazivamo »raspoloženjima«.

Na nivou zemlje, jedne od najosnovnijih elementarnih manifestacija, svesni smo našeg čvrstog fizičkog stanja i stabilnosti. Postoji otpor prema svakoj promeni ili pokretu i želja da se stvari održe baš kakve jesu. Stene su možda najkarakterističniji primeri principa zemlje, pošto nisu u stanju da rastu, da se kreću ili menjaju bez pomoći drugih elemenata. Kada je naša ličnost pod uticajem elemenata zemlje, brinemo se da stvari zadržimo na njihovim mestima i svesni smo čvrstih delova tela. ČI, element zemlje, ima svoj centar u osnovici kičme, a crvena boja se dovodi u vezi sa ovim fizičkim uticajem.

Na vodenom nivou naše fizičke ličnosti, sledećoj najvišoj elementarnoj manifestaciji, svesni smo svojih osećanja i tečnih elemenata tela. Taj nivo svesti karakterišu reakcije na fizičke promene u tečnoj prilagodljivosti okolini. Bilje predstavlja najočigledniji primer dejstva principa vode, pošto su biljke sposobne da vrše nezavisne pokrete i da rastu, reaguju na stimulanse, a ipak nisu u stanju da kontrolišu okolinu. Kada je naša ličnost pod uticajem elementarne manifestacije vode, reagujemo na ono što susrećemo i orijentisani smo prema težim emocijama. SUI, element vode, ima svoj centar u donjem delu stomaka. Narandžasta boja se dovodi u vezi sa ovim emocionalnim uticajem.

Na nivou vatre, trećem najvišem elementu, svesni smo svoje agresivne prirode. Agresija se, u ovom smislu, odnosi na dinamičku ili ekspanzivnu energiju, a nema negativni ili nasilnički smisao. Na ovom nivou svesti, imamo osećanje topline, radosti i direktne kontrole nad okolinom. Divlje životinje predstavljaju možda najkarakterističniji primer principa vatre, pošto su sposobne da se sećaju i misle, da vrše kontrolu nad svojim životom i da tragaju za zadovoljstvom. Kada je naša ličnost pod uticajem vatre, svesni smo svoje ekspanzivnosti, dinamičke moći i sposobnosti rezonovanja. KA, element vatre, ima svoj centar na donjem vrhu grudne kosti. Žuta boja je povezana sa ovim ekspanzivnim, agresivnim osećanjem.

Na vetrovitom nivou naše ličnosti, četvrtom razvojnom stadijumu od osnovne fizikalnosti, svesni smo sopstvenog intelekta i dobronamernosti. Taj uticaj

manifestuje se kao osećanje mudrosti i ljubavi. Ljudska bića su najviši primer principa vetra zato što mogu da posmatraju, intelektualno razumeju i da vole. Kada je naša ličnost pod uticajem elementarne manifestacije vetra, imamo osećanje sažaljenja, prihvatanja i svesnog posmatranja naših odnosa sa drugim osobama. FU, element vetra, ima svoj centar u sredini grudi. Zelena boja predstavlja dobronamerni uticaj.

Najviši i najrafiniraniji od svih fizičkih elemenata jeste KU (»velika praznina potencijala«). Prvobitno prevedena od strane zapadnih naučnika kao »eterična supstanca«, ova praznina je danas najbolje predstavljena koncepcijom podatomske strukture. Nevidljivi delići energije sačinjavaju atome, koji se posle kombinuju i čine čitave nizove materijalnih stvari. Kod ličnosti, ta praznina stvara kreativne sposobnosti i sposobnost upravljanja mogućnošću da se ostvari bilo koja od četiri elementarne manifestacije. KU, izvor svih elemenata, ima centar u grlu. Plava boja se povezuje sa ovim kreativnim uticajem.

Možda je najefikasniji način da se shvati uticaj raznih telesnih centara svesti razmatranje nekih primera svakodnevnih doživljaja.

PRVI PRIMER

Nalazite se na fudbalskoj utakmici ili u prepunom gradskom parku. Blizu vas, grupa pijanaca pravi nered. U svom su svetu i zabavljaju se. Mada su možda malo bučni, oni ni sa kim fizički nemaju veze niti bilo koga napadaju. Iz raznih centara uticaja, tipični bi odzivi bili sledeći:

Zemlja: Ćutite i trpite. Čak i ne primećujete pijance, ili ih izbacujete iz svesti i ne obraćate pažnju na njih. To nema uticaja na vas.

Voda: Reagujete. Smatrate da vas vređaju. Suprostavljate im se, zovete predstavnike vlasti ili ustajete i idete na neko drugo mesto. Nerviraju vas.

Vatra: Uživate. Smatrate da su zabavni. Posmatrate »uličnu predstavu« i vidite nešto smešno u celom prizoru. Ono što rade pijanice, reakcije ljudi oko njih – sve je to veselo.

DRUGI PRIMER

Dobijate na lutriji. Pod uticajem različitih elementarnih nivoa, vaše bi reakcije mogle da budu:

Zemlja: Otplaćujete sve dugove i stavljate novac u banku, i to ne utiče na vaš način života.

Voda: Napuštate posao da biste putovali i radite ono što ste uvek želeli.

Vatra: Gradite kuću iz snova i od hobija pravite posao.

Vetar: Uplaćujete rentu za svoju porodicu, a ostatak novca ulažete tamo gde će najviše koristiti društvu.

TREĆI PRIMER

Upali ste u saobraćajnu gužvu na auto-putu. Kola stoje branik uz branik na letnjoj vrućini. Iz različitih centara, tipični odzivi bili bi sledeći:

Zemlja: Ćutite i trpite. Svesni ste da tračite vreme, kao i činjenice da tu ništa ne možete da uradite. Vozite se polako koliko je moguće puštate misli da lutaju ili slušate muziku sa radija.

Voda: Reagujete. Smatrate da je nesnosna gužva. Smišljate neki drugi putni plan i tražite izlaz. Idete raznim puteljcima da biste pronašli praznine u gužvi, ili zaobilazite vozila koja čekaju. Napuštate auto-put i vozite malim lokalnim putevima do odredišta.

Vatra: Uživate. Shvatate da su ovakve gužve prirodni deo vožnje. Pokušavate da se sunčate kroz otvoren krov ili posmatrate pejzaž, uočavajući nove pojedinosti poznatog predela.

Vetar: Posmatrate. Smatrate da je gužva neprijatna, jer kvari planove tolikom broju ljudi. Pitate se šta je uzrok i bojite se da je neko možda povređen ili je u nevolji. Trudite se da omogućite da saobraćaj što je moguće bolje protiče pored vas. Razmišljate kako da poboljšate situaciju za sve i kako bi se ovakve gužve izbegle ubuduće.

ČETVRTI PRIMER

Odlučujete koji film da gledate. Centri mogu da vas orijentišu na sledeći način:

Zemlja: Da izaberete dokumentarni ili ratni film.

Voda: Erotski ili avanturistički film.

Vatra: Komedija ili mjuzikl.

Vetar: Ljubavnu priču ili dramu.

PETI PRIMER

Kada se pitate zašto radite sadašnji posao, razni centri uticaja različito rezonuju:

Zemlja: Da morate da zaradite za život, kako biste imali hranu ili krov nad glavom.

Voda: To je način da se zaradi mnogo novca za sve stvari i doživljaje koje želite.

Vatra: Uživate u toj aktivnosti toliko da ne možete da zamislite da radite nešto drugo bez obzira na nagradu.

Vetar: Smatrate da vam je uloga da služite drugima i da poboljšate ovaj svet, a posao je vaš doprinos.

ŠESTI PRIMER

Sami ste u noći i jedete u malom restoranu pored druma. Grupa razuzdanih mladića vas primećuje i seda za sto preko puta vas. Njihov razgovor je vulgaran i preteći. Mada vas još ne diraju, očigledno je da žele da vas maltretiraju. Pod uticajem raznih centara, vaš stav može da bude:

Zemlja: Nastavljate nesmotreno da jedete. Obraćate samo površnu pažnju na komentare, ali ne primećujete preteći ton razgovora niti dopuštate da vas to uznemirava. Mirno se ponašate, gledajući gde se nalaze vrata i ostalo što bi moglo da vam pomogne u trenutku kada počne tuča. Završavate obed, plaćate račun i izlazite ako možete. Oslanjate se što je moguće više na svoju hladnokrvnost i puštate ih da načine prvi korak ako treba da dođe do fizičkog obračuna.

Voda: Šalite se sa njima i pričate viceve kao da ste jedan od njih. Preuzimate i upravljate razgovorom kad god je to moguće. Pitate ih gde se može naći neko zabavno mesto, interesujete se za njihova kola i motocikle. Zvučite naivno, iskreno i izgleda da ne mislite da bi oni mogli da vam nanesu zlo. Smejete se kada oni direktno pričaju da će vas povrediti. Iznenada kažete da ćete se odmah vratiti i odete u toalet. Kada dođu da vas traže, vi ih iznenada napadate i dovršavate ih pomoću bilo čega što vam se nađe pri ruci. Nestajete pre nego što se osveste.

Vatra: Kad je očigledno da žele da napadnu, vi dramatično uzimate u ruke staklenik sa biberom visoko iznad stola i zurite u njega, privlačeći tako i njihove poglede. Dok gledaju, polako skidate poklopac. Polako podižete jedno stopalo prema preponama jednog koji sedi preko puta vas. Kada skinete poklopac, iznenada poviče-te i sunete biber u lice drugog čoveka, a istovremen-

udarite petom u prepone čoveka ispred vas. Prevrćete sto preko njih i udarate ih. Nestajete pre nego što se zapanjeni svedoci osveste i zovnu policiju.

Vetar: Počinjete da se pravite luđi nego oni. Idete okolo i pokušavate da se sakrijete kako vas policija ne bi našla. Mnogo se kikoćete, a zatim se razbesnite iz nepoznatog razloga. Dobijate neku vrstu napada, a vaši napadači se polako izvuku da bi izbegli pažnju koju vi privlačite.

SEDMI PRIMER

Odluka da li da igrate golf ili tenis zavisi od uticaja sledećih centara:

Zemlja: Fizička kondicija i korist za zdravlje.

Voda: Društvene koristi.

Vatra: Izazov i takmičenje.

Vetar: Ono što vam daje veće osećanje slobode.

OSMI PRIMER

Nađete se usred razgovora o verskim shvatanjima. Nove ideje iznose svi učesnici. U zavisnosti od raznih nivoa svesti ličnosti, vaše reakcije će biti:

Zemlja: Zadržavate svoj stav. Uprkos svemu što je rečeno, ne menjate svoja verovanja. Ne osećate potrebu da branite svoje mišljenje ili čak da uzmete u obzir poglede partnera u diskusiji.

Voda: Odgovarate na izazov. Branite svoj stav i koristite pitanja da biste oslabili čvrstinu mišljenja koja su u suprotnosti sa vašim. Vi ste prilično iznervirani (ili potpuno menjate mišljenje) na kraju diskusije.

Vatra: Smatrate to poučnim iskustvom. Postavljate mnoga pitanja i posmatrate sopstvena uverenja u svetlu odgovora koje dobijate. Tražite slabosti ili neslaganja u svojim verovanjima i koristite diskusiju kako biste raščistili sopstene misli.

Vetar: Ponašate se tako što ohrabrujete druge za diskusiju. Pričate sopstvena iskustva kao odgovore na pitanja koja vam postavljaju partneri u diskusiji. Ostavljate ih sa odgovarajućim pitanjima za koja mislite da će im koristiti kada daju svoje odgovore.

DEVETI PRIMER

Neki vaš bliski prijatelj se razvodi. Iz raznih uticajnih centara, vaša pomoć može da bude u sledećim oblicima:

Zemlja: Ohrabrujete prijatelja da izvuče što je više moguće od zajedničke imovine i prihoda.

Voda: Stajete na tranu svog prijatelja tako što stvarate mišljenje kod javnosti da je do razvoda došlo krivicom drugog bračnog partnera.

Vatra: Angažujete prijatelja u društvenim aktivnostima.

Vetar: Tešite prijatelja činjenicom da se razvodom samo okončava brak koji je već potpuno ispunio svoju svrhu.

Želeli bismo da naglasimo da nijedan element uticaja nije u suštini bolji od drugog. U stvari, jedan od jačih razloga za proučavanje efekata centara uticaja jeste shvatanje nemogućnosti proizvoljnog pripisivanja načina prosuđivanja iskustvu. Svaka emocija u širokom spektru raspoloženja koja imaju ljudska bića može da se posmatra kao manje-više odgovarajuća u bilo kojim datim okolnostima.

Međutim, dolazi do situacija kada određene emocije mogu da se smatraju negativnim ili pozitivnim na osnovu njihove efektivnosti u datoj situaciji. U sledećem primeru, pozitivna manifestacija (efikasan prilaz situaciji) i negativna manifestacija (negativan prilaz situaciji) za svaki nivo svesti dobro su ilustrovane. Odgovarajuće reagovanje u datoj situaciji nije određeno samo nečijim raspoloženjem (element uticaja) već i načinom koji se odabere da bi se izrazilo raspoloženje.

DESETI PRIMER

Prijatelj vam umire. Vaše ponašanje može da bude rezultat uticaja pomenutih centara na sledeći način:

Pozitivni uticaj **zemlje** je centar slabosti: Tešite druge koji su takođe voleli vašeg druga.

Negativna manifestacija **zemlje** je **samoporažavajuća tvrdoglavost:** Odbijate da prihvatite smrt i nastavljate da se ponašate i govorite kao da vam je prijatelj još živ.

Pozitivna manifestacija **vode** je centar **fleksibilnosti:** Prihvatate nov način života bez prijatelja.

Negativna manifestacija **vode** je centar za imobilisanje emocija: Povlačite se u sebe i predajete se tuzi.

Pozitivna manifestacija centra **vatre** je **agresivna vitalnost:**	Sećate se rado topline i prijateljstva svog prijatelja.
Negativna manifestacija centra **vatre** je užasan strah:	Osećate se napuštenim i ostavljenim i plašite se budućnosti.
Pozitivne manifestacije centra **vetra** su mudrost i ljubav:	Vama je poznato da je prijatelj otišao u avanturu u koju svi idemo jednog dana.
Negativna manifestacija centra **vetra** je intelektualiziranje koje sakriva istinu:	Analizirate okolnosti, pokušavate da odgonetnete zašto je umro i šta se događa sa njegovim duhom.

Primeri KU (nivo izvora) nisu mogli da se uključe u ove tabele pošto nema okolnosti koja bi bila karakteristična za ponašanje koje je u vezi sa centrom svesti KU. KU je kreativni potencijal da se postane bilo šta što odgovara situaciji i upravlja energijom od jednog nivoa svesti do drugog prema potrebi.

Glas je jedan od odraza uticaja centra praznine, pošto uzima osobine četiri niža nivoa i inspiriše precizne, mada često nesvesne odzive u drugima. Sa zemljinim centrom uticaja, glas je težak, dubok, komandujući i autorativan. Niže vibracije zvuka i grleni nivo tona daju Čl-glasu čvrst, prizeman osećaj. Pod uticajem nivoa vode svesti, glas je »seksi«, hrapav ili osećajan. Vatreni nivo glasa je topao, veseo i pun poleta, sa srećno agresivnim tonom. Starost ili histerija takođe mogu da se čuju u glasu na KA-nivou. Pod uticajem vetra, glas je viši, mekši i ima umirujući i drag ton.

Kada glasovni izraz ne odgovara telesnom centru uticaja, kod slušaoca se razvija konfuzija ili sumnja, pošto se provide govornikovi skriveni motivi. Čak i kod neiskusnih pojedinaca, nesvesno opažanje stvara intuitivno osećanje da nešto nije u redu ili je neumesno u pogledu reči koje je čuo. Na primer, izjave ljubavi pod uticajem vodenog nivoa interpretiraju se kao požuda. Reči komande pod uticajem vodenog nivoa ličnosti predstavljaju se kao emocionalni samointeres. Reči komande na nivou vetra interpretiraju se kao slabost. Potpuno razumevanje odnosa između uticajnih centara tela i glasa daje ninđama sposobnost da »progledaju« druge i da izbegnu stvaranje sumnje.

Možda bi jedan pokazatelj koncepcije KU-svesti koja se odražava u ličnosti bio fizički svestan majstor neke introvertno orijentisane zen-veštine koja se obično povezuje sa Orijentom. Ta vrsta individualca kreće se kroz život potpuno koncentrisana i čvrsto vezana za sadašnji trenutak i uvek se blago raduje svemu i svačemu što susreće. Ta osoba je nedirnuta pravilima i sistemima verovanja koja ograničavaju Čl. Ličnost postaje tako čista da izgleda kao da je uopšte nema. Te osobe su toliko u kontaktu sa svojom pravom prirodom da ih je nemoguće predviđati i na taj način upravljati njima.

U novembru NINĐA 6

Vejd Barker

VRATNICE SMRTI

A onda se sledi. Nozdrve mu se raširiše. Glavu okrenu prvo na jednu pa onda na drugu stranu. Zažmurivši omirisa vazduh. Vazduhom se provlačio jedan miris koji je već ranije osetio. Osetio ga je u kući Hansenovih, u Sausalitu, u Virdžiniji, u Atlantik Sitiju. Ovde je miris bio slabiji, ali se ipak osećao. Bio je to miris smrti.

Bret pođe nekoliko koraka napred i pogleda dole na stazu. Pred njim je ležala glava jedne mačke.